

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 600

63

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

Γολγοδάς

Τ' ακάνθινο φορώντας του τὸ στέφανο
στὸ Γολγοθά τὸν ἔσπρωχναν ν' ἀνέβη.
Στὸ διάβα του ὁ λαός, ποὺ αὐτὸς ἐδίδαξε,
κι' ὁ χλευασμὸς σκληρὸς τὸν συντροφεύει,

Κάτω ἀπ' τῶν σκλάβων τὸν ζυγὸν ἐλεύθερος
κι' ἂν δλιβερά τὸ σῶμα του λυγίεται.
Πιὸ πέρα οἱ μαθηταὶ του, ποὺ σκορπίστηκαν
νοιῶδαν βαθεῖα μιὰ ἀμφιβολία νὰ γεννιέται.

Ὁ! Πόσο εἶναι τραχὺς ἓνας ἀνήφορος,
καὶ πόσο κι' ἡ καρδιά πικρά
χτυπάει!
Μὰ ποῖος τραβώντας πρὸς τὸ Μέγα
του Ὄνειρο,
στὸ Γολγοθά του, δὲν τραβάει νὰ
πάη;

Στὸ λόφο ἐκεῖ σὲ δυὸ ληστὲς
ἀνάμεσα
κάποια Γαλήνια Ὑπαρξὴ ἐσταυ-
ρῶδη
Τάχα ἦτανε Θεός, ποὺ ταπεινῶ-
θηκε
ἢ μήπως ἦταν ἀνδρῶπις ποὺ
ὕψωθη;

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
16.8.85
35282

ΙΙ ΖΕΜΕ...

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Παλαιός υπήρξε φέτος ο συναγεμώσις κατά την ημέραν του εορτασμού της έπετειου της Έθνικής Παλιγγενεσίας. Καί δεν ήταν μόνον Αθηναίοι αυτοί που με ένθουσιασμόν ακράτητον έχειροκρότησαν και έπευφήμισαν το παρελθόν έργον της Α-ναδημιουργίας — γιατί αυτό κυρίως, έδωκε έφέτος το παρόν στο προσκλητήριο της Πατρίδος — αλλά και έπαρχι-ώται που είχαν ξεκινήσει από όλες τις γωνίες της χώρας για να συμπανηγυρίσουν με τους πρωτευουσιώτας.

Και ήτο συγκινητικόν το θέαμα της συναδελφώσεως αυτής όλων των Έλλήνων εις ένα και το αυτό αίσθημα ευγνωμοσύνης προς τους συντελεστάς της δευτέρας αυτής Έθνικής Παλιγγενεσίας, της οποίας ευγλωττός εκδήλωσις υπήρξαν τα παρελθόντα τιμήματα του Έθνικού Στρατού.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ

Μυρίζει πιά. Αυτό είναι έκτος πάσης άμφιβολίας. Έγστερα από την καταιγίδα του Σαββάτου, που φαίνεται να ήταν οι τελευταίοι σπασμοί του χειμώδους που έφυγε, μία άνοιξιάντικη άτμόσφαιρα με την παρήγορη θαλπωρή της άπλώθηκε παντού. Βέβαια, έχουμε ακόμη τις άνοιξιάντικες βροχές, που είναι τόσο άπαράιτες για την καλλιέργεια, άλλ' αυτές, είναι συνήθως ύποθεσις τοπική και το σπουδαιότερο, ύπόθεσις ώρων.

Όπωςδήποτε μπορούμε να πούμε ότι μπαίνουν πιά στην Άνοιξη και κατά το ήμερολόγιο και κατά τα πράγματα. Πολλοί είναι εκείνοι που έσπευσαν ήδη να άπαλλαγούν από το άσχημο πιά έπάνω-φορι.

Και έβλεπε κανείς τα πρόσωπα των να λάμπουν τόσο, όσο τουλάχιστον και εκείνων που άπαλλάσσονται από μία φορτική έρωμένη.

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Το Πασχαλιάτικο φύλλο της «Εβδομάδος» θα είναι έξαιρετικό.

Πολυσέλιδο, με ιδιαίτερον έπιμέλειαν τυπωμένο, πλουσίως εικονογραφημένο και το κυριώτερον: με όλην την έλευκλήν, πρωτότυπον και ζέην, θα άποτελέσει άληθινόν εντύπωμα που δεν θα λείψη από κανένα Έλληνικό σπίτι.

Η Έβδομάς, το οικονομικώτερο Έλληνικό περιοδικό, θα έχη και φέτος πρώτη τον λόγον μεταξύ των άλλων περιοδικών έξέδσεων.

Ποιήσεις

«Άνθρωποι του Θεού...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ και σήμερα ακόμη οι άνθρωποι αυτοί! Ζουν ανάμεσά μας την σημερινή εποχή του συμφέροντος και του χρήματος. Όλο τον χρόνο δεν είναι εύκολο να τους διακρίνετε.

Αυτήν όμως την μεγάλη εβδομάδα την εβδομάδα των Θείων Παθών, μπορείτε να τους αντιληφθήτε.

Η χριστιανικότης τους θα σας κάνει έντύπωση. Ίσως να σας συγκινήσει μέχρι δακρύων, αν δεν έχη έντελως παρωθή ο ψυχικός σας κόσμος. Ίσως όμως και να γίνη αίτια να διαγραφί στα χείλη σας ένα ειρωνικό μειδίαμα για τον «καθυστερημένο» αυτόν «βλάκα».

Και όμως ο «βλάκας» αυτός είναι ο άνθρωπος του Θεού. Είναι ο άνθρωπος που κατόρθωσε να μην διαφθαρή ολότελα ή ψυχή του μέσα στον άδυσσώπητο άγωνα για την ζωή...

Έχει διατηρήσει στην καρδιά του κάποιτα σπέρματα ακόμη άγάπης για τους συνανθρώπους του και μέσα του δεν έχει σβύσει δλως διόλου ή φλόγα της θρησκείας.

Δεν είναι εκείνοι που πέρνουν την λαμπάδα μία μάσκα καλωσύνης και στέκουν ώρες ολόστο γέρι, που τοποθετούν στο πρόσωπό τους κληρες στο στασίδι της εκκλησίας, άνεβοκατεβαίνοντας το χέρι σε έντυπωσιακά σταυροπροσκυνήματα.

Όχι! Ίσως αυτοί να είναι οι ρεκλαμαδόροι, οι Φαρισαίοι, οι κατά τύπον μόνον χριστιανοί. Ο άνθρωπος του Θεού συμπεριφέρεται αλλιώς αυτήν την εβδομάδα.

Έσχνα έστω και μόνο για τις λίγες αυτές ημέρες των θείων παθών δλως διόλου τον συνηθισμένον άνθρωπον, τον συμφεροντολόγον, τον ανηλεή και τον άνοκτίρμονα!

Αν είναι ιδιοκτήτης σπιτιού, δεν θα 'ρθή επ' ουδενί λόγω αυτές τις ημέρες για να σας ύπενθυμίση με ύφος άγριον και άπειλητικόν ότι αν δεν του δώσετε το νοίκι, ή έξωσις... κοστίζει μόνον έξηντα πέντε δραχμές!

Έσχναίει το συμφέρον και το χρήμα αυτές τις ημέρες.

Μέσα του άναζει ή συμπάθεια και ή καλωσύνη, ο συμβιβασμός και ή άγάπη.

Θα χυτήση διακριτικά την πόρτα σας, όχι για να ζήτηση νοίκια, αλλά για να σας πη την καλημέρα του, να σας ρωτήση για χίλια δυο άδιάφορα πράγματα και να σας δείξη με το γλυκύ του ύφος ότι αυτές τις ημέρες δεν είναι ο άνεξιλέωτος σπιτονοικοκύρης! Για να μείνετε ήσυχος αυτές τις ημέρες τις μεγάλες και ιερές ημέρες.

Και φεύγοντας θα σας πη με μεγάλη ειλικρίνεια άσφαλώς το «καλή Άνάσταση»...

Το ίδιο θα κάνει ο άνθρωπος του Θεού αν είναι αυστηρός προϊστάμενος: άναβάλλει τις έπιτιμητικές του παρατηρήσεις, ξεχνάει τις άντιπάθειες και τα μίση του!

Το ίδιο αν είναι πιστωτής. Ξεχνάει τις «διαμαρτυρίες», δεν πιέζει δεν άπειλεί!

Και όταν έσεις συνηθισμένος με το γνωστόν άγριον ύφος του ανθρώπου, πάτε μόνος σας να δικαιολογηθήτε για μία καθυστέρησή σας, για μία σας παράλειψη, ο άνθρωπος του Θεού σας διακόπτει μ' ένα γλυκύ και γεμάτο γαλήνη χαμόγελο:

—Άφήστε τα τώρα, άγαπητέ μου, αυτά... τέτοιες μέρες!

Και πιο σιγά, με πραγματική συγκίνηση ψυθυρίζει:

—Τέτοιες μέρες!... Ένας Θεός σταυρώνεται!

I, ANT.

Η ΝΕΑ ΜΟΔΑ

Διαβάζουμε εις τα «περιέργα»... και σπαράζει καρδιά:

«Η Νέβις Ντεβίλ, κινηματογραφικός άστήρ, φρονεί ότι τα μαλλιά, με τας διαφόρους φορτικές κομμώσεις των, άποτελούν ένα βάρος και μίαν ένόχλησιν και προτείνει να ξυρίζεται ή κεφαλή! Έπί του ξυρισθέντος δέρματος της κεφαλής θα ζωγραφίζονται διάφοροι παραστάσεις, κινούσαι την περιέργειαν περισσότερον από μίαν περιμανάν, δσον καλλιτεχνική και αν είναι. Η μίς Ντεβίλ, έδωκεν ήδη το καλόν παράδειγμα, ξυρίσασα την κεφαλήν της!»

Κατόπιν αυτού, θα έπρεπε να γίνη και κάτι άλλο: να μετονομασθούν οι άστέρες... εις πανσέληνους. Αφοϋ το κεφάλι τους θα λάμπη όπως τα άγνουσιάντικα φεγγάρια...

ΦΟΒΕΡΟΝ!

Σε εβδομαδιαίο φιλολογικόν περιοδικόν, δημοσιεύεται έπιστολή κάποιου άναγνώστου του, νεαρού ίσως και νεοφωτίστου της στήλης «συνεργασίας άναγνωστών», άσφαλώς διαμαρτυρομένου για την άπόρριψιν άποσταλέντος έργου του.

Είχε δίκην ο άνθρωπος, ή το παιδί, να διαμαρτύρεται. Να κάθεται να γράφη, να γεμίξη χειρόγραφα, στίβοντας το μυαλό του — αν ύπάρχη — και οι άλλοι να του τα πετούν στο καλάθι των άγορήστων!

ΕΝΑ ΔΕΙΓΜΑ

Αλλά και τί είναι τα άποστελλόμενα στας άνωθεν συντάξεις των περιοδικών, μαρτυρεί το παρακάτω γράμμα, το όποιον συνάδευε άπορριφθείσαν άσπλάχνως «συνεργασίας» κτλ. Από το γράμμα κρίνατε τί ήταν το «έργον».

«Αξιότιμε κ. Διευθυντά, Έρχομαι δτά πρώτην φοράν να σας ένοχλήσω, και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, διά της άποστελομένης προς δημοσίευσιν έπιστολής, που πρώτη μου φορά στη ζωή έπιχειρώ. Πρωτίστως δε έρχομαι να σας γνωρίσω ότι επ' άρκετό τώρα καιρό είμαι τακτικός προτιμητής του άφθαστου ως προς την ύλην περιοδικού σας.

Αποφεύγω εισέτι εις την θερμήν παράκλησιν όπως άφοϋ μετέρας βασικής αντιλήψεως, λάβετε την εύγενή καλωσύνην και δημοσευθή, συν το ποίημά μου «Φρουρός».

Μεθ' ύπολήψεως κτλ.

Στο άντικρυνόν κάθισμα, ή άμορφη συνταξιδιώτισσά του, που τον έτρωγε σ' όλο το ταξίδι με τα μάτια, του ναμονέλας προκλήτικα. Στην άφρημάδα του, είχε σπηλώσει τα μάτια της άπάνω του, κι' ή καπέλα είχε πάρει για λογαριασμό της

Ο ΨΥΡΙΘΜΟΣ...

Πρωτότυπο διήγημα της Κας Ίωάννας Μπουκουβάλα — Άναγνώστου

ΔΕΝ έτρεχε το τραίνο; Ή έτσι τοϋ φαινόταν το θάνατο; — Όχι, δε θάτρεχε και σ' άλληθια, γιατί δυσανασχετούσαν κι' οι άλλοι έπιβάτες, κι' όχι μοναχά ο κακομαθημένος από τα γερμανικά έξπρες θάνατο Στρατίδης.

Φλυαρούσαν οι συνεπιβάτες του, φλυαρούσαν, λες και θα κόνταινε ο δρόμος με τα πολλά τα λόγια. Μα ο Στρατίδης ένοιωθε ένα περιεργό σφίξιμο στην καρδιά. Τα γνώριμα αυτά βορειοελλαδίτικα τοπία, που τα είχε περάσει τόσες φορές, τοϋ φαίνονταν σήμερα τόσο παράξενα.

Τάχα ναγε αλλάξει στα πέντε χρόνια πουλειπε;

Μερικά καινούργια κτίρια φάνταζαν άνοιχτόχρωμα, φανταγερά: Σχολεία τα περισσότερα, με πελώρια παράθυρα. Τ' άλλα όμως, ήταν άπαράλλαχτα όπως τα είχε αφήσει. Χαμηλά σπία, χωριουδάκια σκαρφαλωμένα στις πλαγιές, χωμένα μέσα στις άνθισμένες βυσινιές, και στίς φουντωτές μουριές. Κι' οι άνθρωποι, ίδιοι κι' άπαράλλαχτοι κι' αυτοί, ίδια ξανθά μαλλιά και σλαυικά μάτια μερικοί, ίδια σιγγάνικα μελαχροινά δέρματα οι άλλοι.

Όχι, τίποτε δεν είχε αλλάξει. Κι' έτσι ήταν φυσικό. Πέντε χρόνια, στο κάτω-κάτω δεν είναι αιώνας...

Νά, ο Νέστος, κυλάει ολόφωτα τα ήσυχα νερά του... έτσι θα τα κυλούσε και πριν πέντε χρόνια, και πέντε αιώνας... έτσι μ' όποιον κυρί-αρχο, μ' όποιο όνομα, Έλληνικό, τουρκικό ή βουλγάρικο. Κι' ή πατρίδα του ή Κομοτινή, σίγουρα δε θάγε αλλάξει...

Η σκέψη του σταμάτησε διστακτικά στο νοργό της φτερούγισμα... Τρεμούλιασε πριν άγγίξει εκείνο που τον πονούσε... Δειλά-δειλά, σκέφθη' κε στο τέλος.

Κ' ή Βαλαση δε θάγε αλλάξει... Κάτι σταμάτησε στην καρδιά του... Το αίμα άνέβαινε στο πρόσωπό του.

Στο άντικρυνόν κάθισμα, ή άμορφη συνταξιδιώτισσά του, που τον έτρωγε σ' όλο το ταξίδι με τα μάτια, του ναμονέλας προκλήτικα. Στην άφρημάδα του, είχε σπηλώσει τα μάτια της άπάνω του, κι' ή καπέλα είχε πάρει για λογαριασμό της

το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

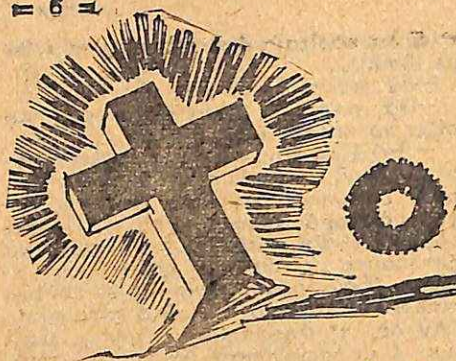
το κοκκίνισμά του.

Γύρισε ο θάνατος με δυσφορία άλλου τη ματιά:

— Κι' ή Βαλαση δε θάγη αλλάξει. Είναι τόσο σίνουρο αυτό;... Για στάσου; Πάσων χρόνων θάνατο τώρα;... Είκοσιδυο, ακριβώς τη Λαμπρή θα κλείση τα είκοσιδυο... Ήταν δεκαεφτά χρόνων όταν την άφησε... Το δαχτυλάκι της, όταν της πέρασε την άρραβώνα, ήταν λεπτό, κόκκινο, παιδιάτικο. Και τα χείλη της, όταν της έδωσε το πρώτο του φιλή, άφέθηκαν γελαστά, παθητικά, παιδιάτικα, μέσα στα δικά του... Φορούσε μία μόρη μαθητική ποδιά... Το κορμί της, δεν έδειχνε σχεδόν καιμια γυναικεία καμπυλότητα. Τί της είχε άγαπήσει;... Κι' αυτός δεν ήξερε... Μοναχά για ένα ήταν βέβαιος. Πώς την άγαπούσε από μικρή παιδιούλα. Τα σπία τους ήταν άντίκρυ... Παλιά και τα δυο, με πελώριους σκεπαστούς έξώστες σπηριγμένους σε εύλινα δοκάρια. Άγανρα, πένθιμα... Ένα καστανό κεφάλι πρόβαλλε ανάμεσα σε κάτι γλάστρες... σγουρό, θεότρελλο... δυο μάτια άνήσυχα, όχι μεγάλα, μα εύκίνητα και διψασμένα. Και δυο λακκάκια γύρω στο γελαστό πάντα στοματάκι... Ναι... αυτά τα λακκάκια είχε πρωτοαγαπήσει, τώρα τ' νοιωθε... Θάταν είκοσι έτών όταν τότε

Με συγκίνηση πάτησε το χόμα της πατρίδος του.

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας

ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο ΛΟΙ οί λαοί, καί οί πιδ ἀπολίτιστοι ἀκόμη, ἔχουν τὰ θρησκευτικά τους σύμβολα πού εἶναι, τρόπον τινά ἡ ἐκφρασίς, ἡ σχηματική ἀναπαράστασις τῆς κεντρικῆς ιδέας, πού ἀποτελεῖ τόν ἀξονα τῆς θρησκευτικῆς των ζωῆς. Τά σύμβολα εἶναι σεβαστά καί ἀποτελοῦν μέρη ἀναπόσπαστα τῆς θείας λατρείας.

Κανένα, ὅμως, θρησκευτικόν ἔμβλημα δέν ἔχει τό μεγαλεῖον καί τήν σημασίαν πού ἔχει γιά τήν Χριστιανισμόν ὁ Σταυρός. Ἐδῶ δέν πρόκειται πιά γιά ἕνα ὁποιοδήποτε μέσον ἐκφράσεως μιᾶς θρησκευτικῆς ιδέας, ἀλλά γιά τό σύμβολον μιᾶς ἀπό τίς εὐγενέστερες ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ: τῆς θυσίας, καί μάλιστα τῆς θεϊκῆς.

Γι' αὐτό, ἄν ὅλα τὰ ἄλλα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας συνεζητήθησαν καί ἀπό τίς συζητήσεις αὐτές βγήκαν τὰ διάφορα δόγματα, καί αἱ αἰρέσεις, ἡ σημασία τοῦ Σταυροῦ καί ἡ ἀξία του παρέμειναν ἀλώβητες καί εὐσεβεῖς ἀπ' ὅλους τοὺς λαούς πού πιστεύουν στὸν Χριστό. Κανείς δέν ἐσκέφθη νὰ ἀμφισβήτησῃ οὔτε τήν μιά οὔτε τήν ἄλλη.

Εἶναι γνωστὸν ἀπὸ πότε καθιερώθηκε ὁ Σταυρὸς ὡς ἔμβλημα τῆς Χριστιανισμοῦ καί ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως τῶν χριστιανῶν. Ἀλλά πολὺ πρωτίτερα, καί στοὺς ἐιδωλατρικοὺς ἀκόμη χρόνους, ὁ Σταυρὸς ἦτο γνωστός. Στὰ μουσεῖα ὑπάρχουν πολλὲς μαρμαρίνες κόρες πού φοροῦν θαυμάσιους ἀρχαῖους νομίσματα πέπλους κεντημένους με μπιτσο τὸν σταυρό.

Οἱ Σαρακατσάνοι βοσκοί, ἐξ ἄλλου φοροῦν φανέλλες, πού τὰ μανίκια των εἶναι ὑφασμένα ἢ πλεγμένα ἢ κεντημένα σγέδια σταυρῶν. Τὸ ἴδιο παρατηροῦμε καί στὰ φουσάκια τῶν σαρακατσανισσῶν. Καί ἐπειδὴ, οἱ νομάδες οὗτοι θεωροῦνται κατ' εὐθείαν καί ἀμικρῶς ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Δωριέων, πρέπει νὰ θεωρήσωμε ὡς πιθανότερο ὅτι τὰ διακοσμητικὰ σγέδια τοῦ σταυροῦ τὰ εἶχαν αὐτοὶ παλαιότερα, πολὺ πρὸ τοῦ Χριστοῦ. Μεταξὺ ἄλλων στε τῶν ἐγγράμων στολισμάτων πού βλέπομε στὶς μαρμαρίνες κόρες καί τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἀναπαριστοῦν κεντημένους πέπλους ἢ γιτώνες καί τῶν διακοσμητικῶν σγεδίων πού συνηθίζουν οἱ σαρακατσάνοι ἕως σήμερον στὰ φορέματά τους παρατηρεῖται μεγάλη ὁμοιότης ἢ ταυτότης ἢ ὁποῖα δικαιολογεῖ τὴν ὑπόθεσίν μας.

Ἀλλὰ καί στὰ κεντήματα τὰ νησιώτικα καί τὰ στεριανά, βλέπει κανεὶς τὸν σταυρό.

Ὑπάρχουν σγέδια με συμπλέγματα σταυρῶν, καί σγέδια πού ὁ σταυ-

ρὸς εἶναι μόνον ἀπ' τίς δύο ἄκρες τοῦ λαίμου τοῦ πουκαμίου.

Γενικῶς ὅμως στήν λαϊκὴ τέχνην τοῦ κεντήματος μεγάλοι σταυροὶ δέν παρατηροῦνται, ἐνῶ τὰ νεότερα κεντήματα ἔχουν μεγάλους σταυροὺς, ἢ μόνους, ἢ με συμπλέγμα ἀγκύρας, ἢ με συμπλέγμα λουλουδιῶν.

Ἡ κατὰ παράδοσιν λαϊκὴ τέχνη τοῦ κεντήματος, βρίσκει τὸν μεγάλο σταυρὸ ὄχι αἰσθητικὸν καί τὸν ἀποφεύγει ἐνῶ τὰ συμπλέγματα τῶν μικρῶν σταυρῶν ἀποτελοῦν θέμα ἀρεστὸ στήν κεντητικὴν.

Προτιμώμενα ὑλικά γιά τὸν σταυρὸν εἶναι τὸ ξύλο, τὸ μέταλλο καί τὸ κόκκαλο!

Στὰ κελλιά τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μιά κυψέλη τεγνιῶν, οἱ κελλιῶται καλόγηροι τεχνουργοὶν σταυροὺς ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ἀπὸ κοινὸ κόκκαλο, καί ἀπὸ ὀστρακά. Πολλὲς φορὲς μάλιστα γίνεται συνδυασμὸς ξύλου καί μεταλλοῦ καί ὁποῦ ἢ ὀστράκου. Οἱ σταυροὶ αὗτοι εἶναι ἀριστουργήματα λεπτῆς τέχνης. Ἡ μινιατούρα στὸν σταυρὸν βῆκε καταπληκτικὸς τεχνίτης, ὅπως βρήκε ἡ μινιατούρα καταπληκτικούς τεχνίτας κατὰ τὴν ἀνοσιότητα, στήν τέχνη τῶν δακτυλιῶν καί τῶν σφραγιδολίων.

Τὸ ξύλο μετ' ὁποῖο γίνονται οἱ σταυροὶ μετὰ λεπτομερῶν σκαλισμάτων εἶναι κυρίως ἀπὸ πιζάρι. Τὸ ξύλο τοῦ πιζοῦ ἢ πιζαριῦ εἶναι πολὺ σκληρό, γι' αὐτὸ δὲ καί δέν σπῶνται φλοῦδες. Τὰ νερά του εἶναι πικνότερα καί τὸ σκάλισμα ἔτσι εἶναι ἀσφαλές.

Σ' ἕνα σταυρὸ, οἱ κελλιῶται μο-

ναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους δσον δὴ ποτε μικρὸς καί ἂν εἶναι αὐτὸς, μποροῦν νὰ χοιράξουν ὁλόκληρη τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Σταυροὺς κατασκευάζουν ἀκόμη καί στὰ Ἱεροσόλυμα καί στὸ Ὄρος Σινά, καί στὰ ἄλλα μοναστήρια τῆς ἐλληνικῆς χριστιανοσύνης. Γενικῶς οἱ σκαλιστοὶ σταυροὶ πού εἶναι ἔργα μεγίστης ὑπομονῆς καί πεισμονῆς ἐνθέου πίστεως, εἶναι ἔργα καλογηρικὰ. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ἰδιῶται νὰ ἀσχοληθοῦν ἕνα καί δύο καί τρία πολλὰς φορὲς χρόνους γιά νὰ σκαλίσουν ἕνα σταυρό. Ἀκριβῶς, γι' αὐτό, οἱ σκαλιστοὶ σταυροὶ θεωροῦνται πολὺτιμα κειμήλια, καί ὅταν εἶναι ἀρχαῖοι καί μεγάλης τέχνης ἔχουν ἀξίαν ἀνεκτίμητον.

Ἀριστουργήματα ἐπίσης τέχνης ἔχομε καί στοὺς σταυροὺς ἀπὸ μέταλλον.

Ὁ χρυσὸς καί ἡ πλατίνη, ὡς πανάκριβα μέταλλα, δέν βοηθοῦν τὸν τεχνίτη. Πολὺ λίγοι σταυροὶ ἀπὸ χρυσὸ ἢ πλατίνη, ὑπάρχουν. Τὸ ἀσημὶ τούναντιον, μετὰ τὴν σχετικὴν φθίνειαν του εἶναι τὸ προτιμώμενον μέταλλον διὰ τὸν τεχνίτην.

Ἀριστοὶ ἀργυρουργοί, τεχνίται σταυρῶν, μεταλλίων καλυμμάτων εὐαγγελίων, δισκοποτήων, πορπῶν καί γενικῶν κομφοτεχνιῶν, ἦσαν σ' ὅλον τὸν ἑλληνισμόν οἱ Καλαρρυτιῶται.

Ἡ ὀρεινὴ αὕτη κωμόπολις τῆς Ἡπείρου, ἔβγαλε ὄχι ἑκατοντάδας ἀλλὰ χιλιάδας ἀργυρουργῶν. Καί ὁ πάππος τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου τοῦ ἱστορικοῦ μας ἦταν καί αὐτὸς Καλαρρυτιῶτης ἀργυρουργὸς καί εἶχε ἐργασθῇ καί στὸ σαρῆνι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καί ὁ πατέρας του ἀπὲ

Ἡ ἐπιστροφή ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ.

ἀργυρουργὸς εἶχε ἐξελεγχθῇ σὲ ἀριστο νεμισματολόγο.

Οἱ Καλαρρυτιῶται ἀργυρουργοί, πού λέγονται καί τώρα κοινῶς γρυτικοί, γύριζαν ὅλην σχεδὸν τὴν Βαλκανικὴν, τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Ρωσσίαν. Ταξίδευαν ἀκόμη ἐξασκούντες τὴν τέχνη των στήν Ἰταλία, τὴν Ἑλβετία, τὴν Αὐστρία.

Ἡ κωμόπολις τῶν Καλαρρυτιῶν ἦταν ἡ πλουσιώτερη κωμόπολις τῆς Ἡπείρου, γι' αὐτὸ δὲ κατεστράφη ἀπὸ τὸν Ἀλῆ πασᾶ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐληλάτησε. Τότε διηρπάγησαν πολλὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν λίγοι οἱ σταυροὶ ἀπὸ ἀσημὶ. Οἱ Καλαρρυτιῶται ἀργυρουργοὶ ἐσκορπίσθησαν τότε παντοῦ, πολλοὶ πῆγαν στὰ ἐπτάνησα καί ἄλλοι δὲν γύρισαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Καλλίτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς χρυσικούς τῶν Καλαρρυτιῶν ἐθεωρεῖτο ὁ Ἀθανάσιος Τσιμούρης, τοῦ ὁποῦ σῴζεται ἕνας ἀσημένιος σταυρὸς—θαυμά τεχνῆς—σὴν μητρόπολιν τῶν Ἰωαννίνων. Ὁ Τσιμούρης—ἦσαν ἀκριβῶς δύο ἀδελφοὶ συνεργαζόμενοι—ἦταν σύγχρονος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, ἐγάσσε στὰ καλλίτερα ἔργα του τὰ ἀρχικά τοῦ δνόματός του Α. Τ. καί ὁ σταυρὸς τῆς μητροπόλεως τῶν Ἰωαννίνων, γνήσιο ἔργον του, ἔχει τὰ ἀρχικά Α. Τ. καί χρονολογία 1797.

Στὴν ἀγιογραφία ὁ σταυρὸς μόνος χωρὶς τὸν Θεάνθρωπο προσήλωμένο σ' αὐτὸν χρησιμοποιεῖται, ὅπως καί στὰ λαϊκὰ κεντήματα, σὲ μικρὰ σχήματα. Οἱ καλλιτέχναι δὲν βρίσκουν εὐνάριστο σημεῖον τέχνης, τοὺς μεγάλους σταυροὺς. Ἡ προσήλωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ τῶν ἄλλων ἁγίων πού σταυρώθηκαν παρέχει εὐρὺ ἔδαφος τέχνης στήν ἀγιογραφίαν καί ὑπάρχουν πολλὰ ἔργα ἐσταυρωμένων τῆς χριστιανικῆς ἀγιογραφίας, πού εἶναι ἀληθινὰ ἀριστουργήματα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνῆθειαν νὰ θάζουμε σταυροὺς ἐπάνω στοὺς τάφους αὕτη εἶναι πολὺ παλαιά. Στὴν ἀρχὴ σταυροὺς ἔβαζαν μόνον στοὺς τάφους τῶν μαρτύρων τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Συνέβαινε συχνὰ ὁ σταυρὸς αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ἐπάνω στὸν ὁποῖο εἶχε μαρτυρήσει ὁ ἀποθνήσκων, ἂν τύχαινε νὰ εἶχε ὑποβληθῇ στὸ μαρτύριο τῆς σταυρώσεως. Μετὰ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ σταυροῦ ἐγενικεύθηκε μετὰ τὴν ἀνάγκη νὰ γίνετο διάκρισις μεταξὺ τῶν τῶν τῶν χριστιανῶν νεκρῶν καί τῶν ἑλλοφύλων, σὲ μέρη στὰ ὁποῖα τὰ νεκροταφεῖα ἦσαν κοινὰ γιά ὅλους τοὺς κατοίκους. Ἐτοί ὁ σταυρὸς παρέμεινε ὡς ἀπαραίτητον διακριτικὸν ἐπάνω στοὺς τάφους ἀλλὰ καί σύμβολον συνάμα τῆς ἱερότητος τοῦ ὥρου.

Ἄν ὅμως, ὁ Σταυρὸς ὑπῆρξε καί εἶναι ἡ ἱερωτέρα ἐκφρασίς τῆς χριστιανικῆς ιδέας, ὑπῆρξε ἐποχὴ πού ἐγερσίμενε καί γιά τὴν κάλυψη κατακτητικῶν ἢ ἀπλῶς λαφυραγωγικῶν σκοπῶν, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι στὴν σταυροφορίαν, ὅποτε ἐν δνόματί του εὐεῖστα ὅσα ἀσεβῆ καί ἀνόσια ἔχουν διαπραχθῇ. Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι μακρὺν παρελθόν καί ὁ Σταυρὸς εἶναι σήμερον τὸ Αἰώνιον Σύμβολον πού σέβεται καί τιμᾷ ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ," ΜΕ ΗΥΞΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Θὰ εἶνε ἕνα φύλλο ἐξαιρετικόν

Μεταξὺ ἄλλων δὰ περιέχει:

"Ἐνα νέον ἀθηναϊκόν

ρομάντσο

γραμμένο εἰδικῶς γιά τὴν "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,"

"Ἐνα νέον μυθιστόρημα

ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς ξένης φιλολογίας

Μία ἑλληνικὴ Πασχαλινὴ

Νουβέλλα

γραμμένη ἀπὸ ἐκλεκτὸν Ἀθηναῖον πεζογράφον

"Ἐνα εὐθυμον Ἀθηναϊκόν

ἀνάγνωσμα

πού δὰ προκαλέσῃ ἀδιάστο τὸ γέλιο

Μία γαλλικὴ νουβέλλα

ἀπὸ τίς ὡραιότερες.

Καί ἄλλην ἐπικαίρον ὕλην σοβαρὰν καί εὐθυμον

ΑΚΟΜΠΑΝΙΑΜΕΝΤΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΗΝ πλησίασε κι' έβγαλε τὸ καπέλλο.

— Καλημέρα σας !
— Έκείνη ξαφνιάστηκε κα-
θώς τὸν εἶδε :

Τί ζητάτε ἀπὸ δῶ ; τὸν ρώτη-
σε...

— Ο Παυλίδης ἔσκυψε κοντὰ τῆς
καὶ τῆς ψιθύρισε μ' ἕναν τόνο τρυ-
φερότητας.

— Έσας !
— Έμένα !
— Ακριβῶς...
— Εμείναν γιὰ κάμποσα λεπτὰ καὶ
οἱ δύο ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς παραγῆς.
— Ὑστερα πρῶτος ὁ Παυλίδης πρό-
τεινε :

— Μπορῶ νὰ σὰς συνοδεύσω ?
— Ένα νεύμα τοῦ ἔδωσε τὴν κατα-
φατική ἀπάντησι.

— Αρχίσαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ
Ζάππειον. Έκείνη καθόταν στὸ
Παγκράτι καὶ θάπρεπε νὰ πάρῃ τὸ
τρόμ.

— Θὰ μπορούσατε νὰ περπατή-
σουμε λίγο ; πρότεινε ὁ τραπεζιτι-
κός. Τὸ τρῶμ θὰ τὸ πάρετε μπροστὰ
ἀπ' τὴ στάσι τοῦ Μέτς.

— Έστω.

Μπήκαν στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου
καὶ προχώρησαν κάτω ἀπὸ τὰ δέν-
δρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ περιπτερά.

— Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἀλλοιῶ-
τικά, — ἄρχισε νὰ τῇ ἐξηγεῖται...
— Ἦρθα γιὰ σὰς, μόνο γιὰ σὰς. Γιὰ
νὰ σὰς δῶ, γιὰ ν' ἀντικρύσω τὴν
μορφὴ σας, ν' ἀκούσω τὴν φωνή
σας... Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νὰ
ἐξηγήσω τὸν λόγο αὐτῆς τῆς ψυχολο-
γικῆς μου καταστάσεως. — Ἀλλὰ
πιστέψτε με, σὰς λέω τὴν ἀλήθεια,
ἡ γνωριμία σας, παρὰ τὴν θέλησί
μου, ἔχει ἐπιρρεάσει βαθύτατα τὴν
ζωή μου...

— Ένα παράδοξο βλέμμα τῆς τὸν
περιέβαλλε.

— Γιατί μοῦ τὰ λέτε αὐτά ; τὸν
ρώτησε.

— Γιατί εἶναι ἀλήθεια...

— Ἡ δακτυλογράφος τοῦ ὀπουργεί-
ου Γεωργίας σταμάτησε γιὰ μιὰ
στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε :

— Κι' ἂν σὰς πῶ κι' ἐγὼ τὰ ἴδια
πράγματα, τί θὰ λέγατε;

— Πῶς εἶμαστε ἀπολύτως σύμφω-
γοι...

— Μὰ εἶναι δυνατόν ;

Ἑλληνικὴ νουβέλλα

τοῦ κ.

Δημ. Χρονοπούλου

— Γιατί νὰ μὴν εἶναι ?

Τώρα καθὼς προχωροῦσαν κάτω
ἀπ' τὰ δένδρα, ἀνάμεσα στὴν ἀ-
νοιξιὰτικὴ βλάστησι, στὴν χαρὰ
Θεοῦ ποὺ τοὺς περιτριγύριζε, ἡ φω-
νὴ καὶ τῶν δύο εἶχε πάρει κάποιον
τόνο τρυφερότητας καὶ ἐρωτικῆς
προσεγγίσεως.

Στάθηκαν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο
καὶ ἀσυναίσθητα τὰ χέρια τους βρέ-
θηκαν ἐνωμένα...

Δ.

Μόνο οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν
συνείδησι μένουν ἀνεπηρέαστοι
ψυχικῶς ἀπὸ τὰ γεγονότα. — Έτσι
καὶ ὁ Παυλίδης, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐ-
πιτυχία του μὲ τὸ «ἀκομπανιαμέν-
το» μπήκε σ' ἕναν κυκεῶνα, σ' ἕνα
λαβύρινθο σκέψεων.

— Ἀρα γὰρ αὐτὸ ποὺ τοῦ προξενό-
σε μιὰ στιγμιαία εὐχαρίστησι, αὐτὸ
ποὺ τὸν διασκέδαζε καὶ τὸν συγκι-
νοῦσε ἐλαφρά, πολὺ ἐλαφρά, αὐτὸ
ποὺ ὁ ἴδιος τὸ ἀναγνώριζε γιὰ ἕνα
συμπλήρωμα τοῦ αἰσθηματικοῦ του
κόσμου, δὲν ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι
μὲ τὰ τρυφερά αἰσθήματα ποὺ ἔ-
τρεφε γιὰ τὴν γυναῖκα του;

— Εφθανε στιγμὴ ποὺ ντρεπόταν
νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀντι-
κρύσῃ τὴν γυναῖκα του, κι' ἦταν
πάλι στιγμὴς ποὺ τὴν κύτταζε κατὰ
μάτια, χωρὶς κανένα φόβο. — Έξέταζε
τὴν συνείδησι καὶ, πολλὰς φορὲς,
τὴν ἀκούγε νὰ τοῦ λέῃ πῶς δὲν ἔ-
φταιξε σὲ τίποτα. Αὐτὸ ποὺ τοῦ συ-
νέβαινε δὲν ἦταν ἔρωτας, δὲν ἦταν
κανένα μεγάλο συναίσθημα, κανένα
«κοῦ ντὲ φούντρ». — Ἦταν, ἀπλοῦστα-
τα, ὅπως τὸ εἶχε παραδεχθῇ τὸ «ἀ-

κομπανιαμέντο» καὶ τίποτ' ἄλλα.
Τὸ σιγοντάρισμα τῆς μεγάλης ἀ-
γάπης του, ἡ συνοδεία, τὸ «μπάσο».
— Ὁ συναίσθηματικός του κό-
σμος, ποὺ εἶναι συνήθως ἀπαιτητι-
κός, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα συμπλή-
ρωμα, καὶ τὸ συμπλήρωμα αὐτὸ τὸ
βοήθη κάποιον βράδυ στὸ «Μαξιμ»
κάτω ἀπὸ ἕνα ντόμινο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μιὰ πλευρὰ τῶν σκέ-
ψεων του. — Ἡ δευτέρα τὸν ἔφερνε
στὴν ἀντίθετη ἀποψι. — Κύριε, ἔλεγε
στὸν ἑαυτὸ του, ἔχεις μιὰ γυναῖκα
νέα, χαριτωμένη, εὐχάριστη, ἔξυ-
πνη, πνευματώδη. Καὶ τὸ χειρότερο
γιὰ σένα, παραδέχεσαι καὶ φωνά-
ζεις πῶς εἶσαι τρομερὰ ἐρωτευμέ-
νος μαζί της. Πῶς συμβιβάζεται
αὐτὸ μὲ τὴν ἀνάγκη τοῦ «ἀκομπαν-
ιαμένου»; Πῶς ἐνῶ τὰ δέχεσαι
καὶ τὰ ὑποπτεύεις ὅλα αὐτά, ψι-
θυρίζεις ὅμως συγγνώμης ὅτι ἔχεις
ἀνάγκη ἀπὸ τὸ «συμπλήρωμα» τοῦ
αἰσθηματικοῦ σου κόσμου;... Καὶ
ποῖς εἶναι αὐτὸς ὁ αἰσθηματικός
σου κόσμος;... Γιατί δὲν ἀφίνεις τίς
δικαιολογίες;...

Σταματοῦσε γιὰ λίγο τίς σκέψεις
καὶ κατόπιν ἄρχιζε πάλι :

— Πρόκειται λοιπὸν γιὰ μιὰ κοι-
νοτάτη σαρκική ὑπόθεσι ποὺ τὴν
καλύπτεις κάτω ἀπὸ διάφορα φού-
μαρα γιὰ νὰ ξεγελάσῃς τὸν ἑαυτὸ
σου. — Έτσι εἶναι ἡ ὁχί ;... Κατὰ
βάθος σκέπτεσαι ν' ἀπολαύσῃς μιὰ
γυναῖκα, νὰ τὴν χαϊδέψῃς, νὰ αἰ-
σθανθῇς κοντὰ τῆς ρίγῃ... Γιατί;...
Μήπως δὲν τὰ ἔχεις ὅλα αὐτά;...
Καὶ τί θὰ κερδίσῃς «κατακτώντας»
μιὰ φτωγὴ δακτυλογράφισσα, μιὰ
κοπέλλα ποὺ συντηρεῖ τὴν οἰκογέ-
νειά της ;... Μπράβο... Χίλιες φο-
ρὲς μπράβο !

— Ὑστερα προσπαθοῦσε νὰ δικαιω-
λογῇ τὸν ἑαυτὸ του, ζητοῦσε νὰ
βρῇ ἕνα λόγο ποὺ νὰ τὸν θωπῇ.
— Ἀλλὰ μιὰ φοβερὴ σκέψις τὸν στῶν
μάτησε :

— Κι' ἂν ἡ γυναῖκα μου, ὁ πραγ-
ματικός δηλαδὴ ἔρωτάς μου κἀν-
τὸ ἴδιο;... Θὰ τὸ ἤθελα;... Θὰ ἀνε-
χόμουν δίπλα της ἕνα δικό της «ἀ-
κόμπανιαμέντο»; Θὰ παραδεχόμουν
κομπανιαμέντο;... Θὰ ἀποδεχόμουν
τὴν ἀνάγκη συμπληρώσεως τοῦ αἰ-
σθηματικοῦ της κόσμου;... — Ὁχι, βέ-
βαια ! — Ἀντίθετα θὰ γινόμουν θη-
ρίο καὶ δὲν ξέρω ἂν δὲν θὰ γινόταν
κανένα πιστόλι καὶ δὲν θὰ γινόταν
«ἀγριὸν οἰκογενειακὸν δρῆμα» στίς

στήλες τῶν ἐφημερίδων;

Κι' αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔ-
κανε νὰ γίνῃ ἀληθινὰ ἐξαλλος. — Έ-
τσι ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πῶς τὸ
«ἀκομπανιαμέντο» θάπρεπε νὰ στα-
ματήσει.

— — —

Εἶχε μαζί της ραντεβού στὸ Ζάπ-
πειο, σὲ μιὰ ἀπόμνη γωνία. Συ-
ναντήθηκαν, ἀντάλλαξαν μερικά
τυπικὰ λόγια καὶ ὕστερα περπάτη-
σαν σιγὰ σιγὰ, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν
ἄλλον.

Δὲν ἀναζητοῦσε τώρα, παρὰ τὴν
εὐκαιρία νὰ τῆς τὸ πῇ. Νὰ τῆς πῇ
τὴν ἀλήθεια, τὴν ψυχικὴ του ἀγω-
νία, τὴν ἀνάγκη νὰ σπάσῃ ὁ δε-
σμός τοῦ «ἀκομπανιαμένου». Κι'
ἀναλογιζόταν ἀκόμα τὸ τραῦμα
ποὺ θὰ τῆς ἀνοίγε, τὴν πληγὴ ποὺ
θὰ τῆς προξενόσε.

Πῆρε πιά τὴν ἀπόφασί του :

— — — Ἀκουσε, γρυθὴ μου...

— Ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς τὸ πῇ, δ-
ταν ἐκείνη τὸν σταμάτησε.

— Ἀγαπτιέ μου, ἔμαθα κάτι...

Σὰν ἀστραπὴ αὐτὸς κατάλαβε...

Αὐτὸ τὸ «κάτι» ποὺ ἔμαθε, ἦταν
πῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν παντρεμέ-
νο. Σίγουρα ἦταν αὐτὸς... — Έσκυψε
κοντὰ της καὶ ψιθύρισε :

— Αὐτὸ ἐρχομουν νὰ σοῦ πῶ...

— Καὶ σκέφθηκε πολὺ καλά...

Καταλαβαίνει τώρα πῶς μεταξὺ
μας ὑπάρχει κάποιον γάσμα...

— Ὁ Παυλίδης τὴν κύτταξε καλλι-
ερός.

— Μοῦ λές, τῆς εἶπε, τὰ ὅσα θὰ

σοῦ ἔλεγα κι' ἐγώ... — Βασανίστηκα,
ὑπέφερα, ἀλλὰ εἶδα τὴν ἀλήθειαν...
Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σταθῶ δί-
πλα σου...

— Κι' ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ
παρεμβληθῶ ἀνάμεσα σὲ δύο ἀν-
θρώπους ποὺ ἀγαπιούνται...

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, ὡς ἐδῶ...

— Έκεῖνος τὴν κύτταξε καὶ τὸ
βλέμμα του ἀντικατόπτριζε ὅλη τὴν
ψυχὴ του, ὅλη τὴν ἀγωνία του. Τῆς
ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ συγκίνησι. — Έκεί-
νη, φαίνονταν νὰ εἶναι κυριευμένη
ἀπὸ τὴν ἴδια ἀγωνία. Κάποια πάλι
γινότανε μέσα της, πάλι ὅμως στὴν
ὁποία βάρανε περισσότερο τὸ αἰ-
σθημα τοῦ καθήκοντος, ποὺ ἔστω καὶ
ἀργὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ διεκδικῇ τὰ
δικαιώματά της.

Πρῶτος διέκοψε τὴ συντριπτικὴ ἐ-
κείνη σιωπὴ ὁ Παυλίδης :

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις
αὐτή; ψιθύρισε, μὲ μιὰ τελευταία
ἀναλαμπὴ ἐλπίδος στὰ μάτια.

— Ναι.

Τὸ αἰσθημα τοῦ ἀνδρικοῦ ἀξιο-
πρεπείας ἐπανεστῆσε μπρὸς τὴν
ἐπιμονή της.

— Καλὰ λές, εἶπε ὀρθώνοντας ἀ-
πότομα τὸ κεφάλι. — Ὡς ἐδῶ !...

— Προχώρησαν μελαγχολικὰ μὲ με-
ρικὰ ἀργὰ βήματα. — Έτσι ἔφθασαν
σὲ κάποιο ἔξωτο. — Έκεῖ ἔδωσαν τὰ
χέρια τους μὲ ψυχραιμία. Καμμιὰ
συγκίνησις. Τίποτα τὸ ἰδιαίτερο στὴ
φωνή τους.

— Γιατί σου !

— Γιατί σου !...

— Ὁ καθένας πῆρε τὸ δρόμο. — Έ-
κείνη δὲν εἶδε κάποιο δάκρυ στίς ἄ-
κρες τῶν βλεφάρων της κι' αὐτὸς
δὲν εἶδε τὸ ἴδιο πρῶγμα στὰ δικά
της μάτια.

ΤΕΛΟΣ

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΟΣ

Ἀγγλικὸ χιούμορ

— Κατηγοροῦμενε ! ἐπέπληξε ὁ
πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀν-
θρώπο ποὺ ἐκάθητο στὸ ἐξώλιο, ἀ-
πέναντί του. — Ἡ συμπεριφορὰ σου εἶ-
ναι ἀσυγγώρητη. Τὸ νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃς τὴ γυναῖκα σου, εἶναι μιὰ ἀναν-
δρία. — Ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι εἶσαι ἕ-
νας λιποτάκτης;

— Ἄν ξέρατε, κύριε πρόεδρε, αὐτὴ
τὴ γυναῖκα ὅπως τὴν ξέρω ἐγώ, ἀ-
πάντησε ὁ ἄλλος, δὲν ρά μὲ ἀποκα-
λοῦσατε λιποτάκτη, ἀλλά... πρόσφυ-
γα !

Κάποιος ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ἀϋπνία
ζήτησε τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ
του. Αὐτὸς τοῦ συνέστησε νὰ μετρᾷ
ἀριθμοὺς ὥσπου νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρός τὸν ρω-
τᾷ :

— Ἀκολούθησες τὴν συμβουλὴ
μου;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ πελάτης. — Έ-
μέτρησα ὡς τίς 10.000 χιλιάδες.

— Καὶ κατόπιν κοιμήθηκες;

— Ὁχι, γιατί εἶχε ξημερώσει πιά !

— Ένας ἀμαξᾶς μιᾶς βορεινῆς περι-
οχῆς τῆς Ἀγγλίας, ποὺ μετέφερε μὲ
τὸ ἀμάξι του, εἶδος παλῆας ταχυ-
δρομικῆς ἀμαξῆς, τοὺς ἐπιβάτες ἀ-
πὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ στὰ
χωριά τους, ἔδιδε σ' αὐτοὺς εἰσιτή-
ρια τριῶν θέσεων: πρώτης, δευτέ-
ρας καὶ τρίτης. — Έτσι, στὸ σταθμὸ
ρώτησε κι' ἕναν φοιτητὴ ἀπὸ τὴν πό-
λι ποὺ ἐπέστρεφε στὸ χωριὸ του:

— Έσεῖς τί εἰσιτήριο θέλετε γιὰ τὸ
ἀμάξι μου; Πρώτης, δευτέρας ἢ τρί-
της θέσεως;

— — — Πρώτη, εἶπε ὁ φοιτητὴς παραξε-
νέμενος ἀπὸ τὴν ἐρώτησι, χωρὶς ὅ-
μως νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

— Έπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ ἀμάξι
ἔφθασε στοὺς πρόποδας ἑνὸς βουνοῦ
ὅπου ἄρχιζε ὁ ἀνήφορος. — Ὁ ἀμαξᾶς
στάθηκε τότε καὶ γυρίζοντας εἶπε
στοὺς ταξιδιώτες:

— Ὅσοι ἔχουν εἰσιτήρια πρώτης
θέσεως νὰ μείνουν στὴ θέσι τους. — Ὅ-
σοι ἔχουν δευτέρας θέσεως νὰ κατε-
βοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο

τους μὲ τὰ πόδια. Καὶ ὅσοι ἔχουν
τρίτης θέσεως νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ
σπρώξουν !

Ἡ σύζυγος τοῦ αὐτοκί-
νητιστοῦ: Τί ὥραϊα ποὺ εἶναι
τὰ σὺννεφα ! Καὶ πῶς θὰ ἤθελα νὰ
βρισκόμουν πάνω σ' ἕνα ἀπ' αὐ-
τά !...

— Ὁ αὐτοκίνητιστής: Αὐ-
τὸ εἶναι εὐκόλο, ἀγάπη μου. — Έλα
νὰ πιάσῃς ἐσὺ τὸ βολάν.

Γνώμες..

«Τὰ μαρούλια εἶνε
πὺ ἀισθηματικά ἀ-
πὸ τὴς γυναικός.
Καμὶ: ἂ εὐρὸς ἔχουν
καὶ δυὸ καρδιές...»
Σολενχάουερ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Παραξενιές..

«Ἡ κατσίκα ὁμοιά-
ζει μὲ τὸν αἰσθημα-
τικοποῖδ!... Χαπάκια
κάνει ὁ μὲν, χαπά-
κια καὶ ἡ δέ...»
Δαντών

Κουβέντες τοῦ Βάθρακα

Προθεσμία

«Αδερφάκι «Διεφθυρή»,
Λιγοστά τὰ λόγια, φίλε, διότι μ'
ὄλον πού σέ ἐκτιμῶ μέχρι καπε-
λιά, εἶμαι λιγάκι στὴς ξυνές μου καὶ
τάχω μὲ τὸ Θεό πού
πλερώνει τὰ σπα-
μένα ὄντας μὲ
σφιξη ὁ κορσές!
Λοιπόν, ἀδρεφέ
μου, ντουμάνιασα
πού λές ἐξ αἰτίας
τοῦ Νώντα πού ἔ-
χει τὴ σοῦστα μὲ
τὸ μονόφθαρμο τὸ
ἄλογο.

Εἶχα μαζί του
κάτι ἀλισβερίσια
καὶ μοῦμεινε ρέ-
στος κἄνα τρακο-
σάρι καὶ βάλε,
— Φίλε Νώντα,
τοῦ κάνω προγτές,
δηλαδή ἐγεύθη-
κες τὸ μὴ μὲ λη-
σιώνει γιὰ κείνους
τοὺς Γεώργιους
τοὺς Σταύρους;

— Ποιά, μοῦ λέ-
ει, τὰ τρία κατοστάρικα; Δὲ στᾶ-
δωσα, ρε Βάθρακα, τίς Ἀπόκριες,
τὴν τελευταία Κεριακή στὴν ταβέρ-
να τοῦ Χλιμῆτα;

— Νώντα, τοῦ ἀπαντῶ, συγκεντρώ-
σου καὶ ἄσε τὸν καμβά διότι θὰ πα-
ραφερθῶ.

— Βάθρακα, μοῦ λέει, στᾶδωκα
κι' ἄς τὰ τελεσιγράφα κι' ἐγὼ δὲν
εἶμαι καὶ κἄνα... Μέμελ.

Ρέ, τοῦ λέω, εἶσαι καὶ παραελ-
σαι οὐτιδανός καὶ ἔχεις διήμερη
προθεσμία μέχρι τὴ Πέφτη γιὰ νὰ
μοῦ παρανωρήσεις τὰ τρία κατο-
στάρικα, εἰδήμη θὰ τὰ προσαρτήσω
βιαίως! Μπήκες;

Κι' ἔκανα πού λές μεταβολὴ στρί-
βων τὴ μύσταξ.

Κι' ὁ Νώντας ἄς σκεφθῇ!
Τὸ τελεσίγραφο εἶναι ὥς τὴν Πέ-
φτη τὸ μεσημέρι κι' ἔπειτα, μὰ
τὴν Παναγία, θὰ τὸν κάνω Τσεγο-
σλοβακία!

Γιὰ γὰρ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Νέα καὶ περίεργα

Εἰς τὴν Γιοκογέμαν τῆς Σουηδι-
ᾶ ἐνεκρίθη πρ' ἡμερῶν τέρας ἔ-
γων δύο κταράς, σαράντα πόδας
καὶ πέντε τρογούς, ἕκαστος τῶν ὀ-
πίκων ἀποτελεῖται ἐκ δύο τόμων ἐξ
εἰκοσι ἑξ σελίδων. Οἱ ἐξετάσαντες
ἱατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι πρόκειται
περὶ πλάσματος τῆς φαντασίας. Πρά-
γματι ὅμως πρόκειται περὶ Σαραν-
ταποδαρούσας, ἀριστοῦχου ἀποφοί-
του τῆς Σορβόνης.

Νεοελληνικὴ ποραποίησις

Νιάχ-Νιάχ

Δὲν εἶναι κόρη ἐξωτική καὶ τροπική
(ἢ Νιάχ-Νιάχ)
εἶναι ρωμέϊκο θηλυκὸ ὅπου δὲν ἔχει
(μπέσα...)
Δὲν εἶναι ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν, ἰέρεια
(τοῦ Ἀλλάχ,
ἀλλ' Ἀθηναία Ἰθαγενής, τῆς σκάφης
(πριγκηπέσσα...)

Εἶναι κορίτσι φλογερὸ ἢ Νιάχ-Νιάχ
(ἢ ἑλκυστική)
καὶ μὲ δυὸ χεῖλη ἄλικά, μὲ μάτια ὀ-
(νεϊρεμένα,
ἔχει τὸν Ἀδὴ στὴ ματιά πούν
(λάγνα καὶ μεθυστική)
καὶ δὲν ἔχει τὰ πόδια τῆς οὐδέποτε
(πλυμένα...)

Εἶναι κοπέλλα νόστιμη μ' ἐβένινα
(μαλλιά)
τὰ χεῖλη τῆς ἐνώνουνται σὲ μιά πε-
(ρισπωμένη,
καὶ ἀποπνέει πάντοτε... ρωμέϊκη
(σκορδαλιά)
σάν εἴμαστε τ' ἀπόβραδα σὺν ἔρω-
(τα δοσμένοι...)

Εἶν' ἡ γυναῖκα πού ἀγαπῶ πού μ'
(ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ)
πού τὴν δνόμασα Νιάχ-Νιάχ κάποια
(βραδυὰ γιὰ χάζι,
πού τρώει γιὰ... ἀπεριτίφ μὴ πατσᾶ
(ζεστή,
καὶ τὴν φιλῶ κι' ὅμως αὐτὴ μοῦ λέει
(πὼς νυστάζει!)

Κι' εἶναι σάν ρόδο τοῦ Ἰσπαχάν ἢ
(φλογερὴ Νιάχ-Νιάχ)
μὴ τσοκαρρίοκα ὁμορφὴ καὶ ντόπια
(πριγκηπέσσα)
τὸ πλέον ἀνεπιτυχὲς μοντέλο τοῦ
(Ἀλλάχ)
πού μὲ καταρεζίλεψε μὲς' στὴν Ἀ-
(θήνα μέσα!

ΠΡΙΣΤΟΣ ΧΙΡΠΑΣΟΣ

Αἰθενική φωτογραφία ἀνθρώπου παρα-
κολοθοῦντος μετὰ μεγίστου ὧς φαίνεται
ἐνδιαφέροντος τὴν ἐξέλιξιν τῆς παραστά-
σεως μουσικοῦ ἔργου ἐκ τῶν... ἐξυπνο-
τάτων!!

Ἰδέες τῆς Μέλπως

Βροχάδες...

πολυπόθητον κύρ Διευθυντή.
Τ' εἶναι πιά τοῦτες οἱ βροχές; Τ-
σαπήσαμε!

Συγώραμε, Θέ μου, ἀπὸ βάνω
κι' ἀσηκῶνω μάτι
κατὰ πάνω στὰ ἔρ-
γατά σου καὶ μιλάω
γιὰ τὴ βουλές
σου! Συγώρα με,
μὰ ἰβάρθηκες νὰ
μᾶς πινίσης.

Καὶ τοσοῦρ τοσοῦρ
πιά ὁ Μάρτης σου
πού κακὸ χρόνο
νάχη πού κατὰ
πού δείχνουν τὰ
πράγματα εἶναι
παλημερολογίτης
ὁ σκύλος.

Ἰσαπήσαμε πιά!
Ἰβλαστημὴ σ α μ ε
φέτος μὲ τὴ βρο-
χάδες καὶ πλάτσα
πλούτσα πιά στὴ
λάσπη καὶ στὴν ἔ-
γρασία.

Καὶ ποῦ νὰ σᾶς
τὰ πᾶ τὰ πάθη μου πού ἐπροχτές με
τὸ γαλάζι καὶ τὸ κατακλυσμὸ Ἰτρε-
ξε σὸ σπῆτι μου τὸ κεραμίδι κι' ἦτο-
νε πιά νὰ κλαῖς καὶ νὰ γελᾷς ἀπὸ
Ἰθαγενὲς Βάθρακα κι' ἀπὲ ἰκοιμήθη-
κε καὶ ἱροχάλιζε σὰ στοιχεῖο κάτω
ἀπὸ τὴν ὁμπρέλλα.

Καὶ μοῦτρα πού τάχει ὁ ἀφιλότι-
μος ὁ Μάρτης κατεβασμένα πιά,
σάν νὰ πῆε καὶ νὰ εἶδε πιθεώρησι
κι' ἔχασε τὸ κέφι ντου.

Νὰ γίνῃ, κύρ Διευθυντή μου, καμ-
μιὰ λιτανεῖα νὰ καλοκαιρέψῃ ὁ και-
ρός. Ἀμὴν πιά!

Ἰσαπήσαμε!

Στὸ καλὸ
Η ΜΕΛΠΩ

Αἱ μικραὶ ἀγγελίαι μας

—Γεροντοκόρη ἀπώλεσε εἰς τι πέ-
ρι τὰ Χαυτεῖα ἐστιατόριον τὴν κάτω
τεχνητὴν ὁδοντοστοιχίαν τῆς. Παρα-
καλεῖται ὁ εὐρών, ἐπειδὴ ἡ περὶ ἧς
ὁ λόγος γεροντοκόρη πρόκειται νὰ
τελέσῃ τοὺς γάμους τῆς τὴν προσε-
χὴ Κυριακὴν, νὰ τὴν προσκομίσῃ ὥς
ὅσον τε τάχιστα εἰς τὰ γραφεῖα μας
καὶ ἀμειβθήσεται γενναίως.

—Ἀπορὸς καὶ δυστυχὴς πατὴρ ἐν-
νέα ἀπορρίκων καὶ νευροπαθῶν θυ-
νέα ἀπορρίκων, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 ἐτῶν,
γατέρων, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 ἐτῶν,
παρακαλεῖ θερμότατα τοὺς φίλων
θρόνους συμπολίτας ὅπως παρουσι-
αζόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν ἀπαλλάξουν
τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τῆς ὥς ἄνω
θυγατέρας του νυμφευόμενοι αὐτάς.
Εὐκαιρία διὰ διευθυντὰς Μουσείων
καὶ Τσίρκων.

Οἱ στάρ ταξιδεύουν

Ἡ Λουίζα

Ράινερ
στὸ Παρίσι

Ἡ Λουίζα Ράινερ, μὴ ἀπὸ τῆς
περίφημης βεντέττες τοῦ Χόλ-
λυγουντ, ἡ γυναῖκα πού γοη-
τεῖ με τὸ ὑπέροχο παίξιμό τῆς
ἐκατομμύρια φίλων τοῦ κινηματο-
γράφου, βρίσκεται στὸ Παρίσι. Δὲν
κάνει ὅμως περιοδεῖα διαφημίσεως.
Ἐνῶστερα ἀπὸ συνεχὴ καὶ κοπιώδη
δουλειὰ πολλῶν ἐτῶν, στὸ διάστημα
τῶν ὁποίων δὲν τῆς δόθηκε καιρὸς
νὰ ξεκουρασθῇ ὅσο θὰ ἔπρεπε καὶ ὅ-
σο θὰ ἠθελε, ἔχει ἔξῃ ἐλεύθερους
μῆνες τοὺς ὁποίους θέλει νὰ χαρῇ
καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ
Χόλλυγουντ καὶ πρὸ πάντων μακριὰ
ἀπὸ τὴν δημοσιότητα. Γιὰ τὸν λόγο
αὐτὸ ἔφθασε στὸ Παρίσι ἐντελῶς ἰν-
κόγνιτο. Κανένας δὲν βρέθηκε στὸν
σταθμὸ γιὰ νὰ νῆν ὑποδεχθῇ. Ἐ-
φθασε ἀγνωστὴ μεταξὺ ἀνθρώπων.
Μόνον ἓνας δημοσιογράφος πού εἶ-
χει μυρισθῇ τὴν ἀφίξι τῆς, μπόρεσε
νὰ τῆς εὐχηθῇ τὸ καλῶς-ὄρισε. Τὰ
μάτια τῆς Λουίζας Ράινερ ἦσαν δα-
κρυσιμένα καθὼς δεχόταν τὸν χαιρε-
τισμὸ του. Ἰσως μετανοοῦσε γιὰ τὸ
αὐστηρὸ τῆς ἱνκόγνιτο. Ἰσως θὰ
προτιμοῦσε νὰ ἔβλεπε τὸν σταθμὸ γε-
μάτο κόσμο, νὰ συνωθῆται γιὰ νὰ
τὴν ἀντικρύσῃ, νὰ τῆς ζητήσῃ αὐτό-
γοφα. Ἰσως νοσταλγοῦσε τὴν σι-
γη αὐτὴ τοὺς τόσο ἐνοχλητικοὺς
φωτο-ρεπόρτερ, νὰ τὴν κυνηγοῦνε
μὲ τὸν φακὸ. Ἰσως θὰ ἠθελε νὰ
βρίσκεται πολιορκημένη ἀπὸ ἀνυπό-
μονους δημοσιογράφους πού θὰ γύ-
ρευαν νὰ μάθουν τὶς ἐντυπώσεις τῆς
ἀπὸ τὸ Παρίσι πούν ἀκόμη προφθά-
σει νὰ τὸ ἴδῃ. Μόλις πέρασε ὅμως ἡ
πρώτη τῆς συγκίνηση, σκέφθηκε ὅτι
ἦταν πιά καλὰ ἔτσι. Θὰ εἶχε ὄλον
τὸν καιρὸ καὶ ὅλη τὴν ἡσυχία γιὰ
νὰ ξεκουρασθῇ. Θὰ μπορούσε νὰ ζή-
σῃ ἐλεύθερη, νὰ διαθέσῃ τὶς ὥρες
τῆς ὅπως ἠθελε, νὰ περιφέρεται μόν-
η στὰ βουλεβάρτα τοῦ Παρισιῶ,
νὰ ψωνίξῃ ἀπὸ τὰ καταστήματα ὅ,τι
ἠθελε μὲ τὴν ἡσυχία τῆς, χωρίς νὰ
τὴν περικυκλώνουν ἀμέσως οἱ περὶ-
εργαί. Καὶ τὸ κατὰρθωσε. Ἐνῶμισυ
μῆνα ἔμεινε ἡ Λουίζα Ράινερ στὸ
Παρίσι χωρίς νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ κα-
νεὶς, χωρίς νὰ νῆν λόγος γι' αὐτήν.
Ὡς καὶ ὁ πρῶτος δημοσιογράφος
πού τὴν ὑποδέχθηκε στὸν σταθμὸ,
σεβάσθηκε τὴν ἐπιθυμία τῆς καὶ δὲν
τὴν πρόδωσε. Γιὰ νὰ εἶναι πιά ὀ-
σφαλὴς ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀνακαλύψῃ
κανεὶς, πῆγε καὶ κῆσιε σὲ ἓνα μι-
κρὸ ξενοδοχεῖο, στὸ Σαιντ-Ὀνορέ.
Ἀπὸ ἐκεῖ ἐκκινοῦσε κάθε πρωτὶ, ἡ
μᾶλλον κάθε μεσημέρι, ἐπειδὴ, κα-
θὼς λέει, ἡ πῶς μεγάλη τῆς ἐπιθυμία
ἦταν νὰ χοστάσῃ ὕπνο. Ντυμένη ἀ-
πλᾶ, τόσο ἀπλᾶ, ὥστε ἔμοιαζε μᾶλ-
λον γιὰ κορίτσι τοῦ λαοῦ, παρὰ γιὰ

Ἡ Λουίζα Ράινερ εἶναι ἡ γυναῖκα πού γοητεῖται.

στάρ τοῦ Χόλλυγουντ, γύριζε ἀσκο-
πὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὸ ἀπέραντο
Παρίσι καὶ ἦταν εὐτυχισμένη.

Μόνον ἀφοῦ χάριξε τὴν ἐλευθερί-
α καὶ ἀφοῦ ξεκουράσθηκε γιὰ κα-
λὰ, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ
αὐστηρὸ τῆς ἱνκόγνιτο. Ἀμέσως ἔ-
νινε ἐνωρεῖται ἡ ἐξόρμησις, ἀμέσως
ἀρχισε ἡ πολιορκία καὶ ἡ Λουίζα
Ράινερ δὲν πρόφθανε νὰ ποζάρῃ
μπροστὰ στὸν φακὸ τῶν φωτο-ρε-
πόρτερ καὶ νὰ ἀπαντᾷ στὶς ἐρω-
τήσεις τῶν δημοσιογράφων.

Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἦταν φυσικὰ ἡ
ἴδια, στερεότυπη:

—Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ Παρίσι;

—Εἶμαι μαγευμένη, εἶμαι γοητε-
μένη, εἶμαι ἐξτρελαμένη μὲ τὸ Πα-
ρίσι σας, ἀπαντᾷ ἡ Ράινερ.

Καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς ἐργεῖται τόσο
αὐθόρμητα, μὲ τέτοια εὐλικρίνεια, ὥ-
στε κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τὴν πι-
στέψῃ.

—Θὰ μένετε καιρὸ ἀκόμη ἐδῶ;

—Θὰ κάνω φυσικὰ μερικὰ ταξίδια
ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πῆγα κι' ὅλας νύκτα
λίγες ἡμέρες στὴν Κότ ντ' Ἀζύρ, ὅλ-
λες λίγες ἡμέρες στὶς Βρυξέλλες
καὶ σκοπεῖται νὰ πάω γιὰ λίγο στὸ
Λονδίνο. Ἀλλὰ ἡ ἔδοξά μου θὰ εἶναι
πάντοτε τὸ Παρίσι καὶ σὰ: ὁπόσο-
μα ἀπὸ σήμερον ὅτι θὰ σᾶς ἐρχομαι
κάθε γρόνο γιὰ μερικὸς μῆνας.

—Μὰ θὰ ἔντετε καιρὸ; Μήπως πό-
κεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Χόλλυ-
γουντ;

—Ὁχι. Γιὰ ὄνομα Θεοῦ. Δὲν ἀγα-
πᾶω τὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ ἀγαπᾶω
τὴν τέχνη μου. Ἐγὼ κάνω: ὅμως
τώρα τελευταία ἓνα καινούργιο συμ-
βόλαιο πού μοῦ ἐξασφαλίζει ἔξῃ μι-
νῶν ἐλευθερίας τὸν χρόνο.

Ἐδῶ πού τὰ λέμε τὸ ἴδιο συμβό-
λαιο τῆς ἐξασφαλίζει καὶ μερικὰ ἐ-
κατομμύρια φράγκα εἰσόδου. Ἀλ-
λὰ γι' αὐτὸ δὲν μιλάει ἡ Ράινερ καὶ
οὔτε τὴν ρώτησε κανεὶς.

—Δὲν θὰ πᾶτε στὴν πατρίδα σας,
τὴν Βιέννη;

—Ὁχι. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχω πο-
τέ πιά τὸ κουράγιο νὰ τὴν ἀντικρύ-
σω. Κάποια παλὰ, ἑλιθερὴ ἀνάμνη-
σις.

Ἀλήθεια. Ὑπάρχει κάποια ἱστο-
ρία πού λέει ὅτι ἡ Ράινερ ἔφυγε ἀ-
πὸ τὴν Βιέννη ὅποτε ἀπὸ τὸν θάνα-
το κάποιου σημαντικοῦ προσώπου,
μὲ τὸ ὅποιο τὴν συνέδεε ἓνα βαθὺ ἐ-
ρωτικὸ ἀίσθημα. Κανεὶς δὲν ἔμαθε
τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ προσώπου.

Ἀς ἐξαγαγίσουμε ὅμως στὶς Πα-
ρισινὲς ἡμέρες τῆς στάρ. Ἡ πῶς με-
γάλη τῆς εὐχαρίστησις εἶναι, ἡ μᾶλ-
λον ἦταν, ἡ ἐλευθερία τῆς. Διότι ἀ-
πὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πού μαθεύτη-
κε ἡ παρουσία τῆς στὴν γαλλικὴ
πρωτεύουσα, γάθηκε αὐτὴ ἡ ἐλευθε-
ρία. Περιφέρεται πάντοτε ἐσκού-
φωτη, μὲ τὰ μαλλιά ἀνακατωμένα
ἀπὸ τὸν ἀέρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν
ἐνδιαφέρει καθόλου. Τὸ Παρίσι δὲν

είναι Χόλλυγουντ που επιβάλλει σε μια βεντέτα να εμφανίζεται πάντοτε σύμφωνα με την θέσι της.

Είμαι ελεύθερη, είμαι ελεύθερη. Αυτό είναι το ρεφραίν που επαναστατώνει συνεχώς η Λουίζα Ράινερ. Η γαρά της αυτή εξηγείται εύκολα, αν λάβουμε υπ' όψιν μας ότι η Ράινερ είναι μία από τις πιο εργατικές βεντέτες του Χόλλυγουντ. Όπως δηλώνουν όλοι όσοι συνεργάζονται μαζί της, κατορθώνει να γράφεται συνεχώς επί δεκαετή ώρες στο στούντιο και ύστερα, όταν γυρίζει στο σπίτι της, ρίχνεται στην μελέτη του ρόλου της για το γύρισμα της επόμενης ημέρας.

Είμαι βεβαία, λέει η Ράινερ, ότι μία ηθοποιός του κινηματογράφου δεν πρέπει να άρκεται στην ηθοποιία της. Το φιλμ θέτει διάφορες αξιώσεις στις οποίες δεν μπορεί να ανταποκριθεί κανείς εκ του προχείρου. Χρειάζεται μελέτη, χρειάζεται μόρφωση, εγκυκλοπαιδική, χρειάζεται μόρφωση καλλιτεχνική. Όλα αυτά δεν αποκτώνται όμως με τις διασκεδάσεις και τις πομπώδεις εμφανίσεις του Χόλλυγουντ.

Είμαι αληθεία ότι η Λουίζα Ράινερ αποφεύγει όσο μπορεί τις κοσμικές εμφανίσεις. Δεν της άρεσει καθόλου η πολυπόθητη ζωή. Είναι το «νοικοκυροκόριτσο» του Χόλλυγουντ, όπως την έχουν βαφτίσει.

Το μεγάλο παράπονο της Ράινερ, που το διακηρύσσει όπου σταθεί και όπου βρεθεί, είναι ότι οι ρόλοι που της αναθέτουν δεν είναι καθόλου σύμφωνοι ούτε με τον χαρακτήρα της, ούτε με τα γενικότερα γούστα της.

Θα ήθελα να μπορούσα να ιδρύσω μία δική μου κινηματογραφική εταιρία, λέει η Ράινερ, για να μπορούσα να παίξω τους ρόλους που θέλω εγώ και όχι τους ρόλους που μου επιβάλλουν οι άλλοι.

Η τελευταία μου δημιουργία στο φιλμ «Δραματική Σχολή», λέει η ίδια, ήταν μία αποτυχία. Μία οικτρά αποτυχία. Διαμαρτυρήθηκα, φώναξα, προειδοποίησα τον διευθυντή ότι ήταν αδύνατον να γίνει καλό αυτό το φιλμ. Αλλά οι διαμαρτυρίες μου δεν ωφέλησαν σε τίποτα. Όταν αποφασίσουν κάτι οι δυνάστες του Χόλλυγουντ, δεν χωράει καμιά συζήτηση πιά. Η απόφαση τους είναι τελεσίδικη. Ακόμη και αν αναγνωρίσουν το λάθος τους δεν το λένε σε κανένα. Και μ' όλα ταύτα σ' εβεβαίωνω ότι κανένα φιλμ δεν με κούρασε μένι σήμερα τόσο πολύ, όσο με κούρασε το φιλμ αυτό. Έπρεπε να σώσω την κατάσταση. Έπρεπε να αποδώσω περισσότερο από ό,τι μπορούσα, έπρεπε να αναπληρώσω με το παίξιμό μου όλα τα κενά που παρουσίαζε το φιλμ.

Και μ' όλα ταύτα το φιλμ σας αυτό άρεσε πολύ, πάρα πολύ.

Φαντασθήτε πόσο περισσότερο θα άρεσε αν ήταν ένα καλό φιλμ, ένα υποφερτό σενάριο. Θα γινόταν κάτι υπέροχο, γιατί, σ' εβεβαίωνω, ποτέ μου δεν κούράστηκα τόσο πολύ για να δημιουργήσω κάτι καλό.

Οι ρόλοι που άφessουν υπερβολικά στην Ράινερ είναι εκείνοι στους οποίους υποδύεται πρόσωπα της παλαιάς εποχής, με ιδιόρρυθμες ένδυμας. Της άρεσουν οι ρόλοι των ρομαντικών γυναικών που ζούν για την αγάπη και υποφέρουν και πε-

θαίνουν γι' αυτήν. Ίσως αυτό να μην είναι άσχετο και με την ιδιοτική της ζωή.

Είναι ευτυχισμένη η Ράινερ στον ιδιωτικό της βίο. Το ζήτημα αυτό απηχολήσε πολλές φορές τους κουτομπόληδες και σκανδαλοθήρες του Χόλλυγουντ. Η Ράινερ παντρεύθηκε με τον Κλίφορντ Οντετς, τον διάσημο Αμερικανό συγγραφέα που έχει γίνει πολύ γνωστός από το έργο του «Γκόλντεν Μπού». Λέχθηκαν πολλά, πάρα πολλά γύρω σ' αυτόν τον γάμο. Η γενική εντύπωση ήταν ότι θα ακολουθούσε κι αυτός την τύχη των περισσότερων γάμων του Χόλλυγουντ και μ' όλο που το ζευγάρι Οντετς προσπαθούσε να κρατήσει την πιο μεγάλη εχεμύθεια, τα λαγωνικά της δημοσιογραφίας κατάρθωσαν να ανακαλύψουν ότι σε κάποιο δικαστήριο του Λος Άντζελες εκρεμούσε η υπόθεση του διαζυγίου της Ράινερ. Στο μεταξύ η Λουίζα εργαζόταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Εκτός από τα φιλμ που γύριζε στο Χόλλυγουντ έπαιξε και σε ένα από τα μεγαλύτερα θέατρα της Νέας Υόρκης και επέταξε με το αεροπλάνο τριαντακτώ φορές μέσα σε ένα χρόνο από την μία πόλη στην άλλη. Η υπόθεση του διαζυγίου της είχε γίνει πια κοινό μυστικό. Ένω όμως όλα η Αμερική περίμενε να πληροφορηθεί την διάλυση του γάμου της, η Λουίζα Ράινερ συναντήθηκε μία μέρα με τον Κλίφορντ Οντετς και... έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Ήταν η πιο ωραία έρωτική σκηνή που έπαιξα στη ζωή μου και πρό πάντων ήταν αληθινή.

Από τότε το ζευγάρι Οντετς ζει ευτυχισμένο.

Εχω παίξει τόσες φορές τον ρόλο της ευτυχισμένης συζύγου στο φιλμ, λέει η Λουίζα Ράινερ. Τώρα θα παίξω τον ίδιο ρόλο και για τον εαυτό μου.

Τώρα η Ράινερ ετοιμάζεται να φύγει για το Λονδίνο, όπου θα παρουσιασθεί από της σκηνής ενός από τα μεγαλύτερα θέατρα της αγγλικής πρωτεύουσας, διότι πρέπει να σημειωθεί ότι η Ράινερ είναι μία από τις λίγες ηθοποιούς του κινηματογράφου που παίζει επίσης θαυμάσια και στο θέατρο από το οποίο άλλως τε ξεκίνησε για να κατακτήσει το φιλμ.

Στο μεταξύ, και ως να έρθη η στιγμή της αναχωρήσεως για το Λονδίνο, η Ράινερ χαίρεται την ελευθερία της, χαίρεται την ζωή της και διακηρύσσει ότι είναι ευτυχισμένη και ότι ευχαμονεί το Παρίσι και τους Παριζιάνους για τις ωραίες στιγμές που της χάρισαν.

Σοφά λόγια

Συναναστροφή κατήντησε, σήμερα, να σημαίνει συγκέντρωση, στην οποία μιλούν για πράγματα τα οποία δεν ενδιαφέρουν ούτε αυτούς που τα λένε, ούτε αυτούς που τα ακούν.

(Ντέ Φρεσινέ).

Η μισανθρωπία είναι μία τρομερή αρρώστια. Κάνει τον άνθρωπο να βλέπει τα πράγματα όπως είναι.

(Αββάς Μουγκώ)

Κρίνει κανείς πιο εύκολα έναν άνθρωπο από το είδος των διασκέδασών του, παρά από το είδος της εργασίας και των απασχολήσεών του.

(Μπωμαρσαί)

Αν δεν είχαμε οι ίδιοι τόσα ελαττώματα, δεν θα αισθανόμαθα τόσο ευχαρίστηση να ασχολούμεθα με τα ελαττώματα των άλλων.

(Λαρουφκέν)

Τα μικρά ποιήματα, έχουν το γούστο να λένε πολλά και να μη λένε, ταυτόχρονα.

(Σαξίπρη)

Τρία είναι τα δυσκολότερα πράγματα στον κόσμο, να κρατάς κανείς ένα μυστικό, να χρησιμοποιήεις καλά τον καιρό του και να ανέχεσαι τις ύβρεις.

(Χίλεκ)

Μη παρασύρεστε από αυτά που ακούτε και βλέπετε. Και το τύμπανο κάνει πολύ θόρυβο, αλλά είναι γεμάτο από αέρα.

(Κομφούκιος)

Η μετριοφροσύνη έχει συνοδό την φρόνηση, ενώ η αλλοζονεία την βλακεία.

(Σόλων)

Αν σπείρουν λάσπη στο πρόσωπο, μη σκύψης να κάνης και συ το ίδιο με τον άλλο. Θα λερωθής δυο φορές.

(Σενέκας)

Εκδικούμενος κανείς, εξισούται προς την έχθρότητα, συγχωρών γίνετα ανώτερός της.

(Βάκων)

Ο θαρραλέωτερος των ανθρώπων είναι εκείνος που μπορεί να σηκώσει άγρογγύτως το βάρος όσο το δυνατόν περισσοτέρων αδικιών.

(Β. Ουγκώ)

Το μισολυμένο σταυρόλεξο

Αστυνομικό διήγημα του ΡΕΝΕ ΒΙΡΑΡ

ΩΣΤΕ θέλετε σώνει και καλά να σας διηγηθώ κάτι απ' την αστυνομική μου καριέρα; Ερώτησε γελώντας ο συνταξιούχος ντεκετιβ τον νεαρόν δημοσιογράφο Σέρζ Ντοράν, πουχε πάει να τον επισκεφθί στη βιλλίτσα του στην Ίλ-ντε-Φράνς.

— Αν θέλετε...

— Έστω, Ακούστε λοιπόν:

Δεν πρόκειται βέβαια για καμιά ιστορία με αίματα και μεγάλες τραγικότητες, αλλά πάντως αυτά που θα σας πω είναι τόσο παράξενα, ώστε να αξίζει τον κόπο να τα διηγηθίτε.

Ήταν στις 16 Ιουνίου του... αλλά τί μ'ας ενδιαφέρει η χρονολογία; Είχα πάρει το μετρό από τη στάση Γκραντέ με κατεύθυνση εις Ένβαλιντ.

Ήταν δέκα ή ώρα και το βαγόνι ήταν άδειανό σχεδόν. Εγώ όμως έμεινα όρθος.

Τί τα θέλεις; Ίδιοτροπία του επαγγέλματος.

Αμα είσαι όρθος, με μία ματιά βλέπεις τί γίνεται γύρω σου. Έστω και αν δεν γίνεται τίποτα. Όπως συνέβαινε εκείνη την ημέρα.

Μπρός μου ακριβώς καθόταν ένας κύριος, μάλλον γυνώ, που είχε ανοιγμένη μία εφημερίδα και φαινόταν απασχολημένος με την λύση ενός σταυρολέξου.

Τόν έβλεπα πότε πότε να μετράει τα τετραγωνίδια, οριζόντια και καθέτως. Δεν ένοιαζε όμως. Φαίνεται η λύσις να ήταν δύσκολη και χρειάζονταν σκέψη.

Απέναντί του καθόταν ένας άλλος επιβάτης με μπέζ καμπαρτίνα και καπέλλο καφέ. Ήταν τύπος δόλοτελα ασήμαντος που δεν δέν τον πρόσεχα καν. Αν... Γιατί υπάρχει ένα «αν» βλέπετε... Αν, λοιπόν, δέν έβλεπα τόν «φιλο», τόν λύτη του σταυρολέξου να πετάγεται ψηλά, μόλις διάβασε το όνομα μιάς στάσεως και να πετά έξω, αφήνοντας την εφημερίδα του στο κάθισμά του.

Χειρονομία που δέν θα μπορούσε παρά να καταπλήξη και τόν πιο μικρό ψυχολόγο. Ένας ενθουσιώδης φίλος τών σταυρολέξων δέν έγκαταλείπει ποτέ ένα σταυρόλεξο, αν τ'αλείπει ποτέ όλα του τα μύδεν του απροσπάση όλα του τα μυστικά. Η λύση κανείς σταυρόλεξο, στικά. Έχετε καλά υπ' όψιν αν δέν λύνει. Έχετε καλά υπ' όψιν σου αυτό. Αγαπητέ μου φίλε. Δέν πρόκειται να γίνετε βέβαια ποτέ αστυνομικός, αλλά και στη δουλειά σας γοιιάζεται να ναι ανοιχτομάτης κανείς.

Μόλις ο πρώτος επιστάτης εξαφανίσθηκε, ο δεύτερος, αυτός με τη μπέζ καμπαρτίνα, πήρε την ξεχασμένη εφημερίδα.

Τίποτα το παράξενο σ' αυτό.

Κι, οποιοσδήποτε άλλος το ίδιο θα κάμνε.

Ακούστε όμως και τα παρακάτω. Μόλις πήρε την εφημερίδα, έριξε από πάνω από τόν ώμο του μία ματιά στο μισολυμένο — τί λέω... στο μόλις αρχινισμένο — και διάβασα:

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΤΕ
ΔΕΚΑΕΠΤΑ
ΔΕΚΑΕΠΤΑ

Μ' άλλους λόγους, οι δυο φίλοι που γνωρίζονταν όπως φάνηκε, κάλλιστα, αλλά που θάχαν λόγους, να μη τούς δη κανείς να συνεννοούνται, βρήκαν το έξυπνότερο αυτό μέσον

Είδα μια κομψή νέα ν' ανεβαίνει.

Α να συνεννοηθούν χωρίς να τους αντιληφθί κανείς.

— ΕΠΙ —

Αρχισαν να με πιάνουν τα νεύρα μου, γιατί άφισα τόν πρώτο να μου ξεφύγη. Κρατούσα, όμως, τόν δεύτερο. Και ήμουν βέβαιος ότι παρακολουθώντας τον, θα κατάρθωνα να μάθω τί εσήμαινε το περίφημο «δεκαεπτά».

Νάταν κανένας συνθηματικός αριθμός;

Μά τότε θάπρεπε να ναι κατάσκοπος!

Αριθμός τηλεφώνου; Απ' το Παρίσι, απ' τα προάστεια, απ' την επαρχία; Πού να βρω άκρη; Και πώς να πληροφορηθώ; Και αν θά τηλεφωνούσαν από κανένα τηλεφωνικό θάλαμο; από κανένα καφεείο;

Ίσως να γει και τηλεφώνω σπίτι του, το «παιδί», όποτε πώς θά μπορούσα να τόν παρακολουθήσω;

Στην στάση Ένβαλιντ ο επιβάτης μου με την καμπαρτίνα κατέβηκε απ' το μετρό. Τόν πήρα, διακριτικώτατα, από πίσω. Στην οδό Μπουργκόν, στο Νο 53, έσπρωξε μία πόρτα και μπήκε μέσα σάν κύριος. Έριξε μία ματιά και διάβασα τόν αριθμό ενός έμπορου. Προχώρησα προς την θυρωρό.

Ο κύριος Μουλιέ, ήταν αυτός που πέρασε, κυρία μου;

— Όχι. Ο κύριος Γκρανσάρ. Αν θέλετε τόν κύριο Μουλιέ, περάστε. Νομίζω ότι είναι άπάνω τώρα.

Τί αξία γυναίκα! Μοθόρε να την φιλήσω που μοιζε τόσο εύκολα το όνομα του πελάτου μου.

Ανέβηκα δυο σκάλες για να μη δώσω λαβή σε υποψίες και ύστερα κατέβηκα, βιαστικά, μπήκα σ' ένα καφεείο και ζήτησα έναν τηλεφωνικό κατάλογο.

Τίποτα. Ο «πελάτης» δέν ανέφερετο πουθενά. Ωστε θά χρειαζόταν να βγί για να τηλεφωνήσι.

Είδοποίησα δυο συνεργάτες μου να παρακολουθούν το σπίτι της οδού Μπουργκόν μέρα-νύχτα.

Την επομένη, στις 17 του μηνός, δηλαδή πηγα στην αστυνομία και κύτταξα στο αρχείο. Τζίφος και έδω. Το όνομα Γκρανσάρ δέν ανέφερεται πουθενά.

Τί να κάνω; Εγύρισα στην οδό Μπουργκόν και ανέλαβα ο ίδιος την παρακολούθηση.

Στις τρεις και μισή ή ώρα 3 υποψίες μου κατέβηκε αμέριμνος από το σπίτι του και κατευθύνθηκε προς το Μπουκαί. Σε μία στιγμή εκύτταξε το ρολόι του. Εκύτταξε και εγώ. Ήταν πέντε παρά λίγα.

Λεπτά ή ώρα. Νάταν μηχανική τάχα αυτή η κίνηση ή μήν είχα κυττάξει εκ προθέσεως;

Μάλλον το δεύτερο. Γιατί αμέσως τόν είδα να μπαίνει σ' ένα καφεείο, να πίνει στο πόδι ένα κονιάκ και να ζητά μία μάρκα τηλεφώνου.

Αυτόστιγμει, τó αίνιγμα λύθηκε νιά μένα. Είμαστε στις 17 του μηνός και ήταν ή 17η ώρα. Είχα μάθει τί εσήμαινε το «Τηλεφωνήστε δεκαεπτά-δεκαεπτά».

Χρειαζόταν τώρα να μάθω τί θα λένε στο τηλέφωνο.

Μπήκα στο καφεείο και κρύφτηκα σ' ένα δωματάκι που δέν γαριζόταν από τόν τηλεφωνικό θάλαμο, παρά από ένα λεπτό ξύλινο τοίχωμα.

Από μία γαλαματιά παρακολουθούσα όλες τας κινήσεις. Είδα λοιπόν τόν Γκρανσάρ κατάπληκτος να παίρνη έναν αριθμό, να στέκεται για λίγο και να κρεμά ύστερα το ακουστικό χωρίς να πη λέξει η.

Τάχασα. "Ωστε πήγαινε, χαμένη και αυτή η έλπίδα λοιπόν; Για μία στιγμή σκέφτηκα να εγκαταλείψω την παρακολούθησή. Μά έλα πού το αστυνομικό μου δαιμόνιο δεν με άφινε;

Και η παρακολούθησής εξακολούθησε συστηματική και άνελλιπη.

Μία μέρα ένας από τους βοηθούς μου ήρθε και μου είπε ότι ο Γκρανσάρ είχε πάει στα γραφεία μιας απογευματινής εφημερίδας.

Είχε δώσει μιά ανγγελία, η οποία έπρεπε όπως είπε, ανυπερθέτως να δημοσιευθεί την επομένη. Ο βοηθός μου είχε ανέβει και αυτός μαζί του, αλλά παρ' όλο που ήταν κοντά του

την ώρα που έδινε την ανγγελία, δεν μπόρεσε να δει παρά τα εξής λόγια: Σουφφρέν από τις 14 ως τις 17 μ. μ.

Πάλι δεκαεπτά. Θα χρησίμευε ίσως για σύνθημα αυτός ο άοισμός. Δεν μπορούσε να ναι αλλιώς...

— — —

Την άλλη μέρα πήρα ναρς - ναρς την εν λόγω εφημερίδα και άρχισα να κυττάζω τις ρεκλάμες. Άλλα πουθενά δεν βρήκα το όνομα "Σουφφρέν".

Την επομένη ξαναπήρα εφημερίδα. Πρώτα κοίταξα στην "Τελευταία Ώρα", ύστερα στις "Καταχωρήσεις" και επί τέλους βρήκα εκείνο που ζητούσα. "Αν βρήτε πο; "Στά "Ζητείται", φίλε μου!

"Ζητείται κατεπειγόντως δακτυλογράφος. Νά παρουσιασθή στο 5 Νταλλέ 110, λεωφόρος Σουφφρέν, από τις 14 ως τις 17 μ. μ."

"Εννοείς ότι πολύ πριν έρθουν οι 2 είχα πιάσει πόστο στη λεωφόρο Σουφφρέν 110. Πήρα τους βοηθούς μου και τους τοποθέτησα κάτω απ' το σπίτι, έτοιμους να σπεύσουν κοντά μου αν θα τους χρειαζόμουν.

Το μέγαρο ήταν κατειλημμένο από γραφεία. Μπήκα άπαράτητος λοιπόν και καθώς στο τρίτο πάτωμα το κατείχε μια εταιρία που είχε άργία εκείνο το απόγευμα - ήταν Σάββατο βλέπετε - ανέβηκα και πάνω και εγκατεστάθηκα στο κεφαλόσκαλο, απ' όπου μπορούσα να παρακολουθώ όλη την κίνηση.

Στις 2 και λίγα λεπτά άκουσα ξανά κουδούνισμα.

Μία πόρτα άνοιξε και άκούστηκε μία ανδρική φωνή να λέει:

—Λυπούμαι πολύ, δεσποινίς, αλλά η θέσις κατελήφθη.

—Από τώρα! Έκανε κατάπληκτη και λυπημένη λιγάκι, μία γλυκειά γυναικεία φωνή. Μά είχατε πη απ' τις δύο...

Άλλά πριν η νέα τελείωση, η

πόρτα κλείστηκε και σε λίγο άκουσα την κοπέλλα να κατεβαίνει.

Η ίδια ιστορία επανειλήφθηκε ούτε και ενώ δεν ξέρω πόσες φορές. "Απ' τη θέση όπου βρισκόμουν, τάβλεπα όλα.

Και επί τέλους κατά τις τέσσερις άκουσα ένα ελαφρό βήμα στη σκάλα. "Ένα βήμα ελαφρό και σταθερό, ανθρώπου που ξέρει καλά πού πηγαίνει, πού δεν ανησυχεί, δεν αγωνιά...

"Ερρίξα μιά ματιά και είδα μιά κομψή και πολύ όμορφη νέα ν' ανεβαίνει.

"Ένα κουδούνισμα δυνατό, παρατεταμένο.

Η πόρτα άνοιξε και ξανάκλεισε.

ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

Κρίμα στεριό έσυντράφεψε τ' κρίματά σου τ' άλλα.

Την ώρα που έσπαρτάριζες απάνω στην κρεμάλα,

βιάστηκε ο ήλιος να κρυφτεί στη φλογερή του δύση

τη μαυρισμένη ψυχή σου μην τύχει κι' αντικρύση,

κι' όταν η νύχτα έχυθηκε κι' ανέβηκε η σελήνη,

πίσω από μαύρο σύννεφο έκρύφτηκε κι' εκείνη

κι' όταν επρόβαλε η αύγη με μάτια νυσταγμένα,

χάρηκε πού δεν εύρηκεν ούτε σκονί, ούτε έσένα...

Κανείς δεν ξέρει τί έγινες' μά ένας διαβάτης ξένος,

πού διάβηκε απ' εκεί δειλός και νυκτοπλανημένος,

έλεγε, και διηγώντας το τρέμαν τα μέλη του όλα,

πώς κάποιος μαυροφτέρουγος με μάτια φλογοβόλο

πού γελαστός παράστεκε στη φοβερή θανά σου,

πήρε μαζί του φεύγοντας κι' έσε και το σκονί σου.

Ι. Πολέμης

"Εσκυψα πάλι. Δεν υπήρχε κανείς στο διάδρομο.

— — —

Πριν εξακολουθήσω την αφήγησή μου, αφήστε με να σας κάνω ένα μικρό μήνημα. Οι καλά οργανωμένοι κακοποιοί, χρησιμοποιούν πάντα μέσα συνεννόησης και επικοινωνίας, απλούστατα. Και αυτό είναι ακριβώς πού καθιστά δύσκολη τη σύλληψή τους. Οι δυσκολότερες, πολύ, πλοκές ιστορίες είναι εφευρέσεις των συγγραφέων αστυνομικών μυθιστορημάτων. Εάν έφτιαχναν τις ιστορίες του έτσι απλές, όπως γίνονται στη πραγματικότητα, το κοινό θα τις έλεγε κουτές.

Και όμως, να πού για να προσέξω έναν λύτη σταυρολέξου ήμουν στά πρόθυρα της ανακαλύψεως πως ξέρει παιδαρ πολυδοουλειά.

Δρασκέλισα τη σκάλα και βρέθηκα στο γώλ του δευτέρου όρόφου, με σκοπό να χτυπήσω στο Ντολλά.

"Αν δεν μου άνοιγαν, ήμουν δ' πασοδήποτε αποφασισμένος έστω και στη βία να φτάσω για να μτώ μέσα.

Την ώρα που φτάνω, η πόρτα μισανοίχτηκε και άκουσα μιά φωνή.

—Έν τάξει, δεσποινίς. Λάβετε την καλωσύνη να πήτε, κατεβαίνοντας, στη θυρωρό να μην άφιση κανέναν άλλον να ανεβή.

"Εβαλα το πόδι μου στην πόρτα μέσα και την έμπόδισα έτσι να κλείση. Κατόπιν, με μιά απότομη κίνηση, την έσπρωξα και μπήκα μέσα.

—Όχι, είπα στον Ντολλά, έναν νέον κομψό και λεπτό μάλλον, όχι, δεν είσαστε έν τάξει, αγαπητέ κύριε."Εργουμαι εκ μέρους του Γκρανσάρ. Ξέρετε τί θα πη αυτό;

Το πρόσωπό του έγινε κατακίτρινο από την ταραχή και άρχισε να τρέμει.

"Εβγαλα το πιστόλι και τους άναγκασα, την γυναίκα και αυτόν, να παραδοθούν.

—Έν τώ μεταξύ έσφύριξα και έτρεξαν οι βοηθοί μου. Τους έδωσα έντολές και σε λίγο ο Γκρανσάρ ήταν πιασμένος και αυτός.

Ο νεαρός δημοσιογράφος δεν κρατήθηκε πιά.

—Και με τί ήσυχολούντο; "Εμάθατε; ρώτησε.

—"Ήσαν μυστικοί πράκτορες μιάς ξένης δύναμης... Δεν κατωρθώσαμε, είναι αλήθεια, να τους άποσπάσουμε ούτε την παραμικρή πληροφορία, αλλά στο έσωτερικό του γαντιού της γυναίκας βρήκαμε, με κόκκινο μελάνι γραμμάτια, ένα σωρό πληροφορίες για τα χαρακώματά μας.

Τόν τέταστο αυτό που έλυνε στο μετρό το σταυρόλεξο, δεν μπορούσαμε ποτέ να τον βρούμε. Τί να γίνει;

"Εμαθα όμως, και το λέω και σε σας για να τήχετε υπ όψει σας, αν ποτέ σας χρειασθή, με τί τρόπο είχαν επικοινωνήσει οι δυο κατάσκοποι τηλεφωνικώς, χωρίς να τους καταλάβω εγώ.

"Απλούστατα. "Όταν ο Γκρανσάρ σήκωσε το ακουστικό, ήξερα να άπο το πό το μέρος ότι δεν μπορούσε παρά να είναι αυτός. Το έπαιν λοιπόν, ότι είχαν να του πούν και κρέμασε ύστερα ο "φίλος" το άκουστικό, χωρίς να βγάλη ούτε άχνα ο φίλος από το στόμα του.

"Εξυπνο κόλπο. Ή; "Εχετε το ύπνισμα!

Και ο γέρω-αστυνομικός έβγαλε ένα πούρο, το άναψε και άρχισε να καπνίζει, νευατός ίκανοποίησης.

PENE BIPAR

(Την ώρα ακριβώς πού μπαίνει ο άνδρας της στο δωμάτιο, ΕΚΕΙΝΗ πού τον βλέπει προσπαθεί να κρύψει κάποιο χαρτί, πού ίσαμε εκείνη τη στιγμή φαινόταν να διαβάει. ΕΚΕΙΝΟΣ το είδε, Σκοτεινιάζει για μία στιγμή η όψη του, καταφέρνει, όμως, να συγκρατήσει την ψυχραιμία του. Παίρνει ύφος ειρωνικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Με συγχωρείς, σου χάλασα την ήσυχία... ΕΚΕΙΝΗ. (Τάχα με έκπληξη, πώς δεν καταλαβαίνει). Την ήσυχία ; Δεν σε καταλαβαίνω. "Ισα-ίσα πού σε περίμενα να γυρίσης.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με την ίδια ειρωνεία) : Και με τόσο ευχάριστη συντροφιά.

ΕΚΕΙΝΗ (κάνει πώς κυττάζει γύρω της) : Μά δεν βλέπω άλλον εκτός από σένα κι' από μένα μέσ' στο δωμάτιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ. ("Αρχίζει να χάνει την ψυχραιμία του) : "Ας άφίσουμε τ' άστεία κατά μέρος. Τί διάβαζες;

ΕΚΕΙΝΗ (δλνν την ώρα, καθώς κάθεται στο ντιβάνι, έχει καταφέρει και τρύπωσε το χαρτί πού διάβαζε πίσω από ένα μαξιλαράκι. Τώρα, μιλάει πια σιγουρεμένη). Καθώς βλέπεις, τίποτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πού έχει παρακολουθήσει όλη τη σκηνή, το γράμμα πού έχει κρυφτεί πίσω από το μαξιλαράκι).

Νά λείπουν τ' άστεία, σε παρακαλώ κι' έμένα δεν μπορείς να με γελάσης. ("Ερχεται κοντά της). Την ώρα πού έμπαινα, διάβαζες κάτι. Είδα στα χέρια σου ένα χαρτί πού μόλις με είδες χήτησες να το κρύψεις.

"Ήταν ένα γράμμα. Σίγουρα ήταν ένα γράμμα.

ΕΚΕΙΝΗ : "Ε, λοιπόν, σου λέω πως βλέπεις τ' άσπρα μαύρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Κι' εγώ σου λέω πως δεν είμαι κουτός, καθώς με φαντάζεσαι. Δός μου το γράμμα. Σε είδα πού το έκρυψες πίσω από κείνο το μαξιλαράκι.

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να χάση την ψυχραιμία της) : "Ε, λοιπόν, ναι. Δεν μπορώ να σε γελάσω περισσότερο. Είναι ένα γράμμα. Μά δεν θα σ' άφίσω να το πάρης. ("Ακουμπά με δύναμη το χέρι της πάνω στο μαξιλαράκι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλώνει το χέρι του) : Σε παρακαλώ (γυρεύει να σπρώξει το χέρι της).

ΕΚΕΙΝΗ : Κι' εγώ σε παρακαλώ. "Όχι βαρβαρότητες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ειρωνικά) : Με συγχωρείς πού μου λείπει αυτή τη στιγμή το τάκτ πού θα θέλατε, κυρία μου (άπότομα).

"Ελα, δός μου το γράμμα.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά) : "Ε, λοιπόν, δεν θα το πάρης. Είναι ένα γράμμα, καθώς το κατάλαβες από την πρώτη στιγμή. Θες να μάθης από ποιόν

προέρχεται. Μά κι' αυτό πρέπει να το έχεις καταλάβει. Είναι ένα γράμμα από τον έραστή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ : να λείπουν σε παρακαλώ οι άστειότητες.

ΕΚΕΙΝΗ : "Αστειότητες; Μά, γιατί υψώς φαντάζεσαι πως

Σαν αίλιότε

Αισθηματικός διάλογος του κ.

"Αλκη Τροπαιάτη

είναι γράμμα από την αδελφή μου; "Αν φαντάζομαι κάτι τέτοιο, δεν θα το γύρευες, βέβαια, με τόσο έπιμονή.

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Εχεις ένα θράσος...

ΕΚΕΙΝΗ : Λες θράσος την ειλικρίνειά μου; Σου το ξαναλέω : Είναι γράμμα από τον έραστή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Σύ; "Εραστή;

ΕΚΕΙΝΗ (μιμείται το έκπληκτο ύφος του) : "Εγώ; "Εραστή; Ναι, αγαπητέ μου. "Εγώ έχω έραστή. Γιατί σου φαίνεται παράξενο; (Ειρωνικά). Δεν φαντάζεσαι, δηλαδή, πως μπορούσα να έχω κι' εγώ έραστή; Δεν θάπρεπε να μου άποδίδης αυτή την ανικανότητα, καυμένη...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πότε κυττάζει τη γυναίκα του, πότε γύρω του, δεν μπορεί να πιστέψη στα μάτια του και στ' αυτιά του) : Μά... μά... θά μου φύγη το μυαλό...

ΕΚΕΙΝΗ (πιδ σοβαρά) : Κι'

δμως είναι κάτι πού θα έπρεπε να το προειμένης.

ΕΚΕΙΝΟΣ : Νά το περιμένω; "Εγώ; "Από σένα; ΕΚΕΙΝΗ : Γιατί, όχι; Μην είσαι, φίλε μου, εγωιστής. Μου κάνει μάλιστα πιδ πολύ κατάρπληξη πού σε ξαναβλέπω ζηλότυπο σύζυγο. "Υστερα από τόσα χρόνια. Είχα σχηματίσει την έντύπωση πως ήσουν πιδ λογικός και πιδ... συγχρονισμένος. Είχα να σε ιδώ κάμποσα νοόνια ζηλιάρη. "Από τον καιρό πού... αγαπιώμαστε. Κι' ύστερα, γιατί να μην το περιμένης; Είμαι γυναίκα.

"Ετσι καθώς είχα βρεθή ξανά ολομόναχη στη ζωή, δεν ήταν δύσκολο να βρεθή κάποιος πού θα δεχόταν να μοιραστή μαζί μου την μοναξιά του.

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος) : Πάψε... Και δός μου το γράμμα άμέσως.

ΕΚΕΙΝΗ : Πρώτα να μ' άκούσης. Σου έλεγα πως βρέθηκε κάποιος. Την εποχή άκριβώς πού ο άντρας μου, ο "νόμιμος", ο αγαπημένος μου, με είχαν εγκαταλείψει πιδ όλοτελα. Είχες, το ξέρω, τυφλή έμπιστοσύνη στην άρετή μου. Και μ' άφινε ολομόναχη με τη... συντροφιά της. Ξεχνάς κάτι πού λέγεται για τις γυναίκες; "Όσες είναι ένάρετες, είναι γιατί δεν τους έχει δοθή η ευκαιρία να... μην είναι.

"Αν ήκα κι' εγώ σ' αυτή την κατηγορία. Και μου δόθηκε η ευκαιρία να... πάψω να είμαι. Μη ζητάς τόσo υπερβολικά πράγματα από μιά αδύνατη γυναίκουλα. Το καταλαβαίνεις και μόνος σου. Με είχες άφίσει, ολομόναχη.

"Εσύ είχες τις δουλειές σου, τους φίλους σου, τις φίλες σου, ίσως - μίπως είμαι σίγουρη πως δεν είχες φίλες; Το γεγονός είναι ότι εύρισκες πιδ πολύ ευχαρίστηση σ' όλη αυτή και την παραμικρή σε μένα. "Απόδειξη ότι σ' έβλεπα από βράδυ σε βράδυ και καμιά φορά και κάθε δυο βράδια. "Ο πύργος της άρετής, δού μ' είχες κλειδώσει, βλέπεις πως δεν ήταν καλά ασφαλισμένος. "Εγινε επίθεση. Και το φρούριο δεν μπόρεσε ν' άντιτάξη καμιά άμυνα. Γιατί ήταν όλοτελα εγκαταλειμμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ειρήνη...

ΕΚΕΙΝΗ : Ναι. Κώστα. Κάποιος βρέθηκε στη ζωή μου. Σε ώρες πού πίστευα πως είχα πιά πάψει να υπάρχει όλοτελα για σένα. Μου φέρθηκε με λεπτότητα, τρυφερά - όπως μου φερνόσουν και συ άλλoτε, όταν μ' αγαπούσες. Μου έγραψε και γράμμα - όπως μου έγραφες άλλoτε και συ - τον καιρό πού με λάτρευες... Θέλεις να δης το γράμμα; Θα το δης. "Η μάλλον θα σου το διαβάσω εγώ. Μου γράφει τρυφερά - ίσως να ξαναθυμηθής πως ίδια μου έγραφες κι' εσύ άλλoτε

(παίρνει το γράμμα από το μαξιλαράκι, διαβάσει): «Μου φαίνονται ατέλειωτες οι ώρες που δεν είμαι κοντά σου. Τις μετρώ, μά μου φαίνονται αιώνες. Όσο πιο πολύ τις γεμίζω με τη σκέψη μου, με την εικόνα σου, με όλόκληρη την ακριβή ύπαρξή σου, τόσο πιο δδυνηρό και πιο άβυσσάχο μου γίνεται που δεν είσαι κοντά μου. Πίσταψέ με, αγαπημένο μου παιδί, ότι... (καθώς προχωρεί στο διάβασμα, η φωνή της σιγμύει σε στιγμή αρχίζει να τρέμει. Άξαφνα, σταματά, τσακίζει. Σά να πάη να πνίξη ένα λυγμό. Το χέρι της ξεφεύγει, με χαλαρό το χαρτί ανάμεσα στα δάχτυλα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την παρακολουθεί με αγωνία. Της παίρνει από τα χέρια το χαρτί, που εκείνη του το άφινει χωρίς την παραμικρή αντίσταση. Συνεχίζει το διάβασμα)... ότι μου στοιχίζει αφάνταστα αυτός ο νωρισμός. Λένε ότι ο χωρισμός στην αγάπη είναι σαν τον άνεμο στη φωτιά. Σβώνει τις μικρές φωτιές και δυναμώνει τις μεγάλες... (Σταματά να διαβάσει. Έρχεται κοντά στη γυναίκα του). Είρήνη, αυτό είναι ένα γράμμα δικό μου. Πώς είναι δυνατόν...

ΕΚΕΙΝΗ (νεύει, χωρίς να μιλάει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... Πές μου...

ΕΚΕΙΝΗ (νυαίνει να συγκρατήσει τον εαυτό της): «Ένα γράμμα δικό σου. Ένα γράμμα απ' τα δικά σου. Τα ξαναδιαβάζω τώρα τελευταία. Γιατί; Δεν ξέρω. Ίσως για να πονάω πιο πολύ, καθώς βλέπω τι έχω χάσει. Έτσι κι' άποψε. Ήμουν πιο όλομωναχη από κάθε άλλη φορά. Βρήκα το γράμμα αυτό ανάμεσα σε άλλα. Ήταν το πρώτο ταξίδι που έκανες για δουλειές σου μετά το γάμο μας και δεν μπορούσες να βαστάξεις το χωρισμό. Ούτε κι' εγώ (με πίκρα). Ύστερα απ' αυτό έκανες κι' άλλα ταξίδια. Και άρχισες να συνηθίζεις σιγά-σιγά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σε μια στιγμή ήρθαν όλα τα περασμένα και τον τρυγύρισαν. Δεν μπορεί να τους ξεφύγει. Είναι μια ζωή που της έχει δώσει και της έχει πάρει κάθε στιγμή ευτυχισμένη... Μιά ζωή που μπορεί να ξαναβρεί. Έρχεται και κάθεται κοντά στη γυναίκα του. Της παίρνει τρυφερά το κυρτό κεφάλι. Την κυττάζει με αγάπη, με στοργή στα κλαμμένα της μάτια. Της μιλάει. Σιγανά, τρυφερά. Τα λόγια του είναι χαδι ψιθυριστά στ' αυτιά της γυναίκας). Είρήνη... Με συγχωρείς... Ήμουν ένα κτήνος... Ένας τυφλός... Ένας τυφλός που έγινε το θαύμα και ξαναβρίσκει το φως του. Έσένα. Και θα μπορούσα όμως να σου γράφω σαν άλλοτε. Μ' άκου; Σάν & λ ο τ ε. (Την αγκαλιάζει και τη φιλεί στο στόμα).

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Μικρά διηγήματα

Δυο διαφορετικοί δρόμοι

του Κ. Μαντζονί

Ο Άλμπερτος χώθηκε άναπαικτικά στη πολυθρόνα του και άναψε ένα τσιγάρο.

— Θα σου διηγηθώ μάν' ιστορία, είπε στον φίλο του τον Τζωρτζιο που καθόταν απέναντί του.

— Και δεν την λές... Άκούω.

— Έν τάξει, αρχίζω. Έδώ λοιπόν και τέσσερις μήνες γνώρισα ένα κοριτσόπουλο. Μελαχροινό, όμορφο και έξυπνο. Άννα τη λέγαν.

— Άννα; Έκανε ο Τζωρτζιο και έβλεπε με άμνηνία το κεφάλι του.

— Έννοια σου, μην ψάχνεις και δεν πρόκειται να τη βρεις. Ίσως να μη τη ξέρεις, κίόλας. Βγαίνει πάντα με τη θεία της, μια κυρία άκοιτά νέα άκόμα. Άπ' ότι φαίνεται, η θεία της αυτή την έχει σαν παιδί της. Καθώς καταλαβαίνεις, ώραιπαθής καθώς είμαι την έρωτευθηκα απ' την πρώτη στιγμή τη μικρούλα, αλλά δεν κατώρθωσα παρ' όλο που πέρασε καιρός να της το φανερώσω. Ένας φίλος μου, με συμβούλεψε να βρω έναν τρόπο να σχετισθώ με τη θεία της για να μπορέσω να την πλησιάσω. Βρήκα την ιδέα του περιφνητή. Και άμέσως άρχισα να θέτω το σχέδιό μου εις εφαρμογήν.

Η θεία της Άννας ήταν γνωστή μιας κάποιας κυρίας Νόρας, που ούτε και αυτήν τη ξέρεις και που την γνώρισα περί-που στη πλάτ.

Άρχισα να ξεστομίζω στίτι της. Απ' τη όποτε ούτε είχα σκοπό να την πολιορκώ όπως είχε συμβεί τότε στη πλάτ. Και πραγματικά δεν είχα ούδεμία αντίρρηση να φθάσω και μέχρις αυτού άκόμα προκειμένου να κατορθώσω εκείνο που ήθελα. Ξανααρχίσουμε, λοιπόν, το φλέρε της, και εγώ περίμενα πότε θαρόταν η θεία της Άννας στής Νόρας για να τη γνωρίσω.

— Ξέρεις συνήθως τί γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Οι φίλοι των φίλων μας γίνονται και δικοί μας φίλοι σιγά-σιγά. Και έτσι η θεία της Άννας έγινε φίλη μου—άπ' την καλή άποψη—χωρίς και εγώ να το καταλάβω.

Άρχισε ναρχεται στην Νόρα όλοένα και πιο συχνά.

Το σχέδιό μου πετύγαινε θαυμάσια.

Από μέρα σε μέρα ένοιωθα ότι της γινόμουν πιο συμπαθητικός.

Όπου κάποτε κατάλαβα ότι δεν θαχέ-ίσως αντίρρηση να συνδεθώ και πιο στενά μαζί μου.

Πέρασα μια τραγική νύχτα αγρύπνιας.

Άλλά το πρωί είχα καταλήξει στην άπόφαση να το άνεχθώ και αυτό άκόμα, προκειμένου να κατορθώσω να συνδεθώ με την Άννα.

Ο Τζωρτζιο άρχισε να γελά.

— Κατάλαβα, έκανε, η γελά σε έρω-τεύθηκε. Εκείνο όμως που δεν μπορώ να καταλάβω είναι γιατί κάθισαι και μου τὰ λές όλα αυτά αντί να μ' αφήσεις να πω με την άνεσή μου τόν θαρύντικό μου; Νόμιζα πως θα μουλεγες κάτι το πρωτότυπο. Και η ιστορία σου, είναι άν-δρι τίποτε άλλο, πάντως από τις πιο συνηθισμένες.

— Μη βιάζεσαι... δεν ήρθε η ώρα να καταλάβεις, έκανε ο Άλμπερτος και έξα-κολούθησε την ιστορία του. Συναντήμα-στε λοιπόν με την θεία της Άννας στής Νόρας, ύστερα τη συνώδευα ως τη πόρ-τα της η πγαίναμε μαζί σε κανένα κέν-τρο, όπου με μέρα με κάλεσε σπίτι της.

Γνώρισε επί τέλους την περιπόθη-τη Άννα σου! Έκανε ευθύμα ο Τζωρτζιο.

— Ναί, είχα κατορθώσει εκείνο που ή-θελα τόσον καιρό. Δεν υπολείπονταν τώ-ρα παρ' να κερδίσω τη συμπάθειά της.

Άλλά και αυτή φαινόταν να έχη την ι-δια με μένα επιθυμία.

— Λοιπόν;

Ήρθε η ώρα επί τέλους να καταλά-βεις γιατί σε βασανίζω τόση ώρα. Ήσά-χασε. Λοιπόν... που λές, μια μέρα έ-μαθα ότι το κόλλο που είχα μεταχειρισθώ-έγώ για να γνωρίσω την Άννα, είχε με-ταχειρισθώ και αυτή για να με πλησιάσει.

Είχε πείση, δηλαδή, με προσοχή, τη θεία της να γνωρίσθω με άνθρώπους του περιβάλλοντός μου.

Είχαμε συναντηθώ σ' ένα σημείο αλλά ξεκινώντας από δυο διαφόρους δρόμους.

Μά και οι σκοποί μας ήσαν διαφο-ρετικοί.

Μιά μέρα κατώθωσα να ξεμοναχίσω την Άννα.

— Θέλω να σάς μιλήσω, της είπα.

— Και εγώ θέλω να σάς μιλήσω, μου

είπε αυτή.

Το αποτέλεσμα ξέρεις ποιά ήταν;

— Σου έκανε μια τρομερή ερωτική έξο-μολόγηση, έκανε γελώντας ο Τζωρτζιο κι' εσύ έπαισες κεραυνόπληκτος και πανευτυ-χής στην αγκαλιά της. Αυτό δεν είναι;

Ο Άλμπερτος σηκώθηκε άπότομα απ' τη πολυθρόνα του και πλησιάζοντας τόν Τζωρτζιο φώναξε άγρια...

— Βλάκα!, ήλιθιε! Δεν κατάλαβες τί-ποτε. Δεν είναι αυτό που φαντάστηκες, αλλά κάτι το δλιγώτερο άπλό, κάτι φο-βερό. Άκου, λοιπόν: η Άννα μου έβα-μολογήθηκε ότι είναι έρωτευμένη μαζί σου και με παρεκάλεσε να σου την συ-στήσω!...

Και ο Άλμπερτος ξαναγύρισε στη πο-λυθρόνα του και άναψε νέο τσιγάρο.

Κ. ΜΑΝΤΖΟΝΙ

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναϊκής σκηνής

‘Η άγνωστη ΛΕΛΑ ΗΣΔΙΑ

ΕΙΣ τὰ παρασκήνια του θεά-ατρου του Βόλου, μια νύχτα, έδω και κάμποσα χρόνια, μια νεαρή ήθοποιός έτρεμε από συγκίνηση. Θα έβγαине να παίξη για πρώτη φορά στη ζωή της σ' ένα μεγάλο ρόλο, σ' ένα ρόλο που λί-γους μήνες πριν τόν είχε διδάξει στην Άθήνα η Κυβέλη. Και το άκό-μη σπουδαιότερο: Θα έπαιζε για πρώτη της φορά έπίσης στο πλάι της Μαρίκας Κοτοπούλη. Της Μαρίκας; Μά αυτό ακριβώς ήταν ένα από τὰ παιδικά της όνειρα. Με το όνειρο αυτό είχε θερμάνει χρόνια όλόκλη-ρα τις καλλιτεχνικές φιλοδοξίες της. ‘Η ώρα της κρίσεως έφθανε. Και η ταραχή μεγάλωνε. Πώς θα έ-παιζε κοντά στην Μαρίκα; Τι Μα-ρία Στούαρτ θα δημιουργούσε για να άγμιετωπίση την Έλισσάβετ που θα ένεσάρκωνε η μεγάλη τραγω-δός; Μέχρι της στιγμής εκείνης δεν είχε δοκιμασθώ παρ'α σε δευτερεύ-οντες ρόλους. Ένώ ο ρόλος της Στούαρτ είναι από εκείνους που ζη-τούν ήθοποιό με πολλαπλά προσόντα και πρό πάντων με καλλιτεχνική δυναμικότητα όχι τυχαία. Πώς λοι-πόν ύστερα απ' όλα αυτά να μη τρέ-μη καθώς έφθανε η κρίσιμη ώρα;

Μιά ώρα άργότερα το θέατρο έ-σειετο από τὰ χειροκροτήματα. Το ένθουσιασμένο πλήθος δεν έπευ-εφημούσε πιά την Κοτοπούλη έ-κείνην — είχε, έχει και θα έχη πάντα τόσες ευκαιρίες να την ά-ποθεώση. Χειροκροτούσε πρό πάντων την νεαρή συνάδελφό της που άνοιγε το βράδυ εκείνο για πρώτη φορά τὰ φτερά της για τούς όρίζοντας της μεγά-λης τέχνης. Και σε μια ώρα μέσα την επέβαλε στο έλληνικό θέα-τρο. Από τη στιγμή εκείνη η έλ-ληνική σκηνή είχε πλουτισθώ με μια νέα καλλιτέχνηδα άξιας Την Κα Λέλα ‘Ησαία!

ΤΟ ΤΡΑΚ ΠΟΥ ΕΜΠΝΕΕΙ

—Ποτέ μου, λέγει η ίδια, δεν θα ξεχάσω την συγκίνηση εκεί-νης της βραδιάς. Όπως και πο-τέ πιά στη ζωή μου δεν θα παί-ξω όπως έπαιξα ή έστο μου φά-νηκε ότι έπαιξα το βράδυ έ-κείνο.

—Παρ' όλο το τράκ που είχα-τε...

—Άς μη σάς διαφεύγει το ότι καμιά φορά το τράκ φέρνει κι' αντίθετα από το συνηθισμένο ά-ποτελέσματα. Μπορεί να σε οι-στηλατήση σε τέτοιο βαθμό, ώ-στε να δώσης πράγματα που και πύ ή ίδια δεν είχες φαντασθώ. Κάτι τέτοιο υποθέτω έγινε και το βράδυ εκείνο. Και μου φαίνα-ται πως ώφειλετο στο γεγονός ότι έπαιξα κοντά στην Κα Κοτο-

πούλη ‘Η συγκλονιστική συγκίνηση που με κα-τείχε, ήταν έκτος περι-γραφής. Γιατί το βράδυ εκείνο έβλεπα να ζων-τανεύη κάτι που από κοριτσάκι είχα πολύ ποθήσει και πολύ όνει-ρευθώ.

— και —

‘Η Κα ‘Ησαία δεν ά-νήκει σε οικογένεια καλλιτεχνών. Αντιθέτως μάλιστα. Οι συγγενείς της έχουν τραπή σε πολύ πρακτικά επαγγέλ-ματα. ‘Η βιομηχανία είναι ο κύ-κλος μέσα στον όποιον κινούνται οι έπιχειρήσεις των. ‘Ο πατέρας της, παλαιός βιομήχανος του Πειραιώς, φίρμα γνωστότάτη στο βιομηχανι-κό κόσμο, είχε μέχρι πρό όλιγων έ-τών άκόμη μια από τις πλέον άξιό-λογες έταιρίες οίονοπνευματοποιίας. Φυσικά με τη φαντασία του είχε δι-αγράψει τελείως διαφορετικά τὰ πεπραμένα της πολυαγαπημένης του κόρης. Ουδέποτε την είχε όνει-ρευθώ ήθοποιόν. ‘Η τέχνη όμως δεν λογαριάζει αυτού του είδους τις προβέσεις. Ψάχνει και βρίσκει τούς

Ένα όμοιο πορτραίτο της Κας ‘Ησαία.

Μιά συναρπαστική θεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

«το πλάι της Μαρίκας Κοτοπούλη η κόρη του βιομηχανού οίονοπνευματοποιίας. — Οι σπιτι-κές... παραστάσεις. — Όταν η οικογένεια άν-τιδρά.— Χαρταίτοι άπ' την τσάτσα της.— Το κορίτσι που συχαινόταν τὰ κοριτσίστικα παινι-δια. Ποιήματα, θάλασσα ρωμαντισμός. Και ό-λίγα περί έρωτος...»

έκλεκτους της στα πιο άπίθανα μέ-ρη. Τους χτυπά κατάκαρδα κι' ύ-στερα τούς σέρνει πίσω της, σκλα-βους παντοτεινούς. Την κ. ‘Ησαία την αϊχμαλώτισε σε πολύ μικρή ή-λικία. Κοριτσάκι άκόμα, συνανα στρέφονταν με την κόρη της Κυβέ-λης, την κ. Μιράντα, που την έποχ ή εκείνη ούτε πρόθεση καν είχε να βγίη στη σκηνή. Οι γκουβερνάντες των δύο κοριτσιών έα αναώδεσαν ένα βράδυ στο θέατρο. Αποκάλυ-ψη για τη μικρή Λέλα. Έπαιζαν την «Άγνώστο» και η παράστασης εκείνη άνεστάτωσε σε μια νύχτα μέ-σα το είναι της μελλούσης ήθοποι-ού. Κάποια μυστική φωνή μίλησε μέσα της.

Την άλλη μέρα μπροστά στον καθρέπτη του σαλονιού της έπό-χαρε και έπανελάμβανε μελλο-δραματικά μερικές λέξεις που είχε συγκρατήσει από το έργο. Ήταν χαριτωμένη στη μίμηση εκείνη. ‘Ο πατέρας της τόσο έν-θουσιασθηκε όταν την είδε να «παίξη» — με τόσο παιδιάστικο τουπέ — την «Άγνώστο», ώστε από την ήμέρα εκείνη άλλο δεν είχε παρ' να βάζη την κορούλα του να έπαναλαμβάνη μπροστά σε συγγενείς, σε φίλους, σε επι-σκέπτες, την μια ή την άλλη σκη-νή της «Άγνώστου».

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΘΕΑΤΡΟ

Φυσικά ξαναπήγε στο θέατρο και φυσικά ξαναθυμήθηκε τούς ρόλους των καινούργιων έργων που είχε δώ. Στις συγκεντρώσεις που γινότουσαν στο πατρικό της μέγαρο, μια από τις πιο έν-διαφέρουσες άτραξιόν ήταν οι μιμήσεις της Λέλας. Στο μεταξύ όμως το μικρόβιο είχε κάμει τη δουλειά του. ‘Η μικρή κόρη του βιομηχανού είχε δεχθώ κα-τακέφαλα την πετριά της σκηνή και τίποτε δεν μπορούσε πιά να την άποσπάση από το όνειρο με-τό όποιο είχε άρχισει κι' άλλες να βασκαλίζεται: Να γίνη ήθο-ποιός.

Οι συνέπειες δεν άργησαν να φανούν. Ένώ άκόμη η Λέλα

σπούδαζε στο Γυμνάσιο, άρχισε να δίνει... θεατρικές παραστάσεις άλλοτε στο σαλόνι και άλλοτε στο μεγάλο χώρο του σπιτιού της, ενώπιον πυκνού κι' έκλεκτου κοινού. Είχε φτιάσει μάλιστα και θίασο από συμμαθήτριες ή φίλες της. Να την βλέπατε με πόση ευφρόδεια και πόση δεξιότητα καθώρθανε να πειθώ τις άλλες να της άφινουν πάντα τον μεγαλύτερο ρόλο και με τί ζέση δι-οργάνωνε τις παραστάσεις εκείνες. Το πρώτο έργο που έπαιξε στο θέατρο... του σπιτιού της ήταν το «Φιλι το σκυτομένου». Κριτικοί δεν παρίσταντο για να έχουνε σήμερα στη διάθεσή μας τις εντυπώσεις τους, φαίνεται όμως πως η παιδική εκείνη παράσταση έκαμε αίσθηση. Λίγο καιρό αργότερα ο ίδιος ο θίασος έδωσε το «Ψυχοσάββατο» του Ξενοπούλου. Η πρωτοτυπία μάλιστα υπήρξε τη φορά αυτή ότι εκλήθη και παρέστη κι' ο ίδιος ο συγγραφέας, ο οποίος φυσικά στο τέλος συνεάχη θερμά την λιλιπού-τεια πρωταγωνίστριά του.

— Έτσι — άφηγείται η κ. 'Ησαία — μου έγινε σιγά-σιγά το θέατρο έμμονη ιδέα... Και μόλις μεγάλωσα λιγάκι, απέκαλψα τ'α σκοπούς μου. Τότε όμως άρχισε το δράμα! Η οικογένειά της σηκώθηκε στο πόδι. Η Λέλα θεατρίνα, η κόρη του 'Ησσία ήθοποιός; Πού ξανακούστη-κε Πάλη πεισματάρικη και πολυ-τής άρχισε ανάμεσα στη νέα που ή-θελε να βγί στην σκηνή και στους δικούς της που προτιμούσαν να την δούν νεκρή παρά ήθοποιό.

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Λίγο καιρό μετά η μέλλουσα καλ-λιτέχνις με τ' άνικανοποίητα όνειρα παντρεύθηκε. Ο άνδρας της της εί-χε υποσχεθί ότι θα της επέτρεπε να βγί στο θέατρο, στο τέλος όμως πεισθείς από τα πεθερικά του, υπε-χώρησε και άθέτησε την υπόσχεση. Ένα χρόνο αργότερα το ζεύγος έ-περνε διαζύγιο. Η κ. 'Ησαία γύρι-σε στο πατρικό της σπίτι βαθεία ά-πογοητευμένη. Η άποτυχία των έ-πιδιώξεών της, για μιάν άκόμη φο-ρά την άηλίπιζε. Η άπόννησος ά-κριβώς την έκαμε να σοφισθί ένα τέχνασμα. Ζήτησε από τους γονείς της να της άπιτρέψουν να παρακο-λουθήση μαθήματα της δραματικής σχολής του Βασιλικού θεάτρου, ό-χι, όπως διεβαίωσε, για να γίνη ήθοποιός, αλλά για να μάθη άπαγ-γελία και να μπορη άργότερα κά-νοντας μαθήματα σε διάφορα κορί-τσια της τάξεώς της να περνά την ώρα της και συγγρόνως να ξεχνά έτσι το πάθος της. Επέτυχε την πα-τρική άδεια, γράφτηκε στη σχολή, πήρε με άριστα το δίπλωμά της και ένα ώραίο βράδυ ένεφανίσθη ως Καλπουρίνα στον «Ιούλιο Καίσα-ρα». Επ'ι τέλος είχε πραγματοποιή-σει το σκοπό της. Φυσικά το σπίτι της έκοψε άμέσως κάθε σχέση μαζί της. Άλλά η Λέλα δεν λυγούσε. Ά-πεφάσισε να βγί για καλά στο θέ-ατρο ως έπαγγελματίας ήθοποιός και προσελήφθη στο «Βασιλικό». Επαιξε στον «Ποπολάρο» ένα δεύ-τερο αλλά σημαντικώτατο ρόλο, στον όποιον σημείωσε μοναδική έ-πιτυχία και έπειτα άπεφάσισε να ζητήσει τύχη στο έλεύθερο θέατρο. Προσελήφθη άμέσως στον θίασο Κοτοπούλη, με τον όποιον έφυγε

τον ίδιο καιρό για μεγάλη περιο-δεία στο Βόλο στη Θεσσαλονίκη και άλλες Μακεδονικές πόλεις. Εκείνη ή περίοδος της ζωής της είναι ή ώ-ριμότερη. Επαιξε κοντά στη Μαρί-κα πολλούς μεγάλους ρόλους, κα-τά σύμπτωση μάλιστα τους ρόλους που είχε παίξει ή Κυβέλη λίγους μήνες πριν, όταν δηλαδή συνεργα-ζόταν με την Κοτοπούλη. Έτσι έ-παιξε και την Μαρία Στούαρτ, στην δμώνυμη τραγωδία, για την όποια μιλήσαμε στην άρχή.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Ο θίασος γύρισε ύστερα από μη-νες στην Αθήνα και έξακολούθησε έδώ τις παραστάσεις του. Η κ. 'Η-σαία, από έμφάνιση σε έμφάνιση, βελτίωνε τη θέση της και δημιουρ-γούσε φήμη.

Επεβάλλετο σιγά-σιγά, έμπαινε με τον καιρό στη χορεία των ήθο-ποιών της πρώτης γραμμής. Έτσι, όταν ύστερα από 2 1/2 έτών συνεργα-σία, έγκατέλειψε το θίασο Κοτο-πούλη και συνεργάσθη με την κ. Κατερίνα Άνδρεάδη, ή άναγνώρι-σις είχε πιά ολοκληρωθί. Κατόπιν συνειργάσθη επί ένα έτος με το θία-σο Άλίκης και ύστερα ξαναγύρι-σε στο θίασο Άνδρεάδη, όπου έκτο-τε άνήκει.

Δέν είναι άσφαλώς μακρά — θέ-λουμε να πούμε πολυετής — ή στα-διοδρομία της κ. 'Ησαία, είναι όμως άσφαλώς πλούσια σε καλλιτεχνικά άποτελέσματα. Η κ. 'Ησαία, δρα-ματική ήθοποιός από ιδιοσυγκρα-σία, του τύπου των γκράν ρολίστ, — όπως θέλει το λεξιλόγιο των πα-ρασκηνίων, — έχει συγγρόνως μεγά-λη έπιτυχία και στους ρόλους κο-κέτας. Η σωματική της διάπλασις την βοηθά στους ρόλους αυτούς ό-σο καμιά άλλη ήθοποιό. Ψηλή, ώραια, με έκφραστικές μάσκες, με χειρονομίες γεμάτες άβρότητα και χάρι, με κινήσεις που προδίδουν την καταγωγή της. Καμιά άλλη ήθοποιός μας δέν δίνει τόσο φυσικά τους ρόλους γυναικών της άριστο-κρατίας, του καλού κόσμου. Η φω-νή της έξ άλλου, έλαφρά συρτή, μουσικώτατη, χαϊδεύει τ' αυτί και πέρνει συχνά τέτοιες άρμονικές ά-

ποχρώσεις, ώστε ο θεατής να αϊ-σθάνεται διαρκώς μιά άληθινή γο-ητεία. Η κ. 'Ησαία είναι μιά πολυ-τισμένη νότα έπάνω στη σκηνή. Μορ-φωμένη, κατά συνέπειαν ίκανή να άντισταμβάνει την ιδιοσυγκρασία της ήρωίδος που πρόκειται να ζων-τανέψη. Με πηγαίο ταλέντο, κατά συνέπειαν ίκανή να ζωντανέψη άφο-γα τον ρόλο που της άνέθεσαν. Με δυό λόγια, ένα από τα καλλίτερα στελέχη του θεάτρου μας. Άλλω-στε, γιατί να μακρηγορούμε; Μήπως δέν την έχετε δει σε τόσους και τό-σους άξέχαστους ρόλους της; Στον «Άμφιτρυώνα», στον θαυμαστό έ-κείνο ρόλο της Λήδας, στην «Τέσ-σε» τελευταία, και σε τόσο άλλα έργα του θεάτρου Άνδρεάδη, πα-λαιότερα στη «Μίς Μπα» κ.λ.π.;

ΤΟ ΑΛΟΤΕ ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ

Άπό τον καιρό που βγίκε στη σκηνή, ή ζωή της κλείνεται όλό-κληρη με το θέατρο. Όταν δέν παί-ζει, παρακολουθεί τους άλλους συ-ναδέλφους της στα ξένα θεάτρα. Άλλοτε έλάτρευε τη φιλολογία, σήμερα δέν διαβάει πιά, τουλάχισ-το όπως άλλοτε. Μ' άπερρόφησε ή ρουτίνα, λέγει κι' άφίνει να ζω-γραφισθί στο πρόσωπό της μιά έκ-φρασις άπαισιοδοξίας. Όταν ήταν μικρή, ήταν ένα σωστό αγοράκορί-τσο. Κανένα από τα παιχνίδια των κοριτσιών δέν εύρισκε του γούστου της. Μόνο τις «κουμπάρες» δεχότα-νε να παίξη, έπειδή μέσα σ' αυτό το παιχνίδι υπάρχει άσφαλώς κάτι από το θέατρο. Το προσφιλέστε-ρο παιχνίδι της ήταν ν' άφίνει «χαρτα-ετούς» από την τάρτασα του σπιτιού της. Άργότερα άρχισε ν' αλλάζει χαρακτήρα. Το αγοράκορίτσο έδω-σε τόπο στην νεαρή γυναίκα. Έγι-νε ρωμαντική, έγραφε ποιήματα, ά-πεστήθιζε στίχους άτέλειωτους, ά-πήγγελλε με στόμφο, έλάτρευε τη θάλασσα. Πρό πάντων όμως άπο-κτούσε μιά σοβαρότητα, μιά έκφρα-ση άξιοπρεπείας, έναν άέρα άρχον-τιάς που σήμερα άποτελεί χωρίς άμφιβολία ένα από τα πολλά θέλ-γητρά της.

— ΕΕ —

Και μιά ο λόγος περί θελγήτρων, δέν θα ήταν περιττό να προσθέσου-με δυό λόγια και για την αίσθημα-τική ιστορία της. Κανονικώς θα πρέπει να είχε και νά έχη θύματα ά-μέτρητα. Ο ύποψινόμενος, όμως έλάχιστα δυστυχώς γνώστης του παρασκηνακού κουτούμπολιού, δέν είναι εις θέσιν να δώση σαφείς πλη-ροφορίες. Η ενδιαφερομένη πάλι δέν μπορούσε για το χατήρι μας να άποκαλύψη τις μικρές ιστορίες της καρδιάς της. Είπε όστόσο δυό-τρία λόγια, σε σχετική έρώτησή μας, πού, με την άλήθεια, είναι χαρα-κτηριστικά.

—Νομίζω, είπε, πως έχω έρωτευ-θί, αλλά δέν μπορώ να είμαι βε-βαία γι' αυτό. Βλέπω συχνά φίλες μου που κάνουν μεγάλες θυσίες που έγώ τουλάχιστο δέν θα τις έκανα ποτέ. Άκούω πως όλες αυτές οι θυ-σίες είναι αούδωρμητες. Λοιπόν πάω σίεσις είναι αούδωρμητες. Λοιπόν πάω να πιστέψω όρες-όρες πως έχω δέν έχω πράγματι έρωτευθί άκόμα. Έμείς τί να προσθέσουμε σ' αυ-τά; Πώς δέν τα πιστεύουμε; Μά δέν θέλει βέβαια και ρώτημα!...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ!...

Στον ζωολογικό κήπο.
— Δεσποινίσι! Άπαγορεύεται να δίνα-
τε στα ζώα να τρώνει...

Νέα από τό ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Η ΣΙΜΟΝΗ ΣΙΜΟΝ
ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ!

Στους κινηματογραφικούς κύκλους του Χόλλυγουντ και των Παρισίων δέν γίνεται αυτές τις μέρες λόγος παρά για την ύπόθεσι «Σιμόνης Σιμόν».

Ως γνωστόν, ή γοητευτική στάρ γυ-ρίζει, δηλ. γυρίζει αυτόν τον τελευταίο καιρό μιά ταινία του Ραϋμόν Μπερνάρ, την «Ερωτικήν Έπέλασιν». Το φιλμ αυτό διαιρείται σε τρεις εποχές, δηλ. λαμβάνει χώραν σε τρεις διαφόρους έ-ποχας: στα 1639, στα 1839 και στα 1939. Τα πρόσωπα δέν έχουν καμιά

σχέσι μεταξύ των; ή Σιμόνη Σιμόν ό-μως, ή όποια θα πρωταγωνιστούσε, θά-παιζε και στις τρεις εποχές μαζί με τον Κλωντ Ντωμέν.

Έν τούτοις ή νεαρά Σιμόνη, έχει κι' αυτή, σαν κορίτσι, τα νευράκια και τις ιδιοτροπίες της. Έτσι, τσακώθηκε μιά μέρα με τον σκηνοθέτη της και άρνή-θηκε να γυρίση παρακάτω! Έτσι, θα γυρίσουν τώρα το φιλμ για τις δύο άλλες εποχές, ή Κορίννα Λυσίερ, και ή Ζανίν Νταρσέ.

Έν τώ μεταξύ ή Σιμόνη Σιμόν καλεί-ται να πληρώση μιά σπουδαία ποινική ήττρα, δι' άθέτησιν άνειλημμένων ύπο-χρεώσεων!

ΤΟ ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Το Χόλλυγουντ, ή πρωτεύουσα αυτή του φιλμ, άποτελεί ένα μωσαϊκόν, ό-μοιον του όποιου δέν βρίσκεται σε κα-νένα άλλο μέρος του κόσμου. Άνθρω-ποι από όλα τα γεωγραφικά πλάτη και μήκη, από όλα τα χρώματα και όλων των γλωσσών και διαλέκτων, έχουν συγκεντρωθί εκεί για να βρούν δου-λειά, προσφέροντας ο καθείς των την ειδικότητά του στην ύπηρεσία του κινη-ματογράφου.

Δέν βρίσκονται έξω από την Βαβυ-λωνία αυτή ούτε οι στάρ. Πλείστοι εί-ναι οι ξένοι καλλιτέχναι που παίζουν σήμερα στον άμερικανικό κινηματο-γράφο. Στην πρώτη γραμμή έχονται οι Γάλλοι, με τους Φερνάν Γκαρσέ, τον Άντολφ Μανζού, την Κλωντέτ Κολ-

μπέρ, την Άνναμπέλλα και τόν Μωρίς Σεβάλιέ ο όποιος ξαναγεννά στο Χόλ-λυγουντ. Έπειτα οι Άγγλοι με τους Ρόναντ Κόλμαν, τόν Τσάρλυ Τσάπλιν, οι Γερμανοί με την Μαρίλένε Ντήτοιχ και την Αίλιαν Χάρβεϋ, οι Σουηδοί με την Γκρέτα Γκάρμπο, οι Ούγγροι με την Σόνια Χένι κλπ.

ΠΟΣΟΙ ΜΕΝΟΥΝ

Στα παραπάνω οι Άμερικανοί άπαν-τούν με την έρώτησι: «Ναί, αλλά πόσοι μένουν;» Καί έξηγούν ότι, επί 100 ά-στέρων ή ήθοποιών δευτέρας τάξεως που τους στέλνει το έξωτερικόν, το Χόλλυγουντ κρατάει μόνον 8.

Άν όμως οι Άμερικανοί ήσαν ελλη-κρινέστεροι, θα παρεδέχοντο ότι οι ή-θοποιοι αυτοί δέν φεύγουν από ύπερβο-λική αούτηρότητα εκ μέρους των Ά-μερικανών σκηνοθετών, αλλά γιατί οι-κονομικώς τα πράγματα δέν είναι πιά τόσον εύχάριστα και σ' αυτή την χώ-ραν των δολλαρίων.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ!

Μία πολύ πρωτότυπος «ερώτη» δόθη-κε αυτές τις μέρες στο Χόλλυγουντ. Έ-πρόκειτο για την πρώτη της προβολής της ταινίας «Το φρούριο Ντολορές», στην όποιαν παίζουν μόνον άνδρες. Λοιπόν, οι παραγωγοί του φιλμ αυτού είχαν την έμπνευσι να καλέσουν στην πρώτη του μόνον γυναίκες! Το παρά-δειγμα τους μιμήθηκαν και οι Παρισι-νοί κινηματογράφοι. Έτσι έβλεπε κα-νείς έξω άπ' αυτή την ήμερα της «ερώ-της» έπιγραφές όπως ή κατωτέρω.

«Δέν επιτρέπεται ή είσοδος στους άν-δρες». Καί ή έπιτυχία της πρωτοτυ-πίας αυτής ύπηρεσε καταπληκτική!

ΜΕ... ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ

Όλα είναι εύκολα στο Χόλλυγουντ, όταν είναι κανείς άσπρη πρώτου γεγέ-

θους. Ο γάμος και το διαζύγιο δέν έ-ξαιρούνται. Παντρεύονται εκεί με την ίδια εύκολία, με την όποια... χωρίζον-ται! Έτσι αυτές τις μέρες ο Κλάρε Γκαίμπλ έχώρισε τη μιά μέρα τη γυ-ναίκα του, μιά άγνωστη και άσημη γυ-ναίκουλα, για να παντρευθί την άλλη με την Κάμυ Λόμπσον. Οι δυό μαζί τώρα, οι περίφημοι άστέρες, κάνουν 20 εκατομμύρια το χρόνο! Δηλαδή τόσο κερδίζουν.

Εύρος γίνεται λόγος για την Βαρ-δάρα Στάνγουντ και τόν Ρόμπερτ Ταίη-λορ. Δέν είναι όμως βέβαιο τίποτε ά-κόμη γι' αυτούς.

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

Ο πολυς Λόυδ Τζάρετ γίνεται άσπρη. Θα έμφανισθί στο φιλμ «Κίτσενερ όφ Καστόμ», που θα άποτελέση την βρετ-τανικήν άπάντησιν στο φιλμ «Εγκάρ-διος Συνεννόησις». Τώρα ο σκηνοθέτης ζητεί τους καταλλήλους ήθοποιούς, που θα έnsαρκώσουν τόν Κλεμανσώ, τόν Πουανκαρέ τόν Έδουάρδο Ζ' και τόν Τσάρο Νικόλαο, που δέν μπορούν να παίξουν οι ίδιοι, αφού δέν ζούνε πιά σήμερα.

Ο Μπερνάρ Ντεσάν πρόκειται να γυ-ρίση προσεχώς ένα φιλμ υπό τόν τίτλον «Η μεγάλη ήμερα», όπου τα πρόσωπα θα είναι όλα... τρελλοί, που έχουν άπο-δράσει από ένα φρενοκομείο!

Ο Ρόλλαν Τονταί γίνεται στάρ υπο-δρομίου. Έτοιμάζει ήδη ένα νουμερο, το όποιον θα έμφανισθί προσεχώς σ' ένα Παρισινό τσίρκο.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η χήρα Κα Ντεβαρέν μιὰ πλουσιωτάτη επιχειρηματίας και θουμήχανος του Παρισιού, έχει δυο κόρες, την Μισελίν και την Ζάν, την τελευταία αυτή την είχε υιοθετήσει προτού κινή την Μισελίν. Η Ντεβαρέν, είχε στάς επιχειρήσεις της και ένα μηχανικό, τον Πιέρ, ένα νέο με ευρύτατο μέλλον, τον οποίον συμπαθούσε πολύ και τον οποίο αγαθώνισσε με την Μισελίν, αυτή όμως, δεν τον ήθελε τον γάμο αυτό, τοσούτω μάλλον όσο σχετίζεται αργότερα με τον νεαρό πρίγκηπα Σέργιο Πανίν, τον οποίο είχε γνωρίσει η αδελφή της Ζάν στο Λονδίνο και με τον οποίο συνδέεται αισθηματικά. Κατόπιν τούτου, η Μισελίν δηλώνει της μητέρας της ότι δεν πρόκειται να παντρευτεί τον Πιέρ γιατί αγαπά τον Σέργιο.

Η κατάσταση δεν σώζεται ούτε από την έσπευσμένη επάνοδο στο Παρίσι του Πιέρ, που έλεγε στην Άφρη, και στον οποίο επίσης η Μισελίν δηλώνει ότι δεν είναι δυνατόν να παντρευτούν. Έν τώ μεταξύ όμως, η Ζάν—την οποία αγαπά και ζήτησε σε γάμο ο τραπεζίτης Καϊύρολ— τρελλά ερωτευμένη και αυτή με τον πρίγκηπα του κάνει διάκληση σκηνη γιατι έδωσε τον λόγο του στην Μισελίν. Ο Πρίγκηψ εν τούτοις επιμένει και η Ζάν, απελπισμένη ψιθυρίζει, «Αυτή τη στιγμή τελείωσαν όλα είναι χαμένη».

Ο πρίγκηψ τότε σκύβει επάνω της και της ψιθυρίζει ύπουλα και υποκριτικά.

7ον

Ο ΧΙ. Δεν είσατε χαμένη. "Ισα, σωθήκατε. Φθάνει να θελήσετε να με ακούσετε και να με καταλάβετε. Τι είσατε κι' εσείς κι' εγώ; "Εσείς; "Ενα κορίτσι που το περιμάζεψε κάποια μεγαλόμυχη γυναίκα. Εγώ; "Ενας καταστρεμμένος ευγενής. "Εσείς ζητε μέσα στην πολυτέλεια, χωρίς στην καλωσύνη της κυρίας Ντεβαρέν. Εγώ κρατιέμαι στη ζωή, χωρίς στην γενναϊότητα μερικών συγγενών. Το παρόν μας είναι άβυσσος. Το μέλλον μας είναι τυφλότητα. Και νά, που, ξαφνικά, χτυπάει η τύχη την πόρτα μας. Φτάνει να απλώσουμε το χέρι μας για να κατακτήσουμε την άγνωστη δύναμι που δίνει το χρήμα. Ο πλούτος. Ο σκοπός για τον οποίον αγωνίζεται όλη η ανθρωπότητα. Το καταλαβαίνετε αυτό; "Εμείς οι αδύνατοι, οι παραπεταμένοι θα

γίνουμε δυνατοί, μεγάλοι. Και τί χρειάζεται γι' αυτό; Λίγη λογική, μιὰ στιγμή φρονήσεως. "Ας ξεχάσουμε το όνειρο και ας κυττάζουμε την πραγματικότητα κατάντια. Η Ζάν τον άφησε να της εκθέσει ως το τέλος τους συλλογισμούς του. Το πρόσωπό της είχε πάρει την έκφραση ενός πικρού παραπόνου. "Εδώ κι' εμπρός δεν θα πίστευε σε τίποτα πιά. "Υστερα από τὰ λόγια που άκουσε από το στόμα του Πανίν, θα μπορούσε να άκούση ότιδήποτε χωρίς να της κάνει την παραμικρή εντύπωση.

— "Ωστε ό έρωας είναι το όνειρο και το συμφέρον είναι η πραγματικότητα, είπε. Και αυτά μου τα λέτε σεις, για τον όποιον ήμουνα έτοιμη για κάθε θυσία. Σεις, που θα έπεφτα στα γόνατα για να γίνω δούλη σας. Και πώς δικαιολογείτε την συμπεριφορά σας; Με το χρήμα. Τίποτε άλλο από χρήμα. Είναι σιχαμένο, μικροπρεπές, είναι άτιμο αυτό που κάνετε.

Ο Σέργιος δέχθηκε αυτήν την έκρηξη της Ζάν χωρίς να κατεβάση το κεφάλι του. "Εμεινε άμύλητος μπροστά σε όλες αυτές τις κατηγορίες. Τότε η Ζάν συνέχισε με ακόμη μεγαλύτερη μανία.

— Πέστε μου τουλάχιστον ότι αγαπάτε την Μισελίν, αυτήν την ετυχημένη Μισελίν, που τὰ έχει όλα: οίκονέμεια, πλούτο, φίλους... Πέστε μου ότι η Μισελίν μου παίρνει το μόνο που είχα εγώ για τον εαυτό μου, έπειδή την αγαπάτε κι' εσείς. Θα ήταν ίσως πιο σκληρό, αλλά θα ήταν λιγώτερο σιχαμένο. Κάνετε λάθος. Σας τύφλωσε για μιὰ στιγμή η ιδέα του πλούτου. Δεν μπορεί όμως. Θα συνέλθετε. Σχεφθήτε πόσο άτιμος φαινόσαστε αυτήν τη στιγμή στα μάτια μου. Σέργιε! "Απαντήστε μου.

Τον έπιασε πάλι από τὰ χέρια, προσεπάθησε να τον παρασύρει με το πάθος της, να τον θερμάσει με τη φλόγα της. "Εκείνος όμως έμενε άταραχος, ψυχρός, σιωπηλός. Τότε ένοιωσε μέσα της την συνειδησί της να έπονασταθή.

— "Εχει καλώς, είπε. Παντρεύθητε την.

Σώπασε. "Ηταν συλλογισμένη και αδιάφορη, σαν να είχε ξεχάσει έντελώς την παρουσία του. "Υστερα σηκώθηκε επάνω και βηματίζοντας νευρικά επάνω κάτω μέσα στο δω-

μάτιο, είπε σαν να μονολογούσε:

— Πάει καλά. "Αφού σκοντάφτω επάνω σ' αυτό το άμείλικτο συμφέρον, που είναι κατά τὰ φαινόμενα ό νόμος που κυβερνάει τον κόσμο, και η λέξις που ρυθμίζει την τάξη στην κοινωνία, άφου για να επιβληθώ κι' εγώ στους άλλους πρέπει να παραδενθώ αυτόν τον έξωφον νόμο, πάει καλά. Είς το μέλλον θα φερθώ κι' εγώ έτσι, ώστε να μην είμαι ούτε άνόητη, ούτε θύμα. Είς το μέλλον θα έχω κι' εγώ ως άρχην «όλα για τον εαυτό μου» και άλλοι, μόνο σ' εκείνον που θα σταθή εμπόδιο στον δρόμο μου. Αυτή δεν είναι η ήθικη της εποχής μας;

"Αργισε να γελάει νευρικά. — Τί άνόητη που ήμουνα. "Εμπρός πρίγκηπά μου. Μου άνοιξατε τὰ μάτια. Σας ευχαριστώ για το μάθημα. "Ηταν λιγάκι σκληρό, αλλά θα έπωφεληθώ από αυτό όσο πρέπει.

Κατάπληκτος από την απότομη αυτή άλλαγή, ό πρίγκηψ την άκουγε σαν άποβλακωμένος... Δεν ήξερε ακόμη τί να υποθέσει.

— Τι θα κάνετε; ρώτησε. Η Ζάν τον κύτταξε με μιὰ σατανική έκφραση. Τὰ μάτια της φεγγαβολούσαν σαν αστέρια, και τὰ κατάρυκα δόντια της λάμπανε κάτω από τὰ κοραλλένια της χειλέ.

— Θα βάλω τὰ πρώτα θεμέλια της παντοδυναμίας μου, είπε, και ακολουθώντας την συμβουλή σας, θα παντρευθώ έναν εκατομμυριούχο. "Ετρεξε στο παράθυρο, και σκύβοντας προς τον κήπο, μέσα στον όποιο κυκλοφορούσαν ένα σωρό προσκεκλημένοι, φώναξε:

— Κύριε Καϊύρολ!

Μέσα σε μιάν απότομη έκρηξη ζηλοτυπίας ό Σέργιος έτρεξε προς το μέρος της και σαν να ήθελε να την κρατήσει για τον εαυτό του άπλωσε τὰ χέρια του για να την πιάσει, φωνάζοντας:

— Ζάν.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η νέα μι μιὰ καταπληκτική ψυχραιμία. Μη πως λυπόσαστε έπειδή έπιασε τόσο πώς λυπόσαστε; Μη λυπόσαστε! Η άμοιβή σας θα είναι πλούσιος! Η άμοιβή σας θα είναι έδρα σιοπάροχη. Και ποιος δεν θα έδινε ένα τέτοιο μάθημα, για να εισπράξη ως άμοιβή την προίκα της Μισελίν.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκαν τὰ βιαστικά βήματα του Καϊύρολ.

— Είχατε την μεγάλη καλωσύνη να με φωνάξετε, δεσποινίς; είπε να με πρόβαλε στην πόρτα του σαλονιού. Μήπως είχα την μεγάλη ευτυχία να με εδωπάλαγγισήτε, επί τέλους;

— Σας προσφέρω την χειρά μου, είπε η Ζάν άπλως, και του πρότεινε το χέρι της με τὰ όραία λευκά δα-

ΠΑΝΙΝ

χτυλά, που τὰ σκέπαισε εκείνος άμέσως με φιλιά.

Η κυρία Ντεβαρέν μπήκε σχεδόν άμέσως ύστερα από τον Καϊύρολ και έβγαλε μιὰ φωνή ευχάριστη έκπληξας.

— Καϊύρολ! είπε. Δεν θα παντρευθήτε την Ζάν μόνο για τὰ όραία της μάτια. Την προκίζω!

Την ίδια στιγμή έφθασε και η Μισελίν και άγκάλιασε γεμάτη χαρά την Ζάν. "Ακολουθήσαν συγχαρητήρια και έκδηλωσης χαράς από όλες τις μεριές. Μόνο η Ζάν έμενε άύστηρη και ψυχρή και παίρνοντας τον Καϊύρολ κατά μέρος, του έλεπε:

— Θέλω να φερθώ τιμια άπέναντί σας, κύριε. "Υποχωρώ στις παρακλήσεις σας. Πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας όμως, ότι τὰ αισθήματά μου δεν αλλάζουν τόσο εύκολα. Σήμερα δεν σας προσφέρω τίποτε άλλο, έκτός από το χέρι μου.

— Δεν είχα την ελαφρότητα να πιστεύω ότι με αγαπάτε, δεσποινίς, είπε ό Καϊύρολ. Μου προσφέρετε το χέρι σας. Εγώ θα προσπαθήσω να κατακτήσω την καρδιά σας και έλπίζω ότι θα τὸ κατορθώσω με τον καιρό. Πιστέψτε, ότι αισθάνομαι τον εαυτό μου πανευτυχή για την ευμένεια που μου δείχνετε, και θα άφιερώσω όλη μου τη ζωή στο να σας άποδείξω την ευγνωμοσύνη μου.

Η Ζάν σώπαινε κατασυγκινημένη. Κυττούσε τον Καϊύρολ και δεν τον εύρισκε τόσον αποκρουσικό όσο τις άλλες φορές. Πήρε λοιπόν την άπόφασι να καταβάλει κάθε προσπάθεια για να συμπάθησι αυτόν τον αγαθό άνθρωπο.

Ο Σέργιος άπεχαιρέτησε σε λιγάκι την κυρία Ντεβαρέν λέγοντάς της:

— Είς άντάλλαγμα της τόσης ευτυχίας που μου χαρίσατε δεν έχω να σας προσφέρω τίποτε άλλο έκτός από την ζωή μου. Δεχθήτε την, κυρία μου. Σας άνήκει.

Η οικοδέσποινα τον κύτταξε με ένα σκοτεινό βλέμμα και ύστερα του έλεπε με τόνο άυστηρό:

— Δέχομαι. "Από σήμερα μου άνήκετε.

Ο Μαρετάλ έπιασε τον Πιέρ άγκαζέ και συνοδεύοντάς τον έξω, έλεπε:

— Πολύ μεγάλη ύπόσχεσι έδωσε ό πρίγκηψ. Η κυρία Ντεβαρέν άγαπάει την κόρη της πάρα πολύ και την δύσκολα θα τὸ έπιτρέψει που θα κάνει παραμικρή παράλειψι που θα κάνει για την ευτυχία της Μισελίν. Πρόκει να είναι πολύ προσεκτικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Την επομένη αότης της σημαντικής δεξιώσεως ό Πιέρ ξανάφυγε

για το "Αλγέριον παρά τις παρακλήσεις που τὸ έκανε η κυρία Ντεβαρέν για να μείνη. Πήγαινε να τελειώσει τις δουλειές του εκεί κάτω και ύποσχέθηκε ότι θα ξαναγύριζε για να παρασταθί στους γάμους. "Αποφασισμένος να δεχθί χωρίς γογγυσμό τὰ χτυπήματα της τύχης ήταν έτοιμος να πιη μέχρι τέλους το ποτήρι της πίκρας. Η κυρία Ντεβαρέν θέλησε να τὸ δώσει

μιὰ άποζημίωσι και τὸ πρότεινε να άναλάβη την διεύθυνσι των έργοσταςίων της στο Ζουβ, μαζί με μιὰ σημαντική συμμετοχή στις επενειρήσεις της.

— "Ετσι, άφου δεν έγινες παιδί μου, τὸ έλεπε, θα γίνης τουλάχιστον συνεταίρος μου και άφου δεν μπορώ να σε άφήσω γενικό μου κληρονόμο μετά τον θάνατό μου θα σε κάνω πλούσιο εν όσω άκόμη ζω.

Μιὰ χαριτωμένη έκφρασις της γοητευτικής Θεανούζ Ροζάλ, που παρωπώνισται από φίλμ «Σέργιος Πανίν».

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

Ο Πιέρ δεν δέχθηκε. Δεν ήθελε να δώσει σε κανέναν το δικαίωμα να υποπτευθεί ότι η επιθυμία του να παντρευθεί την κόρη της κυρίας Ντεβαρέν δεν ήταν τίποτα άλλο από μια κερδοσκοπική επιχείρηση. Ήθελε να φύγει με αδειανά χέρια μέσα από το σπίτι αυτό, μέσα στο οποίο είχε ονειρευθεί ότι θα ζούσε σε όλη του τη ζωή. Του είχαν προσφέρει τη θέσι του διευθυντού σε κάποιο μεταλλείο της Σαβοΐας. Αποφάσισε λοιπόν να την δεχθεί, να αποταβηχθεί εκεί και να αφοσιωθεί στην δουλειά του και στις επιστημονικές του μελέτες. Αυτά θα τον έκαναν να ξεχάσει τις άτυχίες του.

Στο μέγαρο της ρϋ Σαίν-Ντομνίκ γινόντουσαν στο μεταξύ πυρετώδεις ετοιμασίες για τους γάμους. Από την μία μεριά ο πρίγκης Σέργιος και από την άλλη ο Καϊύρολ, έκαναν ότι μπορούσαν για να επιταχύνουν την ημέρα αυτή που θα έβλεπαν τους πόθους των να εκπληρώνονται. Η κυρία Ντεβαρέν παρακολουθούσε με κατάπληξη την μεταμόρφωση της Μισελίν που ζούσε μέσα σε ένα σωστό παραλήρημα. Η Μισελίν, η ψυχρή και αδιάφορη νέα, που ζούσε γεμάτη απάθεια, έπαινε στα μαλακά μαζελάκια, σαν δαυλίση ανασταλτικού χαρμιού, είχε γίνει μια υπερευαίσθητη έρωτευμένη νέα, με μάτια που λάμπανε από το πάθος. Η κυρία Ντεβαρέν αισθανόταν κάποια περιφρόνηση για την μεταμόρφωση αυτή, και δεν άφινε ευκαιρία να περάσει χωρίς να ειρωνευθεί την κόρη της. Μόνο μια κούκλα θα μπορούσε να έρωτευθεί έτσι τρελλά έναν άνδρα μόνο και μόνο επειδή ήταν ωραίος. Διότι κατά την γνώμη της, ο πρίγκης Σέργιος ήταν κατά τα άλλα ανίκανος να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Δεν είχε καθόλου πνεύμα και έκλεινε έρμητικά το στόμα του κάθε φορά που άρχιζε μια σοβαρή συζήτηση. Και για τον άνθρωπο αυτόν η Μισελίν αισθανόταν τον πιο σφοδρό έρωτα.

Η κυρία Ντεβαρέν έσκαζε από το κακό της, και επειδή δεν μπορούσε να μιλήσει στην κόρη της για το ζήτημα αυτό, διηγόταν τη σκέψη της στον Μαρετάλ. Έκείνος την άκουγε υπομονητικά και προσπαθούσε να κατευνάσει την μανία της εναντίον του μέλλοντος γαμβρού της. Δεν το έκανε από συμπάθεια προς τον πρίγκη, αλλά επειδή ήθελε να προλάβει δυσάρεστα γεγονότα. Αλλά οι συστάσεις του δεν ωφέλευσαν σε τίποτα.

— Άφήστε με ήσυχη, έλεγε. Είναι ανόητη, είναι παραλογισμένη. Της χρειάζεται ψυχρολογία για να συνέλθει.

Ο Καϊύρολ ζούσε στο μεταξύ τις πιο εύτυχισμένες ημέρες της ζωής του. Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη,

ώστε άπειλούσε να τον γονατίσει. Μέχρι τότε είχε το μυαλό του μονάχα στις δουλειές. Ο μόνος σκοπός της ζωής του ήταν να πλουτίσει. Έδώ κι εμπρός, όμως, εργαζόταν για την ευτυχία του. Χαίροταν σαν μικρό παιδί καθώς στολίζει το σπίτι μέσα στο οποίο θα πήγαινε να κατοικήσει με την Ζάν. Τίποτα δεν ήταν αρκετά ωραίο, τίποτα δεν ήταν υπερβολικά ακριβό, για το στόλισμα του ναού της θεάς, όπως την ονόμαζε, γελώντας ολόκληρος. Και κάθε φορά που μιλούσε για την έρωτική του φωνή, πρόσθετε με κάποιαν ήδονη:

— Είναι θαύμα! Είναι ένας μικρός παράδεισος!

— Ύστερα όμως δεν παρέλειπε να ειπεί, σαν σωστός οικονομολόγος:

— Μου στοιχίζει, έννοείται, ούτε κι' εγώ δεν ξέρω πόσα!

Δεν λυπόταν, όμως για τα έξοδα που έκανε. Το μόνο πράγμα που τον ανησυχούσε, ήταν η υγεία της Ζάν. Από την ημέρα που του είχε δώσει την υπόσχεση ότι θα τον παντρευθεί, τα μάτια της είχαν γωθή βαθειά μέσα στο πρόσωπό της σαν να έκλαιγε ώρες ολόκληρες μυστικά και αδυνατίζε μέρα με την ημέρα. Ο Καϊύρολ θέλησε να μιλήσει για την κατάσταση της Ζάν στην κυρία Ντεβαρέν, εκείνη όμως τον καθησύχαζε, λέγοντας:

— Δεν βαριέσθε. Έτσι είναι τα σημερινά κορίτσια. Δεν έχουν κανένα βαθύτερο αίσθημα. Ότι βλέπετε και στην Ζάν και στη Μισελίν, είναι έντελως επιπόλαιο. Μην νονοκεφαλάζετε. Θα τους περάσει και των δυό.

Οι λόγοι αυτοί της κυρίας Ντεβαρέν ήσυχασαν κάπως τον Καϊύρολ. Σκέφθηκε κι' αυτός, ότι η μεγαλύτερη της Ζάν θα ήταν αποτέλεσμα της άγνοιας της ζωής του γάμου που την περίμενε. Η Μισελίν και ο Σέργιος ζούσαν στο μεταξύ σχεδόν μόνον για τον έαυτο τους. Προτιμούσαν να αποτραβιούνται μόνοι στο περιβόλι για να αποφεύγουν την ενοχλητική παρουσία τρίτων. Αυτό άρεσε, άλλως τε, εξαιρετικά στον πρίγκη, γιατί έτσι κατάρθωνε να αποφεύγει τις ματιές της Ζάν που τον ενοχλούσαν φοβερά. Μόνον το βράδυ, την ώρα του φαγητού, του ήταν αδύνατο να την αποφύγει. Ετρώγαν όλοι μαζί στο μέγαρο της κυρίας Ντεβαρέν και ο πρίγκης απέφευγε πάντοτε να φαίνεται πολύ διαχυτικός προς την Μισελίν, επειδή φοβόταν μήπως ξεσπάσει η ζηλοτυπία της Ζάν και του δημιουργήσει δυσάρεστες σιγηές. Η Μισελίν απέδιδε αυτήν τη συμπεριφορά του Σέργιου στο εξαιρετικό τακτικό που τον διέκρινε.

Η Ζάν ζούσε στο μεταξύ μέσα σε αληθινή κόλαση. Ύστερα από την συνομιλία που είχε με τον πρίγκη, απέφασε να κρατήσει τον πόνο της για τον έαυτο της. Ήταν πολύ υπερήφανη, για να δείξει στους άλλους πόσο υπέφερε. Παρακολουθούσε με αληθινό πόνο στην καρδιά την ευτυχία της αντιζήλου που της είχε πάρει τον πρίγκη, και έβλεπε με τρόπο να πλησιάζει η ημέρα που θα αναγκάζονταν να ζήσει με τον άνθρωπο που είχε αποφασίσει να τον παντρευθεί χωρίς να αισθάνεται την παραμικρή ανάγκη γι' αυτόν. Σκέφθηκε για μια στιγμή να διαλύσει τον άρραβώνα της.

Αφού δεν της ήταν δυνατόν να ζήσει με τον άνθρωπο που αγαπούσε, θα ζούσε με τον έαυτο της και μόνο. Ύστερα όμως, συλλογίστηκε ότι θα ήταν υπογρεωμένη να μείνει σε όλη της τη ζωή μέσα στο ίδιο σπίτι που θα έμενε και η Μισελίν με τον πρίγκη και να βλέπει δι' αρκούς τις τρυφερότητές τους. Προτίμησε λοιπόν να φύγει από αυτό το σπίτι και να ακολουθήσει τον Καϊύρολ. Κοντά του, θα ήταν τουλάχιστον ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει, και ίσως με τον καιρό κατάρθωνε όχι βέβαια να τον αγαπήσει, αλλά πάντως να τον εκτιμήσει περισσότερο. Άλλως τε και αυτός δεν της ζητούσε να τον έρωτευθεί τρελλά. Μία τρυφερότης φιλική, αδελφική, ήταν αρκετή για να τον κάνει εύτυχισμένο.

Ένα βράδυ βρήκε ο Σέργιος την κυρία Ντεβαρέν ολομόναχη μέσα στο μικρό σαλονάκι. Το πρόσωπό της είχε μιαν εξαιρετικά σοβαρή έκφραση. Στεκόταν μπροστά στο άναμμένο τζάκι και κρατούσε τα χέρια της σταυρωμένα στην πλάτη, σαν άνδρας. Από τον κήπο άκουγόντουσαν οι όμιλίες της Μισελίν, της Ζάν και του Καϊύρολ, αλλά η οικοδέσποινα προτιμούσε, καθώς φαίνεται, να είναι μόνη. Ο Σέργιος ένοιωσε την καρδιά του να παγώνει. Είχε κάποια κακή προαίσθηση. Αποφασισμένος όμως να παίξει το παιχνίδι του ως το τέλος, υπενθυμίζοντας όλα τα εμπόδια, δεν έδειξε τίποτα από την ανησυχία του, παρά πλησιάζοντας την κυρία Ντεβαρέν την χαίρετσε με την συνηθισμένη του ευδιαθεσία.

— Καλημέρα, του είπε αυτή. — Ήρθατε βλέπω χωρίς να είστε σίγουροι. Όχι τόσο νωρίς, βέβαια, όσο ο Καϊύρολ, αλλά αυτός τ' έχει χαμένα πια και δεν ξέρει τί κάνει. Καθίστε. Έγουμε να μιλήσουμε. Καθώς καταλαβαίνετε, οι άρραβώνες της δεσποινίδος Ντεβαρέν δεν είναι από τα ζητήματα που περνούν εντελώς απαρατήρητα. Η κακογλωσσία δίνει και παίρνει. Ήρθαν και μου είπαν ένα σωρό πράγματα εναντίον σας, και εκτός αυτού έχω μαζέψει μέσα ένα μεγάλο πακέτο από ανώνυμες επιστολές.

Ο Σέργιος έκανε να διαμαρτυρηθεί.

— Μη σας στενοχωρεί αυτό, συνεχίσε η κυρία Ντεβαρέν. Δεν έδωσα καμιά σημασία στις φλυαρίες και τα ανώνυμα γραμμάτια τα έκαψα. Οι μόνες μου έγγραφες είναι οι ενοχές ενός αγρέιου, που δεν δειλιάτε πρό ούδενός, για να επιτύχετε τον σκοπό σας. Άλλοι πάλι μου είπαν ότι όχι μόνο πρίγκη δεν είσαστε, αλλά ούτε καν Πολωνός. Η μητέρα λά ούτε καν μοδίστρα και σας, λένε, ήταν μια μοδίστρα και ο πιθανότερος πατέρας σας ένας Ρώσος άμαξας. Μου διηγήθηκαν τις περιπέτειές σας με κάποια ελαφρή γυναικά του βαριετέ και όλοι φρή γυναικά του βαριετέ ότι αν παν. σχεδόν με βεβαιώσαν ότι αν παν. τρευόσαστε με την Μισελίν δεν τ' κάνετε παρά μόνον και μόνον για να πληρώσετε τα χρέη σας.

Ο Πανίν, γλωμός σαν το κερύ, πετάχθηκε επάνω από την θέσι του και φώναξε:

— Κυρία!

— Καθίστε, αγαπητό μου παιδί τον διέκοψε η κυρία Ντεβαρέν. — Άν έδιναν πίστη σ' αυτά που μοι είπαν, δεν θα σας τα διηγόμουν αυτήν τη στιγμή. Ούτε καν να κα-

θόσασταν απέναντί μου. Θα σας δείχνω απλώς την πόρτα και θα τελείωναν όλα μεταξύ μας. Ότι δεν είσαστε άγγελος, γι' αυτό δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία. Αλλά σε ένα νέο, συγγενή ή μέλλουσα πεθερά του πολλά πράγματα. Είσατε πρίγκη, είσατε ωραίος, είσατε ελεύθερος, σας αγαπήσαν, αγαπήσατε. Αυτά είναι όλα δική σας υπόθεση. Σε λίγες ημέρες όμως θα είσαστε ο άνδρας της κόρης μου και για τον λόγο αυτόν είναι ανάγκη να κανονίσουμε μερικά ζητήματα. Σας περιμένα ακριβώς για να μιλήσω μαζί σας για την μέλλουσα γυναίκα σας, για σας και για μένα...

Ο Σέργιος αισθάνθηκε να φεύγει ένα τεράστιο βάρος από πάνω του. Αισθανόταν κάποια ανακούφιση, ώστε θα ήταν πρόθυμος να κάνει τα πάντα για να φανεί ευχάριστος στην κυρία Ντεβαρέν.

— Πέστε μου, σας ακούω, είπε. Σας ακούω με την πιο μεγάλη προσοχή, επειδή είμαι βέβαιος ότι από σας μόνον καλά πράγματα μπορεί να ακούση κανείς.

Η οικοδέσποινα μειδίασε.

— Ό! το ξέρω ότι έχετε χρυσή γλώσσα, ωραία μου φίλε. Σας είδοπα όμως ότι έμένα δεν μου φθάνουν τα λόγια και ούτε είναι τόσο εύκολο να με γοητεύετε.

— Σας όρκίζομαι ότι δεν κάνω την παραμικρή προσπάθεια για να σας φανώ ευχάριστος, είπε ο Σέργιος.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών, το πρόσωπο της κυρίας Ντεβαρέν φωτίστηκε όπως φωτίζεται ένα συννεφιασμένο τοπίο, που δέχεται έξαφνα μερικές αχτίδες του ήλιου.

— Τότε θα συνεννοηθούμε άμέσως είπε. Οι προετοιμασίες για τους γάμους δεν μας άφησαν καιρό για να μιλήσουμε νωρίτερα. Πρόκειται εν τούτοις ν' αρχίσουμε μια καινούργια ζωή, και νομίζω ότι είναι απαραίτητο να βάσουμε τις βάσεις. Σας δίνω ίσως την εντύπωση ότι συντάσσω κανένα συμβόλαιο. Τι να σας κάνω; Παληά έμπορική συνήθεια, βλέπετε... Μου άρσει πάντοτε να ξεκαθαρίζω τα πράγματα, για να ξέρω που βαδίζω.

— Νομίζω, ότι είναι το πιο σωστό που μπορεί να κάνει κανείς είπε ο Σέργιος. Νομίζω μάλιστα, ότι ήταν εξαιρετικά ευγενικό από μέρους σας να μου δώσετε την συγκατάθεσή σας, χωρίς να μου θέσετε προηγούμενως τους όρους σας.

— Άν αυτό σας προδιέθεσε καλά απέναντί μου, τόσο το καλλίτερο. Πρέπει να γνωρίζετε, ότι εγώ έχω τώμαι από την κόρη μου, που θα έσταρτάται στο μέλλον από σας. Για τον λόγο αυτό ενδιαφέρομαι πάρα πολύ να τα έχουμε καλά οι δυο μας.

Με όλον τον γλυκό τόνο που είχε δώσει τώρα στη φωνή της, η κυρία Ντεβαρέν εξακολουθούσε να διατηρεί όλη της την σοβαρότητα. Ήξερε πολύ καλά, ότι την στιγμή αύριον θα έπαιζε ένα αποφασιστικό παιχνίδι και έννοωσε να το κερδίσει.

— Καθώς θα έχετε καταλάβει, συνεχίσε, δεν είμαι καθόλου βολική γυναικά. Είμαι δεσποτική. Το ξέγυναικά. Είμαι την συνήθεια από ρω. Έχω πάρει την συνήθεια από τριάντα πέντε χρόνια τώρα, να διατάζω. Οι δουλειές ήταν πολλές φορές δύσκολες και έπρεπε να έχω

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

καλωσύνη σας. Καταλαβαίνετε, ότι θα είμαι ταυτοχρόνως πολύ εύτυχης και πολύ υπερήφανος, έχοντας μια πεθερά σαν κι' εσάς.

Η κυρία Ντεβαρέν κυττάζοντας τον Σέργιο προσεκτικά. Παίρνοντας, λοιπόν, θάρρος, έφθασε στο κύριο σημείο για το οποίο ήθελε να εξηγηθεί με τον Πανίν.

— Αφού είναι έτσι, είπε, τότε δεν θα έχετε καμιάν αντίρρηση να ζήσετε κοντά μου. Σταμάτησε για μια στιγμή κι' ύστερα πρόσθεσε: στο σπίτι μου.

— Μά αυτό νομίζω ότι είναι έντελως αυτονόητο, απήντησε ζωηρά ο Σέργιος. Έτσι το αντιλαμβάνομαι τουλάχιστον εγώ. Καθώς θα είδατε, δεν ασχολήθηκα καθόλου να εύρω άλλο σπίτι για την γυναίκα μου και για μένα. Άν δέ μου κάνατε μόνη σας την πρόταση να κατοικήσωμε κοντά, θα σας το ζητούσα εγώ.

Η κυρία Ντεβαρέν είχε μια αίφνιδια έκρηξη χαράς, που άφησε τον Σέργιο κατάπληκτο. Η γλωμάδα του προσώπου της και τα χέρια της που έτρεμαν από συγκίνηση τον άφησαν να νοιώσει βαθειά βαθειά όλη την αγάπη που έτρεφε αυτή η μητέρα για την κόρη της.

— Δεν φαντάζεσθε πόσο ενοϊκή θα είναι για μένα αυτή η συγκατοίκηση, συνέχισε. Η γυναίκα μου θα είναι εύτυχισμένη που θα μπορεί να μείνει κοντά στην μητέρα της και σεις δεν θα έχετε λόγο να με στραβοκυττάτε με την ιδέα ότι σας αφήρεσα την Μισελίν. Θα με αγαπάτε και η μια και η άλλη, και αυτό είναι το μόνο που επιθυμώ.

— Ό! πόσο σας ευχαριστώ, φώναξε η κυρία Ντεβαρέν. Φοβόμουν ότι θα είχατε ιδέες ανεξαρτησίας. — Θα ήθελα να τις είχα, για να μπορέσω να τις θυσιάσω προς χάριν σας. Είναι μια θυσία που την αξίζετε.

Ο Σέργιος μιλούσε τόσο ελεύθερα, τόσο απλά, και η φωνή του ήταν τόσο γλυκεία, ώστε οι διαταγές της κυρίας Ντεβαρέν έσβυσαν πολύ γρήγορα. Την κατέκτησε και αυτήν με τον ίδιο τρόπο που είχε κατακτήσει και την Μισελίν και με τον ίδιο τρόπο που θα κατακτούσε όποιον άλλον χρειαζόταν. Η γοητεία του δεν επιδεχόταν αντίσταση. Εμπαινε μέσα στην ψυχή των άλλων από τα μάτια τους και από τ' αυτιά τους. Γεννημένος πλάτος, διατηρούσε πάντοτε ένα άθεο, γλυκό ύφος, που τον έκανε να φαίνεται σαν κορίτσι.

Συνέχεια εις το έπομενον.

ΟΙ ΕΚΠΑΝΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Ίστορία χωρίς Λόγια.

Μικρά...

Ο μεγαλύτερος μυταρής της Ιστορίας φαίνεται να ήταν κάποιος Τόμας Ούντεντρε, από το Γιορκσάιρ της Αγγλίας.

Η μήτη του Ούντεντρε ήταν 7½ ίντσες (!) δηλαδή 18 πόντους! Ο Ούντεντρε δεν έχανε άλλη δουλειά, αλλά κέρδιζε τό ψωμί του επιδεικνύοντας την μύτη του σε διάφορα υπαίθρια θεάματα.

Ένας άλλος μυταρής ήταν ο Ίρλανδός Ρίττον ο οποίος με την άκρη της μύτης του και τό σαγόνι του μπορούσε να κρατήσει ένα νόμισμα.

Εδώ και λίγο καιρό οι έφηβοι της Λονδίνου άναγκαζόταν την καταπληκτική είδηση ότι το παιδί ενός ναυτικού που εργαζόταν σ' ένα ναυαγοσωστικό πλοίο, άν και ήταν 17 χρονών, άσπασε είχε σπάσει τό πόδι του όχι λιγότερες από 16 φορές.

Τήν εποχή που άνεγράφη ή άνωτέρω είδηση τό παιδί τότο βρισκόταν στο νοσοκομείο και με τό δυό πόδια σπασμένα! Τό διπλό αυτό κάταγμα είχε προέλθει από μία πτώση του ή όποία προεβλήθη από την έλλιπτή σύσταση των κομμάτων του.

Δυό φαινόμενα σε κάποιον σωφέρ έστοίχιζαν δυό λίρες.

Ο έν λόγφ σωφέρ άδηγούσε τό ταξί του και σε μία στροφή φταρνίστηκε και έχασε τόν έλεγχο τού τιμονιού. Τό αποτέλεσμα ήτο νά παραβή μιάν άστυνομική διάταξη και νά τιμωρηθή με μία λίρα τό... φταρνισμα!

Στήν Αμερική ισχύει ένας νόμος σύμφωνα με τόν όποιον ή σύζυγος ενός καταδικασμένου σε θάνατο μπορεί νά ξαναπανηγρευτή νομίμως έτσι και άν ό πρώτος σύζυγός της δεν έχει άκόμη έτελειωθή!

Όταν μία Μαυροβουνιώτισσα άφήσει νά φανούν τά δάκτυλά τών ποδιών της έξω από τό παπούτσι της είναι σημείο ότι θέλει νά παντρευτή. Σ' έμάς τό έθιμο αυτό κάθε άλλο παρά θά διευκόλυνε τόν γάμο μιάς γυναίκας!

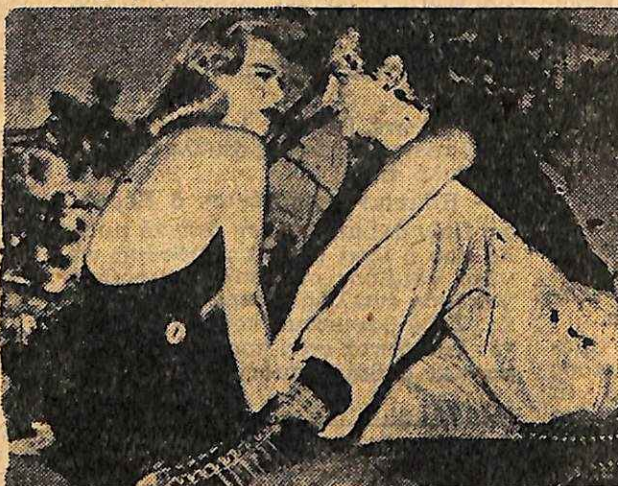
Μία κόττα στις Ίνδies γέννησε ένα αυγό μήκους 22½ πόντων και περιφέρειας 18½ πόντων. Τό υπερφυσικό αυτό αυγό έξόγισε 100 δράκια και μέσα του υπήρχε ένα άλλο τέλειο αυγό, στο έσωτερικό του όποιο υπήρχε ένα τρίτο!

ΦΩΤΟ-ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΟΙ ΔΟΥΚΕΣ ΤΟΥ ΟΥΓΙΝΔΩΡ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ο δούξ και ή δούκισσα τού Ουίνδωρ παρέστησαν αυτές τις μέρες στο Παρίσι στην «πρώτη» τού νέου έργου «Πηνελόπεια». Στην εικόνα μας, τό δονκιότ ξένος στο θεωρείο του.

Η ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ ΑΛΛΑΖΕΙ ΠΑΡΤΕΝΑΙΡ

Η χαριτωμένη χορεύτρια Τζίντζερ Ρότζερς, άφνει για λίγο τόν Φρέντ Άσταρ για νά εμφανισθή με τόν Ντούγκλας Φάιρμπακς, νεώτερο. Στην εικόνα μας, μαζί του στο φιλμ «Διασκεδάσματα περίφημα!»

ΖΑΝΘΗ Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ:

Ποιος είναι ό τύπος της γυναίκας δημοφιλούς που θέλει σήμερα τό κοινό μας; Η Ζανθή ή μελαχροινή; Η εικόνα μας παρουσιάζει την περίφημη στάρ Τζέαν Μπένετ, ως Ζανθή και ως μελαχροινή... Ποιά από τις δύο Τζέαν σε άρέσει;

...Μικρά

Ο μέσος όρος της συζυγικής ζωής μεταξύ τού άνδραγύνου της πόλεως τού Χόλλανδοντ είναι άκριβώς πέντε χρόνια έντεκα μήνες και έπτά μέρες, σύμφωνα με μία τελευταία σχετική στατιστική.

Όταν και οι δυό σύζυγοι είναι ήθοποιόι τού κινηματογράφου ό μέσος όρος πέφτει σε τέσσερα χρόνια και έξη μήνες.

Οι διευθύνοντες τών κινηματογραφικών επιχειρήσεων είναι σταθερώτεροι, μ' έπτά χρόνια και έξη μήνες συζυγική συμβίωση.

Μία Άμερικανίδα στο Νη-τρόιτ έχει ένα αυτί που σφυρίζει κάθε φορά που φταρνίζεται. Έξ αίτίας μιάς μυστηριώδους παραλυσίας κάποιον νεύρου ή περιέργη αυτή γυναίκα φταρνίζεται κάθε τρία λεπτά. Έχει υπολογισθή ότι μέχρι σήμερα έχει φταρνισθή 200.000 φορές!...

Η Μεγάλη Πυραμίδα της Αιγύπτου, αποτελείται από δύομισή περίπου εκατομμύρια όγκολίθους βάθους δύομισή τόννων ό καθένας. Έπειδή δέ ή περιοχή εκείνη δεν είχε τέτοιες πέτρες, έδωσε νά τις μεταφέρουν από τόνν μεγάλη άπόσταση έκατομμύρια άνθρωπων που άσχολήθηκαν μ' αυτή την δουλειά επί είκοσι έτη.

Ο πρώτος άλεξιπτωτιστής ήταν ό Γάλλος Άντρέ Γκαρντενέν. Έπήδησε με τήν βοήθεια μιάς... όμπρέλλας, είδικής δέξαια, από ένα άερόστατο, στις 22 Οκτωβρίου 1797. Έπάνω από τό Πάρκ Μονσώ, στο Παρίσι.

Δυό Ρώσοι από τό Κίεβο είχαν δάλει τό πιό όδοντόστοιχμα.

Χαστούνιζονταν και οι δυό επί 36 ώρες και στο τέλος νικήτσα βγήκε αυτός που κατώφθωσε νά δώση στο χρονικό αυτό διάστημα 17.000 χαστούκια.

Παρατηρήθη ότι τό ξύλο ενός δένδρου που υπάργει στα βόρεια είναι σκληρότερο από τό ξύλο τού ίδιου δένδρου άταν αυτό φύεται στα νότια.

Τό παραδείσιον πεπνόν έξασπρίξει, χλωμαίει δηλ. όταν φοβάται και κοκκινίζει όταν θυμώνει.

Μιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Λέων Κουκούλας

έξηγεϊ τόν έαυτό του

Τού συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο κ. Λ. Κουκούλας.

ώς έδρα του τό περίφημο καφενείο τών Έξαρχείων. Ο γερο Ταγκόπουλος, ό Κ. Χατζόπουλος, ό Γκόλφης, ό Ποριώτης, ό Καρθάιος ήταν οι τακτικότεροι πελάτες του. Ο Κουκούλας που έγραφε και ή μουσική κριτική στο «Νουμά», έκανε παρέα προπάντων τόν Πάνο Ταγκόπουλο. Άχώριστοι οι δυό νέοι ποιηταί, άγαπημένοι, είχαν κοντά σε άλλα προσόντα τους που τούς έπέβαλλαν στον κύκλο, και τό προσόν... της παλληκαριάς.

Μιά και διηγούμεθα ή φιλολογική Ιστορία τού κ. Κουκούλα, πρέπει νά προσθέσωμε στο σημείο αυτό ότι τά τελευταία χρόνια τού μεγάλου πολέμου στρατεύθηκε. Πολέμησε στο Μακεδονικό μέτωπο και συνελήφθη αιχμάλωτος όπως και τόσοι άλλοι τού 4ου Σώματος τού ελληνικού στρατού μετά την έσβολήν τών Βουλγάρων εις την Μακεδονίαν, Στο Γκαϊρλιτς, την πρωτεύουσα της Πρωσίας, όπου μετεφέρθη μαζί με τούς άλλους στρατιώτες μας, βρήκε την ευκαιρία νά μάθη καλά τά γερμανικά. Από την εποχή εκείνη άγάπησε με πάθος τούς Γερμανούς λυρικούς ποιητάς, τούς όποιους μετέφρασε κατόπιν με τόση έπιτυχία, την εποχή εκείνη άρχισε νά μεταφράζει και τά τραγούδια τού Χάινε, που τά τύπωσε άργότερα σε βιβλίο. Οι μεταφράσεις μάλιστα αυτές έχουν και ή μικρή τους Ιστορία. Ο κ. Κουκούλας έμάθαινε ελληνικά σε κάποια Γκρατίχεν και ως μέθοδο άποτελεσματικότερη διάλεξε τούς έρωτικούς στίχους τού Γερμανού λυρικού. Τούς μετέφραζε ελληνικά και ή χαριτωμένη Γερμανίδαούλα έχοντας πλάι-πλάι τό πρωτότυπο και την μετάφραση μπορούσε νά προχωρή γρήγορα στην έκμάθησιν της γλώσσας μας. Όταν γύρισε από την αιχμαλωσία κηλοφόρος τό πρώτο και μόνο ποιητικό του βιβλίο που έχει τόν τίτλο «Της ζωής και τού θανάτου».

ΚΑΘΩΣ άπέναντι στον κ. Κουκούλα και μέχρις ότου έλθουν οι καφίδες έβριζα μία ματιά στο γραφείο τού ποιητή. Πάνω άκριβώς άπ' τό κεφάλι του ήταν ένα θαυμάσιο γύφινο άνάγλυφο τού «Ίπεν και πάνω άπ' αυτό μία φωτογραφία τού ποιητή τού «Φάουστ». Στο τραπέζι διάφορα μπιμπλώ: Μιά γλαύκα, ό Δάντης, ένας έλέφαντας, ένα μαχαίρι με θηκάρι λεπτοσκοπιαμένο. Άριστερά ένα άνάγλυφο με ή μορφή τού Μπετόβεν, δεξιά σ' ένα ράφι μία «Οδύσσεια» τού Καζαντζάκη κι' όλουθε, σ' άλλες τις πλευρές, ντουλάπες με βιβλία. Καθώς βλέπετε, λοιπόν, τό περιβάλλον ήταν άρμονιαμένο με τό πνεύμα της συναιμίας που θά έπακολουθούσε.

Παλαιός δημοσιογράφος ό κ. Κουκούλας, δεν μπορούσε παρά νά μπη κατ' ευθείαν στο θέμα μας. Έτσι γλυτώσαμε από μακρούς και άνιάρους προλόγους, έσδέσαμε όμως τρεις-τέσσερες ώρες κουβεντιάζοντας ύστερα από ή συνέντευξη για φιλολογία, ποίηση, μεταφυσική και τά παρόμοια.

Χωρίς άλλο δεν άγνοείτε τόν κ. Κουκούλα. Σημειώσω σ' ενευματική μορφή τό τόπου μας, θεατρικός κριτικός ή; «Πρώτας» —άπό τότε που άνλαβε τό Βασιλικό θέατρο ό Φώτος Πολίτης—είσηγητής τού δραματολογίου τού Βασιλικού, ποιητής, μοναδικός μεταφραστής τού «Ίπεν», διηγηματογράφος, όχι τυχαίος λογοτέχνης με δυό λόγια, πολύμορφος. Γεννήθηκε στη Σύρα, είναι καθολικός τό θρησκεύμα και ή οίκογένειά του άλλοτε είχε άποπολική έπιχείρησι. Τα πρώτα γράμματα τάμασε στο σεμινάριο τών Ίησουϊτών της Άπάνω Σύρας, την άγάπη δέ στη φιλολογία καθώς και στη μουσική τού ένέπνευσε ή μητέρα του—μία άρχοντική κυρία της παλαιάς εκείνης Έρμουπόλεως. Παρ' όλον πτι ή φαμίλια του άπετελείτο από παπάδες και θαλασσιούς, δεν έγινε ούτε κληρικός ούτε καπετάνιος. Ταξίδεψε ότσο κάμποσο καιρό με τά πατρογονικά του καράβια σε μεγάλα λιμάνια της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Αφρικής. Τά έφηβικά του χρόνια τά πέρασε στην Κωνσταντινούπολη και στην Σεβαστούπολη της Ρωσίας. Στην Πόλη έχει σήμερα ακόμα μερικους συγγενείς, ένας δέ άπ' αυτούς είναι συγχρόνως και στενός συγγενής τού Πάω Βαλερύ.

Στη φιλολογία πρωτοφάνηκε τό 1912 μαζί με τόν Ούράνη στο περιοδικό τού Γεράσι-

μου Βώκου «Καλλιτέχνης», όπου πρωτοδημοσίευσε μεταφράσεις Λατίνων ποιητών. Άργότερα δημοσίευσε ποιήματα δικά του στο «Νουμά», στην παρεια τού όποιου άνήκει για χρόνια. Την εποχή εκείνη είχαν πέραση οι «φιλολογικές παρέες» που ή μόδα τούς κράτησε ως τό 1928 σχεδόν. Ο Κουκούλας άν νεαρός ποετιάστρος που ήταν έπηρεάσθηκε κατά καιρούς άπ' τούς κύκλους αυτούς. Τά πρώτα χρόνια σύχναζε στο «Νέον Κέντρον»—ένα καφενείο που βρισκόταν στην άρχή της όδου Προστατείου—σήμερα όδός Έμμαν. Μενάκη. Σ' αυτό τό καφενείο μαζεύονταν κάμποσοι λόγιοι από τόν Ζαχαρία Παπαντωνίου ως τόν Ούραν ή και τόν Σπαταλά. Επί κεφαλής της παρέας ήταν ό Μαρτζώκης, ό όποιος έθεωρείτο μαζί της εποχής εκείνης, καθώς και ό Βώκος, που έβγαζε τόν «Καλλιτέχνη». Άργότερα ό Κουκούλας μετετάχθη στον κύκλο τού «Νουμά», που είχε

Ο ΞΕΝΟΣ

Νοιώθω συχνά βουθή την άγωνία μιάς προσηνής άδέσβιας και θαρρώ στις νύχτας πώς ακούω την ήσυχία στην πόρτα μου ένα χτύπημα άλαφρό.

Ο άγέρας είναι μόνο κι' όμως μένω άγρυπνος στο σκοτάδι τό βαθύ με τό αισθημα πώς πρέπει νά προσμένω πώς όπου νάναι ό ξένος μου θάρθ.

Δεν ξέρω ποιός ό ξένος θάνα τάχα κι' ούτε χαρά άν μου φέρη ή παιδεμό, ξέρω πώς έτοιμάζεται μονάχα κρυφά ή καρδιά κι' αυτό τόν έρχομό.

σά μία πυργουρά, της πρώτης νεότητος τού τ' όνειρο και πάλη την πλανά, σά μάθει ό ταξιδιάρης της Ιππότης πώς την ξαναθυμήθη και γυνά.

Κι' ώρες συχνά προσμένω, που σά στάλες τού άπόδροχου θαρείς κι' άργες κυλού κι' ακούω σιγά πατήματα στις σκάλες και στην αυλή σά νά κρυφομολύν.

Κι' όσο κι' άν ξέρω τό αίμα μου πώς σφύζει την ίδια την καρδιά μου πώς γροικώ, πάντα μία άνησυχία με πλημμυρίζει κι' ένα πλησίασμα νοιώθω μυστικό.

Μά είναι στιγμές σκληρά που τραγνισόμην μνήν έχη ό ξένος τάχα νυχτωθεί κι' άλλες στιγμές, δεν ξέρω, πώς φοδούμαι ό θάνατος μνήν είναι που θάρθ.

Στό νού μου ότσοσώ τρέμω νά τό βάλα πώς ότσοσώ ό ξένος τέλος θά φανή μπορεί ή ζωή μου νόημα νάχη κι' άλλο άπ' την άδέσβια τούτη προσηνή.

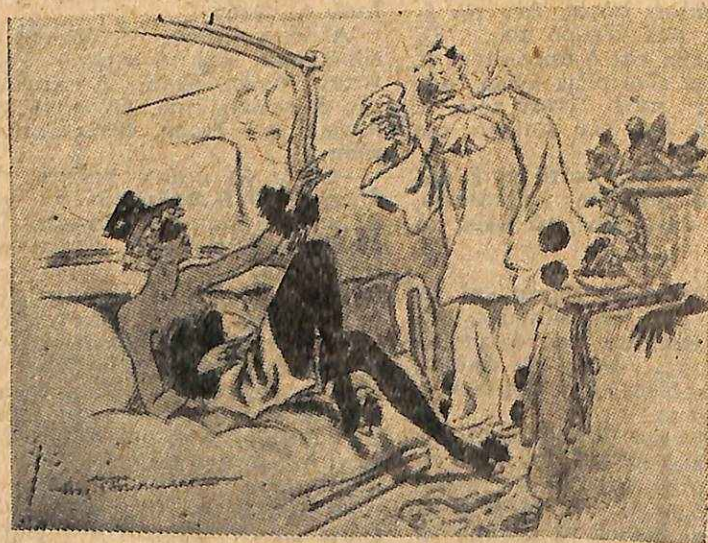
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΟΒΑΡΑ...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

- Αυτός, εδώ που περνά, μ' έχει θίσει και θέλω να του ζητήσω τον λόγο. Τί μου συμβουλεύεις να κάνω;
- Να δυναμώσης.

ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΗ!

- 'Ορίστε, έβγαλα τη μάσκα μου, αφού, τό θέλετε!
- 'Ω! Τί άστείο! Έχετε και άλλη μία από κάτω!...

ΡΑΔΙΟ-ΕΒΔΟΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ

Έδω, ενώ για άνοιξι μιλάει τὸ καλαντάρι
ἀπὸ άνοιξιν δὲν ἔχομεν οἱ Ἀθηναῖοι...χαμπάρι!
Ντυνόμαστε βαρυά-βαρυά παλτό, κασκὸλ καὶ
(τὰ λοιπά
ἀφοῦ βροχὴ καὶ τούρτουρο τὰ κόκκαλα τρυπᾷ!
Κι' ἀφοῦ τὸ κρύο, φύλτατοι, συγκρούει τὰ σα-
(γώνια,
βεβαίως δὲν μᾶς ἤρθανε οὔτε τὰ χελιδόνια
κι' οὔτε ἀκόμη τόλμησε νὰ ἐρωτευθῇ ὁ σπουρ-
(γίτης
γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ μῆνυμα, ἀνοίξεως, γλυκύ...
'Ο Μάρτιος ἐγίνηκε... παληοημερολογίτης
καὶ ὁ χειμῶνας δυστυχῶς εἰσέτι διαρκεῖ!
'Ενὼ δὲ θάπρεπε καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμά-
(των
νὰ ἐτοιμάζουμε ἔδω τὰ καλοκαιρινά των
μὲ τοῦ Μαρτίου τις βροχὲς καὶ μὲ τις ἄλλες
(τρέλλες,
ὅσοι δὲν ἔχουν σπεύδουνε καὶ πέρνουνε... ὁμ-
(πρέλλες.

ΧΙΟΣ

'Ο Καζαντζής ὁ δυστυχὴς ἀφοῦ κατεδικάσθη
τῆς ἐκτελέσεως φαίνεται τὴν ὥρα ἐφαντάσθη
καὶ βλέποντας τὸν βίον του... μᾶλλον ὥς ἔτοι-
(μόρροπον
ἤρξατο προσποιούμενος κι' αὐτὸς τὸν ἀνισόρ-
(ροπον,
διότι θὰ ἐσκέφθηκε τὴν τρομερὴ ποινὴ
καὶ βρῆκε προτιμώτερον ἀπειρῶς τό... Δαφνί!

ΜΑΔΡΙΤΗ

'Αλήθεια, ἡ ὑπόθεσις ἔδω παραξυλωθήκα

κι' ὁ Φράγκο εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως
(καθηλώθηκε!
Μπαίνει; Δὲν μπαίνει;
Θέ νὰ μπῇ; Σήμερα μᾶλλον μπαίνει;
Θὰ μπῇ ὁ Φράγκο αὔριο στὴν πόλιν ἀνυπερθέ-
(τως;
Κι' ὁ κόσμος ποὺ διαβάζει αὐτά, σὰν νέος πιὰ
(Ἄμλέτος,
δὲν λέει ὅπως ἄλλοτε «τουμπή ὁρ νὸτ τουμπή»,
ἀλλά... θὰ μπῇ ἢ δὲν θὰ μπῇ!

ΠΟΛΩΝΙΑ

Τὴν «Δήλωσιν» διστάζομεν νὰ τὴν προσυπογρά-
(ψώμεν
καὶ εἰς τὸν Σπύρον τὸν Μελᾶν ἐπιστολὴν θὰ
(γράφωμεν
τὴν γνώμην του τὴν ἐμβριθὴ ζητοῦντες νὰ μᾶς
(στείλῃ,
ἀφοῦ ἀπὸ τὰ περίσου ἐγίναμεν καὶ φίλοι
κι' ἀφοῦ εἶναι ὑπόχρεως στὴν Πολωνία τὰ
(μάλλα
κι' εἴμαστε μέλι γάλα
ἀφότου ἀνεβάζομεν γραμμὴ τὰ ἔργατά του,
ἀρχίζοντας, ὥς ξέρετε, μ' ἐκεῖνον τὸν «Μπά-
(μπᾶ» του.
Τὴν γνώμην λοιπὸν θέλομεν τοῦ Σπύρου μας
(τοῦ ρέκτου,
προτοῦ ὁ Μπέκ στὴν «Δήλωσιν» νὰ χάσῃ καὶ
(τό... μπέκ του!

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΩΠΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΩΝ

'Η Κα (μπαρὲς στὸν καθρέφτη).
Πάτροκλε, ἔλα νὰ ἴδῃς πῶς μοῦ
μοιάζει αὐτὸ τὸ σῆκσο!...

ΠΩΣ ΝΑ ΤὸΝ ΓΝΩΡΙΣῃ!

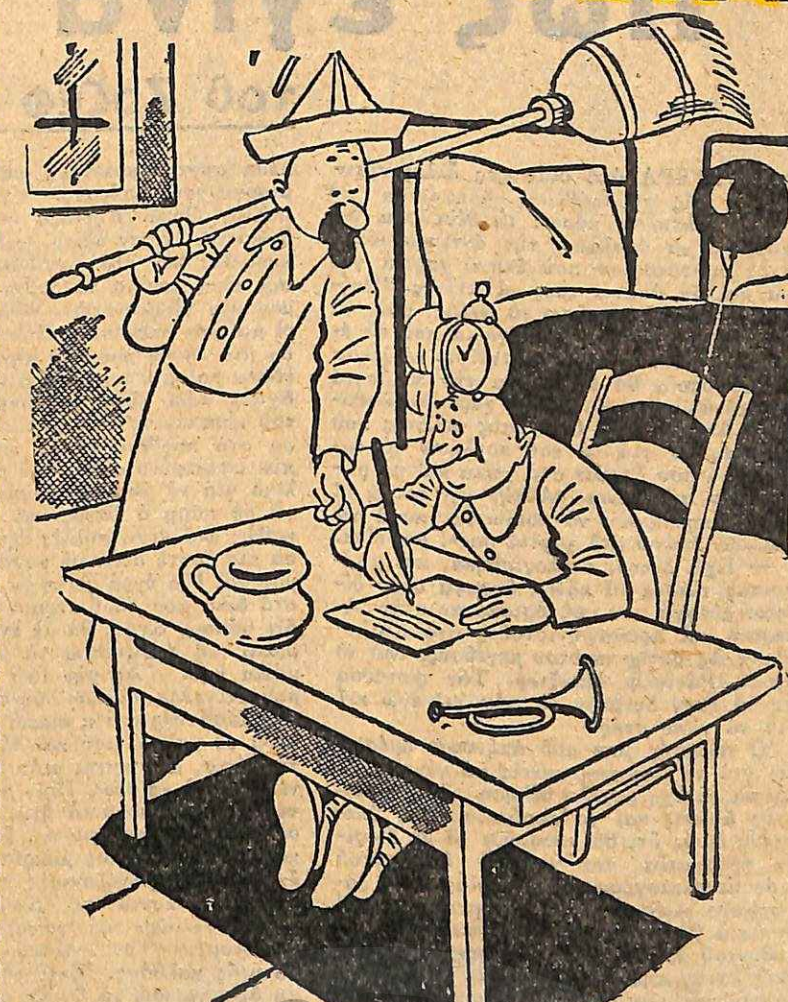
'Η φωνὴ ἀπὸ τὸ τηλέ-
φωνο:— Πῶς κυρία! Δὲν με ἀ-
ναγνωρίζετε; Εἶμαι ὁ δικηγόρος σας.
'Η Κα. 'Ω! Μὲ συγχωρεῖται!
Εἶμαι ξέρετε τὸ γο μύωψ...

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΩΛΕΙΑ

Μπροστὰ στὴν ἐπιγραφή ποὺ ἔ-
στησαν οἱ μάγκες:
— Τί κρίμα, νὰ μὴν μπορῶ νὰ
διαβάσω τί γράφει αὐτὸ ἢ τι-
γυμνίς!...

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

- Στὸ φρενοκομεῖο:
- Τί κάνεις αὐτοῦ;
 - Γράφω στὸν ἑαυτό μου.
 - Καὶ τί γράφεις;
 - Δὲν ξέρω. Δὲν πῆρα ἀκόμη τὸ γράμμα μου.

ΔΥΟ... ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ

- Κύριε, δώστε μου κάτι. Δὲν ξέρω ποῦ θὰ φάγω!
- Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Στὸν Ἀδέσπο, στὸ Διεθνὲς ἢ στὸ Πάνθεον.

Γαλλικά διηγήματα Χαμένη αγάπη του Ρομπέρ Μεταί

ΤΟΝ συνάντησα έντελως κατά τύχη ύστερα από χρόνια πολλά που τον είχα χαμένο στο βατόρι που ταξίδευε προς τη Γαλλία.

Στην αρχή δυσκολεύθηκα να τον γνωρίσω τόσο τον είχα αλλάξει τα χρόνια. Είχα να τον δω απ' το 1913, τότε που ήμουν στο Μαρόκο. Τον ρώτησα τα νέα του και αυτός χωρίς κανένα δισταγμό, μου διηγήθηκε τι ήταν αυτό που τον έφερε στη Γαλλία.

— Πίστευες πως μπορεί κανείς να μείνει 22 χρόνια πιστός σε μιά αγάπη του; Τον κύτταξα με άπορία.

Και όμως φίλε μου, αυτός είναι ο λόγος που με φέρνει στη Γαλλία. 'Η ιστορία μου άρχισε το καρό του πολέμου, στα 1916. Άκου την.

Και άρχισε να μου διηγείται, με την βαθειά και αργόσυρτη φωνή του.

Ήμουν είκοσιέξι χρονών όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος. Νά σου πω λεπτομέρειες για την ζωή μου ως φαντάσου; Προτιμώ να την παραλείψω και να φθάσω απ' ευθείας στη μοιραία χρονολογία: ήταν στα 1916.

Είχαμε πάθει πανωλεθρία σχεδόν στη Σόμ και το τάγμα μας εξαντλημένο και πεινασμένο, έφθασε ένα πρωί στο Σαιν-Σωβέρ, ένα χωριουδάκι από χίλιους περίπου κατοίκους στην άκρη του δασους της Κομπιέννης.

Μόλις φτάσαμε εκεί, μοιραστήκαμε στα διάφορα σπείτα. 'Εγώ με τον λόχο μου στεγάσθηκε σ' ένα σπίτι όπου δεν έμεινε παρά ένα άνδρόγυνο, ηλικιωμένο μάλλον, καλόκαρδο, και φιλόξενο.

Στον επάνω όροφο θρισκόταν ένα δωμάτιο, με ένα μονάχα κρεβάτι όπου εγκαταστάθηκε εγώ. Αλήθεια, γιατί να μην υπάκοη παρά ένα; Νάταν μοιραίο τάχα; Δεν προφθάσαμε να ταχυποινηθούμε καλά και να φάνηκε μία νέα: αυτή στάθηκε η δυστυχία όλης μου της ζωής. Ήταν γειτόνισσα. Λεπτούλα, ξανθή, με δόγλυκα γαλάζια μάτια και δόλχυστα μαλλιά, είκοσι μόλις χρονών.

— Γάμπι, είπε η ολιγοδόσποινα, σου παρουσιάζω τον κύριο...

Και είπε το όνομά μου.

— Από τότε έρχόταν συχνά στο σπίτι και μου κρατούσε συντροφιά. Μιλούσαμε ώρες ατέλειωτες... Οι σύντροφοί μου, ήσυχούντο σε άλλα πράγματα αυτοί, και έτσι μέναμε μόνοι οι δύο μας τις νύχτες μονάχα... Κάθε βράδυ η Γκάμπι πηδούσε απ' το παράθυρό της και έρχό-

— Έδω ο φίλος μου στάθηκε. Ξεκίνησε το πονηράκιό του, τράβηξε ένα μεταγών πύλη κρεμασμένο στο λαιμό του, τό άνοιξε.

«Δυό μαρομαμένα λουλούδια... ένα το φύλλο και ένα κνή με λησμονεί» αυτά είναι τα μόνα που μου μένουν απ' αυτήν. Δούλευε σ' ένα εργοστάσιο κατασκευής σπέρτων. Τό βράδυ σχολάγανε στις έξι... την περίμενα και δεν έλειψε ποτέ από τό ναρθη να μου κρατήσει συντροφιά.

Σιγά - σιγά την έρωτεύθηκα. Ήταν τόσο γλυκιά, τόσο καλή... Μά πως να της τό πώ; Ήμουν δειλός, ήμουν νέος και ήταν η πρώτη γυναίκα αυτή που άγαπώ-

Καθόταν σ' ένα σπατάκι, λίγο μακριά από τό δικό μου. Κι' είχε περιβόλι και αυτή όπου κατέβαινε τα βράδια, όπως και εγώ.

— 'Η μπέρα της την φύλαξε όσο μπορούσε... Παλιές συνήθειες προπολεμικής σχολής. Ένα κορίτσι είχε και αυτή, χήρα γυναίκα, ποιός θα της τό πρόσεχε, αν όχι αυτή;

Μιά μέρα η Γκάμπι ήρθε στο σπίτι.

— 'Η μαμά σ'ας παρακαλεί και τα μάτια της καθώς μιλούσε ήταν καρφωμένα πάνω μου—να της στείλετε ένα στρατιώτη να με βοηθήσει κάτι να σιάξω στην άποθήκη.

Προσεφέρθηκε εγώ. Κατεβήκαμε μαζί στο υπόγειο... και εκεί... αλλάξαμε το πρώτο φίλι. «Α... νοιώθω άκόμη, φίλε μου, στα χείλη μου την θερμότητα αυτού του φίλιού. Και εκείνη άλλωστε τό ίδιο, είμαι βέβαιος. Κόντεψε να λιποθυμήσει στην άγκαλιά μου. Είχε κατακτινίσει και καθώς ήταν και κλειστά τα μάτια της, φοβήθηκε. Άλλά τα βλέφαρά της μισανοίχτηκαν και μου έδινε μόνη τα χείλη της αυτή τη φουά.

— Έγινε άπότομα θρασύς, άπρόσεκτος, άνυπόμονος. Ένοιωσα μιά τρέλλα να με κυριεύει.

Κα' έκείνη τη στιγμή άκριβώς άκούστηκα ή φωνή της μπέρας της, από πάνω.

— Αν δεν τα καταφέρνετε, έλάτε δεν περιμένω.

— 'Η Γκάμπι τραβήχτηκε άπότομα απ' την άγκαλιά μου.

— Τό βράδυ περίμενέ με, έπρόβλεπε να μου ψιθυρίσει και άνεβήκαμε επάνω.

Πραγματικά όπως κάθε βράδυ, έτσι και εκείνο, η Γκάμπι ήρθε σπίτι να μ'α κρατήσει συντροφιά. Άλλά έμεινε λίγο.

— Έγώ άνησυχούσα, νευρίασα... Έτσι κρατούσε τις ύποψήσεις της λοιπόν; Κατέβηκα στον κήπο να πάρω άέρα. Κάθησα και εγώ δεν έξερω πόση ώρα να ρεμβάζω. Σε μιά στιγμή άκουσα θήματα, στράφηκα, ήταν αυτή... Δεν έξερω ούτε και τώρα ακόμα να πώ τί ήταν κείνο που με έπιασε. Την πήρα στην άγκαλιά μου και άρχισα να την φιλώ σαν τρελλός. 'Η Γκάμπι δεχόταν σαν μεθυσμένη τα τρελλά μου χάδια και τα φίλιά μου...

— Σ' αγαπώ... θα σ' αγαπώ πάντα... μου ψιθύριζε τότε... τότε...

Τό όνειρο έκράτησε τρεις νύχτες, τρεις νύχτες μονάχα... Κάθε βράδυ η Γκάμπι πηδούσε απ' το παράθυρό της και έρχό-

ταν στο δωμάτιό μου... Πώς να περιγράψω τις θέσεις, τις υπέροχες στιγμές που ζήσαμε μαζί... Νοιώθω ένα ριγος να μου διατρέχει τό κορμί σαν ξαναζω με τη σκέψη τις νύχτες εκείνες...

Και ύστερα...

— 'Η Γκάμπι δεν είχε φύγει ούτε μισή ώρα απ' την άγκαλιά μου... 'Η άνατολή είχε άρχισα να ροδίζει, όταν άκουσα να χτυπούν διακριτικά τό παράθυρό μου.

Πεταχτήκα τρομαγμένος.

— Ήταν ένας στρατιώτης. Έφυσάμε!

— Εκείνη κούλας την στιγμή!

Τάχασα. Μ' έπιασε τρεμούλα απ' την άγωνία... Και η Γκάμπι; Πώς να την είδοποιήσω; Νά πώ σπεί της; Σου είπα τί γυναίκα ήταν ή μπέρα της. Νά της γράψω; Δεν θυμόμουν ούτε τό επίθετό της καν... Είχα όμως την παρηγορία ότι θα ξαναγυρνούσαμε σε λίγο έτσι μ'α ελ-χαν πη...

Και έφυγα φίλε μου... έφυγα χωρίς να την ξαναδώ ποτέ πιά, χωρίς να ξανακούσω ποτέ τίποτα γι' αυτήν.

— Έζησα τον πρώτο καιρό, — τό λέω; πάντα, — τον τραγικότερο, τον πιο φρικτό έφιάλη. Πόσες φορές δεν σκέφτηκα στο διάστημα του πολέμου να λιποτακτήσω...

— Πόσες φορές δεν σκέφτηκα να τα άφήσω όλα και να τρέξω να πάω να τη δω...

Και ο πόλεμος τελείωσε. Μά δεν ήθελα να παρουσιαστώ μπροστά της άνεργος και άδέκαρος καθώς ήμουν...

— Ξαναπήγα στο Μαρόκο. Κέρδισα λεπτά. Και ύστερα από έξη χρόνια έπίστρεψα στο Σαιν-Σωβέρ. Μά τό ζευγάρι που με είχε φιλοξενήσει είχε φύγει από κει.

— Έχασα και τό τελευταίο μέσο να μάθω κάτι γι' αυτήν.

— Σκέφτηκα να πάω να τη δω. Άλλά τη τελευταία στιγμή με κυριεύει δειλία... φόβος μάλλον... Εντάπηκα, σαν νάμουν κάποιος. Ξαναδά τό σπίτι της, την πόρτα του δωματίου της, αλλά αυτήν, όχι... Και αν είχα κανένα παιδί; Θά'ταν μεγάλη πιά, θα πήγαινε σχολείο... Ίσως είχε τό όνομα ενός άλλου... Αυτή... ή Γκάμπι μου... τό παιδί μου, να άνήκουν σε άλλον;

— Όχι, δεν ήθελα να βεβαιωθώ. Προτιμούσα να άυταπατομαι...

Και πέρασαν έτσι άλλα δεκατέσσερα χρόνια... Μά τώρα όχι... τελείωσε... ίσως πει, πρέπει άπωσήποτε να μάθω. Άνάμι μόνη... να με περιμένει!...

Και ο φίλος μου έκρυψε τό πρόσωπό του μέσ' οια χείρα του και άρχισε να κλαίει με λυγμούς...

— — — — — στη Γαλλία.

Σε δυό μέρες φτάσαμε, στη Γαλλία. Και πριν περάσει ούτε μήνας καλά καλά έλαβα ένα γράμμα. Ήταν ταχυδρομείο απ' τό Πόρτ-Σαίτ, και ήταν γραμμένο σε γαρτί ενός ύπερωκεανείου. Έσκιασε τό φάκελλο και διάβασα αυτά τα λόγια, γραμμένα με μολύβι.

— «Δεν θα ξαναρθώ ποτέ στη Γαλλία. Άν ποτέ, περνώντας απ' τό Σαιν-Σωβέρ, δής τη Γκάμπι, πές της...»

Τίποτ' άλλο. 'Η συνέχεια ήταν σβησμένη!

ROMBER METAI

Ο Ι ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΙΔΕΣ
νάναί ικανές τάχα να διαβάσουν τό μέλλον και στο δικό τους χέρι; 'Η νέα που ξεκίνησε ένα πρωινό το 'Οκτωβρίου, πριν από τον πόλεμο για να πάει στο Παρίσι, είχε τάχα προμαντεύσει ότι θα γινόταν μιά μέρα φημισμένη στην μεγάλη έκλεινη πολιτεία;

— 'Η μαντάμ Φραγιά άνατράφηκε σε μιά σχολή καλογραιών, όπου όλοι την περφορούσαν λιγάκι για τό χάρισμα που είχε να προμαντεύει τό μέλλον. Γιατί από τότε ή μικρή έμάντευε τό μέλλον. Και όμως, όταν άργότερα ή οικογένειά της άφησε τό μικρό χωριό της Νοτίου Γαλλίας για να πάει στο Παρίσι, ή νέα, παροτρυνόμενη από μιά οικογενειακή φίλη της, την κυρία Σεβερνί, άπεφάσισε να έγκαταλείψει τό σχέδιο που είχε να γίνει δασκάλισσα του πιάνου και να στραφή προς την μαντική.

— Έχετε ένα προσόν εξαιρετικό, δεσποινίς, είπε μιά μέρα ή κ. Σεβερνί στην νεαρή της φίλη. Γιατί δεν τό κάνετε επάγγελμά σας; Αυτές τις μέρες άκριβώς σ'ας δίδεται μιά μοναδική ευκαιρία. Σε μιά βδομάδα γίνεται μιά μεγάλη φιλανθρωπική έορτή. Μπορείτε να λάβετε μέρος στην άττραξιόν του μαντείου. Κι' αν επιτύχετε, άνοίγεται ένα γραφείο και σ'ας υπόσχομαι να κ'α νετε χρυσές δουλειές.

Πραγματικά έτσι και έγινε.

Στη γιορτή αυτή έλαβε μέρος όλο τό κοσμικό Παρίσι. Και σε λίγες μέρες τό κόσμος όλος δεν μιλούσε παρά για μιά εξαιρετική μαντίσσο, την Μαντάμ Φραγιά, ή οποία είχε μαντεύσει καταπληκτικά πράγματα στην φιλανθρωπική γιορτή κι ή όποι σκόπευε τώρα να άνοίξη γραφείο. Σε λίγο ή μαντάμ Φραγιά ήταν ένδοξη. Στο σαλόνι της έσύχναζαν οι γνωστότερες προσωπικότητες του Παρισιού.

— 'Η κοντέσσα Ντέ Νοάιγ υπήρξε από τις πιο τακτικές της πελάτισσες.

Μιά μέρα της παρουσίασε ένα γράμμα που της είχε στείλει ένας νέος.

— Τόν δυστυχισμένο! Έκανε ή μαντίσσο με την πρώτη ματιά να πού έρριξε. Είναι καταδικασμένος να πεθάνει από μιά πληγή που θα πάθει στο γόνατο...

— 'Η κοντέσσα έβαλε τα κλάματα. Ο νέος, για τον όποιο ρωτούσε ή, ήταν ο 'Ανρ' Γκάνς, ο έμπνευστής του ύπεροχου 'Εββίλου της 'Αγάπης.

Σε λίγο ήρθε ο πόλεμος. 'Ο Γκάνς πολέμησε τέσσερα δόκιμα χρόνια και έπέστρεψε χωρίς να πάθει ούτε μιά γρατζουνία.

Πέρασαν χρόνια και ή κακή προφητεία είχε λησμονηθεί. Μιά μέρα ο νεαρός Γκάνς έλαβε μέρος σ' ένα κυνήγι. 'Εκεί ή σφαίρα του τουφεκιού ενός κυνηγού άστόχησε και βρήκε τόν Γκάνς στο γόνατο. Έπαθε αίμορραγία και παρ' όλες τις άπελπιμένες προσπάθειες των ιατρών, έβρυσε άπαλά-άπαλά σε τό πούλι. Έπρεπε να έκπληρωθί τό γραμμένο...

— 'Η ιδέα του θανάτου είναι ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του φιλολογικού έργου του Πιέρ Λοτί. 'Ο θάνατος τόν άπασχολούσε διαρκώς. Κάποτε ο μεγάλος συγγραφέας έρώτησε σχετικώς την μαντάμ Φραγιά.

Και αυτή του είπε:

— Δεν έξρω πότε θα πεθάνετε. Άλλά ξέρω τό πού. Θα πεθάνετε σε μιά κάτασπρη βίλλα, κοντά στη θάλασσα. 'Ο κήπος θ'αί άπεριποίητος. Θα πιακήτος θ'αί άπεριποίητος. Θα πιακήτος θ'αί άπεριποίητος.

— Αυτό τόν πόδα σας και δεν θα μπορή- στούν τα πόδια σας και δεν θα μπορή-

Κα Φραγιά ή προφήτις του 20ου αιώνας

τε να κινηθήτε. Και τότε θάρη ο θάνατος...

— Όταν άργότερα ο Πιέρ Λοτί έγκατέλειψε τό Παρίσι, ζήτησε από ένα φίλο του να τόν φιλοξενήσει σε μιά μοναχική βίλλα του στο Σαιν-Σαν-Ντέ-Λόζ. Σε λίγες μέρες ο Λοτί έπαθε ξαφνικά μιά κρίση ρευματισμών και δεν μπορούσε ούτε να κινηθί. Κι' ένα πρωί άνασφώνοντας την κουρτίνα το παραθύριό, κύτταξε τόν έγκαταλειμμένο κήπο και την άπέραντη θάλασσα:

— Αυτό είναι! Ψιθύρισε μ' ένα πικρό χαμόγελο... Έδώ θάρη ο θάνατος.

Η Κα Φραγιά

— 'Η μαντάμ Φραγιά είναι, έκτος των άλλων, περίφημη ψυχολόγος.

— Δεν άκολουθώ κανένα σύστημα, είτε κάποτε σε κάτι φίλους της. Έχω έξετάσει χιλιάδες χέρια, άλλα χωρίς να προσπαθώ ποτέ να βγάλω γενικούς κανόνες. Πολλές φορές μάλιστα μιλώ χωρίς να κυττάζω ούτε καν τό χέρι, έτσι σαν να μου ύπαγορεύη τα λόγια μου κάποια μυστική φωνή...

— Ίσως να πρόκειται περί κληρονομικού χαρίσματος. Γιατί ή μαντάμ Φραγιά είναι γόνος μιάς καθολικής οικογενείας, της όποις τα μέλη είχαν όλα τάσεις μυστικοπαθείας, πράγμα που παρατηρείται συχνά στον τόπο των Βάσκων.

Στό σπίτι του παπού της οι νεκροί δεν εξαφανίζόταν έντελως. Τό πνεύμα τους εξακολουθούσε να όρίσεται πάντα και αυτό υπαγόρευε όλες τις σοβαρές αποφάσεις που ένδιέφεραν την οικογένεια. Και ίσως τό γεγονός αυτό να μ'ην είναι τελείως άσχετο με την μαντική δύναμη της μαντάμ Φραγιά.

Στό μικρό μεγάλο του Παού, όπου μένει ή Παρισινή μαντίς και όπου τριγυρίζει σαν βασιλιάς ένας πελώριος άσπρος γάτος, παραλαύνει καθημερνά

ως τό πιο διαφορετικό πλ'ηθος. Μιντινέτες με δάκρυα στα μάτια, έμπορευόμενοι άνήσυχοι για την εξέλιξη των υποθέσεων του, φιλύποπτοι σύζυγοι, άγωνιώντες πιθανώς. Μιά κυρία ζητεί κάτι που έχει χάσει. Τό γάτο της άραγε ή τόν έραστή της; Μιά άλλη περιμένει κάποιον ή κάτι Τόν πρώτο αριθμό του λαχείου ή κανένα πλούσιο γάμο πρό;

— 'Η μαντάμ Φραγιά δεν έχει άνάγκη ούτε καν να της δια-

τυπώσουν σαφώς τόν σκοπό της επίσκεψης. Τόν καταλαβαίνει και μόνη της πολλές φορές.

Με την γνωστή Γαλλίδα συγγραφέα Λουσε Ντελάρντ Μαρντρες τοιάχιστοι έτσι συνέβηκε.

— Είχε χάσει τόν γάτο της και ήθελε να τόν συμβουλευθί:

— Νά άνεβήτε στα κεραμίδια, άποκρίθηκε ή μαντίσσο. Είπε πιασμένος πουθενά.

— 'Η Μαρντρες χωρίς να διστάσει ούτε λεπτό έπέστρεψε βιαστική σπίτι της και άμέσως σκαρφώθηκε στα κεραμίδια. Σε λίγο κατέβαινε κρατώντας θριαμβευτικά τό παιδί της στην άγκαλιά της.

— Άλλο: Πρό άλλων έτών την έπεσκέφθη ή κυρία Σίμσον, που θα γινόταν έπειτα ή περίφημη Δούκισσα του Ουίνδσορ. Και ή μαντάμ Φραγιά διεκήρυξε άδίστακτα ότι τό χέρι εκείνο ήταν τό πιο περίεργο γυναικείο χέρι από όσα είχε δει στη ζωή της:

— Θά φτάσετε στα σκολοπάτια του θρόνου, μά δεν θα τό άνεβήτε. Ένας δόκιμος λαός θα άσκοληθί μαζί σας. Κι' ένας βασιλιάς... Κι' ή φήμη σας θα περάσει τη φήμη των βασιλισσών...

Κι' όπως έξομε, ή προφητεία της πραγματοποιήθηκε απ' άκρου εις άκρον.

— — —

— 'Η πιο παράξενη και συγκινητική πελάτεια μου, λέγει ή μαντάμ Φραγιά, είναι οι καλλιτέχνες. Φτάνουν στο σαλόνι μου θελά-θελά, άγωνιώντας να μάθουν ο ένας άν θα γίνουν δεκτοί οι πίνακές του στην έκθεση, ο άλλος αν θα έχη έπιτυχία τό πρώτο του βιβλίο, κάποιος άλλος αν θα κατορθώσει να προσληθί στο 'Οντεόν.

Την έχουν κατά καιρούς έπισκεφθί όλοι οι γνωστοί καλλιτέχνες του Παρισιού. Πολλοί απ' αυτούς ήταν τελείως άγνωστοι όταν πρωτοπήγαν. Σήμερα είναι ένδοξοι και πλούσιοι. Άλλοι μένουν ακόμα κρυμμένοι στο σκοτάδι της άσημότητας. Μά έλπίζουν άστόσο. Γιατί τόν ύποσέθηκε την έπιτυχία.

Πολλοί όταν φεύγουν απ' τό σαλόνι της προχωρούν πηδώντας στο δρόμο, σιγοτραγουδώντας. Γι' αυτούς ή μαντάμ Φραγιά προέπει πλούτη, δόξα, την εύλογούν. Δεν έχουν την παραμικρή άμφιβολία μήπως γελιέται. Θέλουν τόσο να πιστεύουν τα λόγια της...

— Άλλοι φεύγουν με σκυμμένο τό κεφάλι. 'Η προφητεία δεν ήταν ευχάριστη.

Και ή μαντάμ Φραγιά εξακολουθεί να προλέγει τα μέλλοντα, εξακολουθεί να νάει μιά βασιλισσα χωρίς στέμμα μέσα στο πολυθρόνο Παρισι. Άστόσο ποτέ δεν δέχεται να ή αν αυτό τό είχε προείπει την ήμέρα που άφησε τό ταπεινό της χωριό...

ΣΑΙΝ ΜΟΡΑΝ

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

Ἡ κυρία λέγεται ἀπλῶς Λυδία. Εἶναι ἐρωτευμένοι. Δίνουν τὰ ραντε-βού τους στὸ διαμέρισμα μιᾶς φίλης τους πού λείπει στὴν ἐπαρχία.

—Βλέπονται συχνά;
—Δυο-τρὲς φορές τὴ βδομάδα.
—Ὡρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα;
—Μπᾶ, ποτέ... Πότε βλέπονται δυὸ μέρες συνέχεια, πότε κάνουν καὶ βδομάδα νὰ ἴδωθουν... πότε τὸ πρωῒ... πότε τὸ ἀπόγευμα... ἀλλὰ ποτέ τὴ νύχτα.

Ἡ θυρωρὸς χαμογέλασε πονηρά καὶ πρόσθεσε:

—Φαίνεται ὅτι εἶναι παντρεμένη ἢ κοπέλλα.

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Ρουκὲν ἀδι-ἀφορα. Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε ἄλλη μιὰ πληροφορία πα-ρακαλῶ:

—Στις διαταγές σας.

—Ποῦ μένει αὐτὸς ὁ Ἀντρέ Ζενε-κάλ;

Ἡ θυρωρὸς ἔξυσε μὲ ἀμχανία τὸ κεφάλι της.

—Δὲν ξέρω... σὰς ὀρκίζομαι...

Ὁ Ρουκὲν ἔμεινε σιωπηλὸς γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ ὕστερα ψιθύρισε:

—Καλὰ, θὰ τὸ μάθω ἐγώ.

Καὶ χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τίποτε ἄλ-λο, γύρισε στὸ ἀμάξι του καὶ πῆγε σπῖτι του.

Τὸ πρῶτο πρόσωπο πού συνάντη-σε, μόλις ἔφτασε στὸ μέγαρό του τῆς οδοῦ Λαφαγιέτ, ἦταν ἡ Λυδία.

Τὴν χαίρετῃς καὶ τὴν ρώτησε γιὰ τὴν υγεία της μὲ περισσότερο, ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του, ἐνδιαφέρον.

Γιὰ τὸ Καὶ Ντὲ Λά Τουρνέλ οὔτε νύξιν ἔκανε.

Ἔτσι ἡ Λυδία δὲν ὑποπεύθηκε ὅ-τι ὁ ἀνδρας τὴν εἶχε δῆ μὲ τὸν Ἀν-τρέ.

Χρονολογοῦντο πρὸ τριῶν κιόλας μηνῶν οἱ σχέσεις τῶν δύο νέων.

Ἕνα βράδυ, γυνώνοντας ἀπὸ τὸ δάσος μὲ τὸ ἀμάξι της, ἡ Λυδία εἶ-δε, στὸ πεζοδρόμιο τῆς λεωφόρου ἕναν νέον νὰ στέκεται ἀπότομα, νὰ φέρνῃ τὸ χέρι του στὸ στήθος καὶ νὰ σωριάζεται κάτω.

Ἦταν ἀργὰ καὶ ἡ λεωφόρος ἦ-ταν ἔρημη. Ἡ Λυδία, τρομαγμένη, εἶπε τοῦ ἀμαξῆ της νὰ σταθῇ. Ὁ λακὲς της ἐπῆρθε ἔξω, ἐπῆρε τὸν νέον στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ξά-πλωσε σ' ἕνα παγκάκι. Τὸ φῶς ἐνὸς λαμπτήρα, ἔριξε ἀμυδρὴ τὴ λάμ-ψη του στὸ κατάχλωμο πρόσωπό του.

Ἦταν νεώτατος καὶ ἐξαιρετικὰ ὥραίος.

Ἡ Λυδία τὸν κύτταξε μὲ οἶκτο, ἀλλὰ καὶ θαυμασμό.

Ἐπειδὴ δὲν συνερχόταν, ὁ λακὲς πῆρε τὸν νέον στὴν ἀγκαλιά του γιὰ δευτέρῃ φορά καὶ τὸν μετέφερε στὸ ἀμάξι.

Μπροστὰ σ' ἕνα φαρμακεῖο τῆς λεωφόρου Ντὲ Τερν τὸ ἀμάξι στά-θηκε.

Ἡ Λυδία πῆδησε πρώτη ἔξω καὶ ὁ λακὲς κατέβηκε τὸν νέον.

Σὲ λίγο ὁ ἀρρώστος συνῆλθε.

Βλέποντας τὴν Λυδία σκυμμένη ἀπὸ πάνω του, ἔλασε. Ἕνα μελα-γγολικὸ χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χεῖλιά του.

—Σὰς εὐχαριστῶ παραπολύ, κυ-ρία, εἶστε πολὺ καλὴ πού μὲ βοηθή-σατε, ψιθύρισε. Μοῦ συμβαίνουν συ-χνὰ αὐτὲς οἱ λιποθυμίες.

Ἡ Λυδία τοῦ πρότεινε νὰ τὸν πάῃ σπῖτι του μὲ τὸ ἀμάξι της, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς ἀρνήθηκε, φοβούμενος μὴν γίνῃ ἐνοχλητικὸς. Ρώτησε πῶς λε-γόταν ἡ Λυδία, πού ἔμεινε γιὰ νὰ πάῃ νὰ τὴν ἴδῃ, ἀλλὰ αὐτὴ κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Ποῖος ὁ λόγος;

Κι' ἐχώρισαν.

Ἀλλὰ μιὰ σύμπτωσης τοὺς ἔφερε ξανά ἀντιμετώπισης μιὰ μέρα.

Κάποιος μουσικὸς δεσμὸς ἄρχισε νὰ γεννιέται ἀνάμεσα τους.

Κατὶ τοὺς τραβοῦσε τὸν ἕναν κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ἡ Λυδία ἐλκυόταν ἀπὸ τὴν ἀδύ-ναμια του, ἀπὸ τὴν κοριτσιότικη εὐ-αίσθησία του.

Τὸ κάθε τί, στὸν Ἀντρέ Ζενεκάλ, ἐπρόβλεπε ὅτι εἶχε λεπτὸ, φιλάσθενο ὄργανισμὸ, ὅτι ἦταν καταδικασμέ-νος σ' ἕνα σύντομο τέλος. Τὰ μάτια του λάμπαν ἐκπληκτικὰ ζωηρά. Ἡ ἐπιδερμίδα του εἶχε μιὰ διαφάνεια ἐξαιρετικὴ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν κατακόκκινα. Οἱ ὄμοι του ἦσαν ἀ-δύνατοι, ὁ θώρακός του στενός.

Ὁ Ἀντρέ ἦταν φοιτητὴς τῆς νο-μικῆς, ἀρα ἐλεύθερος τὶς περισσότε-ρες ὥρες.

Ξανασυναντήθηκαν καὶ σιγά-σι-γά ὁ Ἀντρέ ἀγάπησε τὴν Λυδία μὲ τὸ πάθος τῶν μελλοθανάτων, πού βιάζονται νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ τους.

Πῆγαιναν σὲ ὅλες τὶς γωνιές τοῦ Παρισιῦ ποῦναι εὐνοϊκὲς γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἀλλὰ ἡ Λυδία ἐξακολουθοῦσε νὰ κρύβεται ἀπ' αὐτόν. Δὲν τοῦχε πῆ τὸ ὄνομά της. Δὲν τοῦχε ὀνομάζει τὸν ἀνδρα της.

Κατὶ περισσότερο μάλιστα, δὲν τοῦ εἶπε κανὲν ὅτι ἦταν παντρεμένη καὶ εἶχε ὑπογρῶσει τὸν Ἀντρέ νὰ τῆς ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ προσπαθοῦ-σε νὰ μάθῃ ποῖα εἶναι.

—Μὲ αὐτὴν τὴν προϋπόθεση τοῦ εἶχε πῆ, δέχομαι νὰ σὰς ξαναδῶ.

Ἄν δὲν δέχεσθε, ἄς χωρίσουμε, αὐ-τὸ εἶναι τὸ μόνο ποῦ ἔχω νὰ σὰς πῶ.

Ὁ Ἀντρέ δέχτηκε. Τοῦ ἦταν τόσο ἀπαραίτητη.

Καὶ ἐξακολουθῶσαν νὰ βλέπωνται σάν δυὸ τρελλὰ ἐρωτευμένα γυμνα-σιόπαιδα.

Βγαίνανε συχνὰ μαζὶ ἔξω, πεζῇ ἢ μὲ ἀμάξι.

Ἡ Λουίζα ὁμως δὲν δεχόταν νὰ γίνῃ ἐρωμένη του.

Αὐτὸ πού τὴν τραβοῦσε κοντὰ του ἦταν ὁ οἶκος μάλλον, ἢ ἀνάγκη πού ἔνοιωθε νὰ βλέπῃ ὅτι τὴν ἀ-γαποῦν καὶ μιὰ κάποια περιέργεια.

Στὴν στάση της ἀπέναντι του, ὁ πῆγε — πράγμα ἐκπληκτικὸ γι' αὐ-τὴ τὴ γυναῖκα — καὶ μητρικὴ στορ-γῇ.

Κατὰ τὶς περιπτώσεις τῶν, ἡ Λυ-δία ἔμεινε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ, τῆς πάντα καὶ ἀρνιόταν νὰ ὑποκύψῃ στὶς ἀπαιτήσεις του.

Ἦξερε ὅτι εἶχε ἐγκληματίσει—ὅτι εἶχε μιὰ αἱματίνη κηλίδα στὸ μέτω-πό της — καὶ κοκκινίε ἀπὸ ντροπὴ μπρὸς στὸν Ἀντρέ, πού τὸν ἔβλεπε τόσο ἐκπληκτικὰ ἀγνόν.

Συχνὰ, ὅταν τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀ-γκαλιά του, καὶ τῆς παραπονιόταν γιὰ τὴν νύχτα, ἂν μποροῦσε, νὰ διοχετεύ-σῃ τὸ αἷμα της μὲς' στὶς φλέβες του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ζωὴ καὶ νὰ ἔξανα-

ράσῃ ἔτσι τὸ ἐγκλήμα της.

Βέβαια δὲν ἦταν εὐτυχισμένη, δὲν θὰ μπορούσε νὰ εὐτυχίσῃ ποτέ πιά, ἀλλὰ ἔνοιωθε μιὰ ἀνακούφιση, μιὰ γαλήνη μέσα της, γι' αὐτὸ ἡ μελαγ-χολία της ἦταν λιγώτερη τώρα. γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπό της ἀγνιστοβολοῦ-σε σάν νὰ τὸ φώτιζε κάποια μυστι-κὴ γὰρα.

Ὁ Ρουκὲν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακά-λυψή του, ἐπεστράτευσε δυὸ συντοό-φους του, τὸν Μποντάν καὶ τὸν Λου-φάρ καὶ τοὺς ἐγκατέστησε στὰ πε-ρίχωρα τοῦ Καὶ Ντὲ Λά Τουρνέλ.

Καὶ καθὼς ὁ Ἀντρέ καὶ ἡ Λυδία βλεπόνταν συχνὰ, δὲν χρειάστηκε στοὺς κατασκόπους νὰ περιμένουν πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύ-ψουν.

Ὁ Ρουκὲν τοὺς εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ παρακολουθῶσαν τὸν Ἀντρέ, νὰ δοῦν ποῦ ἔμεινε καὶ νὰ πάρουν κάθε πληροφορία γι' αὐτόν.

Πράγμα πού τοὺς ἦταν εὐκολώτα-το, μιὰ καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ δουλειά τους.

Τρεῖς μέρες, μετὰ τὴν ἡμέρα πού τοὺς εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Ρουκὲν, ὁ Ἀντρέ καὶ ἡ Λυδία συναντήθηκαν καὶ πῆγαν καὶ ἔκατσαν δυὸ ὥρες περίπου στὸ Σαρντέν Ντὲ Πλάντ.

Ὑστερα ἐχώρισαν. ἡ Λυδία πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ ὁ Ἀντρέ ἐξακολου-θῆσε τὸν δρόμο του πεζῇ.

Πέρασε τὴ γέφυρα, ὅπου συνάν-τησε κατὶ φοιτητὰς καὶ ἀντήλλαξε λίγα λόγια μαζί τους, προχώρησε στὴν οδὸν Μονμάρτρης, ὕστερα στὴν οδὸν Ρίχτερ καὶ μπῆκε σ' ἕνα σπῖτι τῆς οδοῦ Μπλύ, πού εἶχε ἀριθμὸ 11.

Ὁ κύριος Ἀντρέ Ζενεκάλ παρα-καλῶ:

—Τέταρτος ὁροφος, στὸ διάδρομο ἀριστερά.

Ὁ Μποντάν ἀνέβηκε. ἔστάνθηκε στὸν πρῶτον ὁροφο λίγη ὥρα καὶ ὕστερα ξανακατέβηκε.

Βρῆκε τὸν Λουφάρ στὸ θυρωρεῖο. Ὁ θυρωρὸς ἦταν ἀρκετὰ φλύαρος.

Ἐξ ἄλλου ὁ Λουφάρ τοῦχε προτεί-νει νὰ πιοῦν ἕνα μπουκάλι κρασί στὴ ταβέρνα ἀπέναντι Καὶ ἡ γνωρι-μία ἔγινε.

Σὲ λίγο ὁ Λουφάρ εἶχε μάθει ἔ-κείνο πού ἤθελε.

Ἡ οἰκογένεια Ζενεκάλ κατοικοῦ-σε σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι πρὸ πέντε μόλις ἐτῶν.

Ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸν κύριο Ζε-νεκάλ, ἕναν πενηντάρη, ὑπάλληλο τῆς Ἐταιρίας «Τὲρ Νουάρ καὶ Σία», ἀ-πὸ τὸν Ἀντρέ Ζενεκάλ καὶ τὸν Ζώρζ, ἕναν νεαρὸ γιαντρά, τριάντα ὀκτὼ ἐτῶν, ποῦχε ἱατρεῖο στὸ Παρί-καὶ ὁ ὁποῖος χανόταν μέρες ὅλο-κληρὲς καμμιὰ φορά ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα του.

—Εἶναι ἀνθρώποι φτωχοί, ἀλλὰ τίμοι, εἶπε ὁ θυρωρὸς. Ὁ πατέρας δὲν κερδίζει καὶ πολλὰ πράγματα... χρειάστηκε νὰ κάνει αἱματηρὲς οἰ-κονομίες γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὸ μεγα-λό του γιοῦ. Σήμερα ὁμως ὁ κύριος Ζώρζ τοὺς βοηθεῖ ἀρκετὰ. Ὅσον ἀ-φορᾷ τὸν κύριο Ἀντρέ... αὐτὸ εἶ-φορᾷ τὸν καὶ τὸ παιδί της οἰκογε-νίας. Καὶ δικαιολογημένα, ἀλλῶ-στε... εἶναι τόσο ἀδύνατος... Κάθε λίγο καὶ λιγάκι φτύνει αἷμα τὸ καὶ-μένο τὸ παιδί.

—Καὶ ἡ μητέρα τους; ἐρώτησε ὁ Λουφάρ.

Ἐνῶ συγχρόνως ἐπαρήγγειλε δεύτερο μπουκάκι κρασί στὸν κά-πελλο.

—Τὴ μητέρα τους; Δὲν τὴν ξέ-

ρω, δὲν τὴν ἔχω δεῖ ποτέ.

—Ἐχει πεθάνει;

—Ἔτσι νομίζω ὅτι μοῦ ἔχουν πῆ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος. Οἱ Ζενε-κάλ, βλέπετε, ζοῦν πολὺ περιωρι-σμένα καὶ δὲν φλυαροῦν ποτέ.

Ὁ Λουφάρ δὲν θέλησε νὰ ρωτήσῃ περισσότερα.

Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε καὶ σὲ λίγο διηγήθηκε στὸν Ρουκὲν αὐτὰ πού εἶχε μάθει.

Αὐτὸς ἀπογοητεύθηκε ἅμα ἄκου-σε τὴν ἀναφορά τοῦ συνεργάτη του.

Τὸ ἐνστικτὸ του τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ ὁμοιότης τοῦ Ζενεκάλ μὲ τὴ Γαβρι-έλλα δὲν ἦταν συμπτωματικὴ καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελε νὰ διευκρινίσῃ.

—Θὰ ἐξακολουθῶτε τὶς ἐρευνες σας, εἶπε. Πρέπει νὰ μάθετε πού ἔ-μειναν παλαιότερα οἱ Ζενεκάλ. Πρέ-πει νὰ βρῆτε ἀνθρώπους πού νὰ γνωρίζουν τὴ γυναῖκα του. Νὰ μά-θετε τὴν καταγωγή της. Καὶ ὅλα αὐτὰ, ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώ-τερα.

—Ἀλήθεια, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ... ὁ Γκουγιάν καὶ ὁ Πατιγιόν ἐπιβλέπουν τὸν Μουράτ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δὲν ἔχουν κανένα νέο;

—Ὁχι. Ὁ Μουράτ μὲ τοὺς πρά-κτορές του παρακολουθοῦνται συ-στηματικὰ. Στὸ Σαμεσόν ὅπου πῆ-γαν, στὴν Χρῶσθ Ἀκτὴ ὅπου ἐγεν-νήθηκαν οἱ Μπερταρά, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ. Ἐκεῖ ὁ Σιλπερίκ πῆρε τὴν ληξιαρχικὴ πράξη τῆς γεννήσεως τῆς Ἰωάννας Μπερταρά... Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ ὁ Πατιγιόν μὲ τὸν Γκου-γιάν. Συνεκέντρωσε πληροφορίες. Οἱ δικοὶ μας τὸν μιμήθηκαν. Ἀκολου-θῆσε τὰ ἴχνη τῆς Ἰωάννας Μπερτα-ρά ὡς τὴ Ντιζόν, ὅπου ἐξημέτισε ὁ πῆρετριά, τὴ Τρουάχι ὅπου ἐργά-σθηκε σ' ἕνα οἶκο μόδας, τὴ Ρέιμς, ὅπου ἔπαιζε σ' ἕνα θιάσο. Ὁ Πατι-γιόν καὶ ὁ Γκουγιάν τὸν ἀκολουθεῖ-σαν παντοῦ. Ὁ Σιλπερίκ ἔλασε τὰ ἴχνη τῆς Ἰωάννας Μπερταρά ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἄφισε τὸ θέατρο καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Καὶ τὸ ἴδιο ἀ-κριβῶς ἔπαθαν καὶ οἱ δικοὶ μας.

Ὁ Ρουκὲν ἔκανε μιὰ κίνηση θυ-μοῦ.

—Οἱ βλάκες! ἐψιθύρισε μὲς' ἀπὸ τὰ δόντια του.

—Ναί, ἀλλὰ αὐτὰ πρέπει νὰ σὰς καθουχάσουν ἀφέντη, ἔκανε ὁ Λου-φάρ, ὅτι ὁ Μουράτ βρισκεται στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο πού βρισκόμαστε ἐμεῖς.

—Τί μὲ νοιάζει. Πές τα στοὺς φίλους ὅτι τοὺς δίνω δεκαπέν-τε ἡμερῶν προθεσμία ἀκόμα.

Ἐάν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν ἔχουν μάθει πού βρισκε-ται ἡ Ἰωάννα Μπερταρά καὶ ἂν ζῇ ἢ ἂν πέθανε, τὴν ἔχουν ἀσχημαί.

Ὁ Λουφάρ ὑπεκλίθη τρέ-μοντας.

Ἦξερε ὅτι ὁ Ρουκὲν δὲν συ-γχωροῦσε ποτέ.

Ἄν δὲν πετύχαιναν ὁ Πατι-γιόν καὶ ὁ Γκουγιάν, ἔπρεπε μὲ λογιζόνται πεθασμένοι.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Ρουκὲν πῆ-γε στὸ Καὶ Ντὲ Λά Τουρνέλ.

Εἰδοποίησε μὲ τρόπο τὴν Λυ-δία ὅτι θὰ ἔλαιε γιὰ δυὸ μέ-ρες, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ ἐλευθε-ρία.

Στὸ Καὶ Ντὲ Λά Τουρνέλ, ἡ θυρωρὸς — ἡ ὁποία εἶχε ὑπο-πευθῇ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀ-πατημένα ἢ σύζυγο, ἢ ἐραστὴ πικρὴ ἀσραμμένη.

— δέχτηκε λίγα λουδοβίκεια ὡς δῶ-ρο καὶ ἐπέτρεψε στὸν Ρουκὲν νὰ τρυπώσῃ στὸ διαμέρισμα ὅπου εἶ-ναν τὰ ραντεβού τους ἡ Λυδία καὶ ὁ Ἀντρέ.

Τὴν ὥρα πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ κλειδί της, ἡ θυρωρὸς τοῦ εἶπε:

—Πρὸ παντὸς νὰ μὴν κάνετε θό-ρυβο, σὰς παρακαλῶ... Τὸ σπῖτι μου φιμίζεται γιὰ τὴν ἡσυχία του... Οἱ νοικάρηδες μποροῦν νὰ θυμώσουν... Θὰ μὲ κάμετε νὰ χάσω τὴ θέση μου...

Ὁ Ρουκὲν τῆς τὸ ὑποσχέθηκε χα-μογελώντας.

Καὶ ἡ θυρωρὸς, ἡσυχὴ πιά, ξανα-κατέβηκε στὸ θυρωρεῖο της, λέγον-τας μέσα της:

—Ὁ, τί καὶ ἂν εἶναι, εἶτε σύζυγος, εἶτε ἐραστὴς, πάντως δὲν φαίνεται νὰ τοῦ καίγεται καρφί!

Θάταν δυὸ κοντὰ, τὴν ὥρα πού μπῆκε στὸ διαμέρισμα καὶ κλειδώ-θηκε μέσα.

Ἐκύτταξε γύρω του.

Τὸ διαμέρισμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ δυὸ κρεβατοκάμαρες, μιὰ τραπε-ζαρία, ἕνα σαλόνι καὶ τὴν κουζίνα.

Ποῦ νὰ κρυφθῇ;

Σκέφθηκε τὴν κουζίνα καὶ θέλησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἀλλὰ ἦταν κλειδωμένη.

Ἐψαξε ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ νιὰ τὸ κλειδί καὶ στὸ τέλος βρῆκε τρία κλειδιά περασμένα ἀπὸ μιὰ ἀλυσίδα.

Ἕνα πού κρεμόταν σ' ἕνα καρφί, στὸν προθάλαμο. Ἀπὸ πάνω μιὰ ἀ-ράχνη εἶχε πλέξει τὸ δίχτυ της.

—Ἀπλάστῃ, δὲν τὰ μεταχειρίζονται ποτέ, σκέφθηκε μέσα του.

Σὲ πέντε λεπτά ἦταν κλειδωμένος μὲς' στὴν κουζίνα.

Καὶ ἦταν καιρὸς. Γιατὶ σὲ λίγο ἀ-κούσε βήματα στὸν προθάλαμο καὶ ὕστερα στὸ σαλόνι.

Κάποιος παράθυρο ἀνοίξε.

Καὶ μετὰ ὁ Ρουκὲν δὲν ἄκουσε τί-ποτα πιά.

«Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ὁ Ἀντρέ Ζενεκάλ!» σκέφτηκε.

Βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν κουζίνα καὶ πῆγε καὶ ἔβαλε τὸ μάτι του στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ σα-λονιοῦ.

Ὁ διάδρομος ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι, μὰ τὸ σαλόνι ἦταν ἡ-λιολουσμένο.

ΤΙ ΝΑΚΑΝΕ;

— Σὲ καλὸ σου, γαμπρέ μου, εἰ κάνεις κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— Ὡ! Τίποτα μαμὰ. Κάνω μὲς' ἡμιγυμνάσιον παθη-τικῆς ἀσραμμένης.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

Ὁ Ἀντρέ, ἀκουμπισμένος στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ, κύτταζε πότε στὸ Καὶ καὶ πότε σ' ἕνα χαρτί πού κρατοῦσε στὰ χέρια του.

«Μοῦ γράφει στίς δυὸ, ἔκανε σὲ μιὰ στιγμή δυνατὰ. Μὰ γιατί ἄργεῖ λοιπόν;»

Ὁ Ρουκὲν δὲν ἔχανε οὔτε τὴν πα-ραμικρότερη κίνησί του. Τὸν κυτ-τούσε δὲ τόσο ἀφοσιωμένα πού ὁ νέος, κάνα δυὸ φορές, σάν νὰ τὸν διεπέρασε ρεῦμα ηλεκτρικὸ, ταρα-χτικὴ καὶ κύτταξε γύρω του.

Ἀλλὰ ἦταν μηχανικὴ τελειῶς αὐ-τὴ ἡ κίνησις του.

"Ερως με τό στανιό

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο κ. Μπρίκ (50 ετών). Η κ. Μπρίκ (48 ετών). Ο κ. Μπρονέτ (55 ετών). Η κ. Μπρονέτ (50 ετών). Ορτανσία (δμητριάδα των Μπρίκ 52 ετών). Μπορνέτ (έφευρέτης).

(Η σκηνή παριστά το σαλόνι της οικογενείας Μπρίκ. Μία πόρτα άριστερά και μία εις τὸ βάθος. Η Ορτανσία άνοίγει μία πόρτα από την όποια μπαίνει ο έφευρέτης κ. Μπορνέτ).

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Καλημέρα σας, δεσποινίς. Μέσα είναι ή κ. Μπρίκ; ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Μάλιστα, κύριε. Καί ο κύριος Μπρίκ μέσα είναι αλλά δεν γύρισε άκόμη από τὸ γραφείο του. Έγώ είμαι ή Ορτανσία ή δμητριάδα...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Καλά, καλά. Είδοποίησε την κυρία σου.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Αμέσως. (Φεύγει. Στά μεταξὺ ο έφευρέτης άκουμπάει έπάνω στο τραπέζι που βρίσκεται στην μέση του τραπεζιού ένα γραμμόφωνο που κρατούσε στα χέρια του, βάζει έπάνω ένα δίσκο καί τὸ κουρδίζει).

Κα ΜΠΡΙΚ: Καλημέρα σας, κύριε. Έπιθυμείτε να μου μιλήσετε;

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Μάλιστα κυρία μου. Είμαι ο κ. Μπορνέτ στον όποιον γράψατε να έλθω να σας επισκεφθώ.

Κα ΜΠΡΙΚ: Αί Μάλιστα. Δέξατε την άγγελία που είχατε βάλει στην εφημερίδα και θα ήθελα να γνωρίσω αυτό τὸ τέχνασμα...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Δεν πρόκειται για κανένα τέχνασμα, κυρία μου. Είναι μία έφευρέσις που προορίζεται να φέρη άναστάτωση στον κόσμο.

Κα ΜΠΡΙΚ: Γράφατε λοιπόν στην άγγελία σας ότι μπορείτε να φέρετε τον έρωτα σε όποιονδήποτε.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Ακριβώς.

Κα ΜΠΡΙΚ: Αν είναι έτσι τότε έχω άνάγκη της έφευρέσεώς σας. Πρόκειται για τὸν σύζυγό μου.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Αυτό δεν με εκπλήσσει καθόλου. Σχεδόν όλη ή πελατεία μου άποτελείται από παντρεμένες κυρίες. Όστεν δεν σας αγαπάει πιά ο σύζυγός σας;

Κα ΜΠΡΙΚ: Κάτι παράμοιο συμβαίνει. Θα έλεγε κανείς ότι δεν υπάρχουν πιά γι' αυτόν.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Λυπηρόν. Δεν πειράζει όμως. Θα τὰ διορθώσουμε.

Κα ΜΠΡΙΚ: Με ποιά τρόπο;

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Είναι απλούστατο. Σας φέρνω τὸν έρωτα!

Κα ΜΠΡΙΚ: Αλήθεια; Που είναι;

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: (Δείχνοντας ένα δίσκο γραμμόφωνα). Έδώ κυρία μου. Μέσα σ' αυτόν τὸν δίσκο.

Κα ΜΠΡΙΚ: Αί Καταλαβαίνω. Καμμία παθητική πλάκα.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Όχι κυρία μου. Καμμία μουσική. Ο δίσκος αυτός εκπέμπει τὰ κύματα τὸ έρωτος. Βλέπετε αυτό τὸ κόκκινο λαμπάκι; Όταν θούλευε τὸ γραμμόφωνο άνάβει καί τότε, όποιοσδήποτε περάσει μπροστά του, καταλαμβάνεται από έρωτική μανία. Αλλά προσέξτε: Μόνο όποιος περάσει από εμπρός. Από πίσω καί από τὰ πλάγια μπορείτε να περνάτε ελεύθερα. Αρκεί να βρεθώ ο σύζυγός σας

Κα ΜΠΡΙΚ: (Φεύγει).

Κα ΜΠΡΙΚ: Έλα κύριε Μπρίκ τώρα να ιδούμε αν σε ενδιαφέρει ή όχι. (Ακούγονται βήματα στην σκάλα καί σὲ λίγο μπαίνει ή κ. Μπρίκ. Η κυρία

Ένας εύδυμος διάλογος του ΜΑΞΙΜ

Έστω καί για ένα λεπτό μπροστά στο λαμπάκι για να γίνη ο πιο έρωτευμένος σύζυγος τὸ κόσμου.

Κα ΜΠΡΙΚ: Ωί! Αν ήταν αλήθεια...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Κυρία μου. Δεν είμαι κανένας ταρλατάνος. Καί για να σας τὸ άποδείξω σας άφίνω έδώ τὸ γραμμόφωνο δοκιμαστικώς για όκτώ ημέρες. Αν σας άρέσει θα περάσω μετά όκτώ ημέρες για να εισπράξω τὰ όκτακόσια φράγκα.

Κα ΜΠΡΙΚ: Όκτακόσια φράγκα; Τίπο άκριβά;

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Βρίσκετε πολλά όκτακόσια φράγκα για να άποκτήσετε

έρωτα! Σας φέρνω τὸν έρωτα!

πάλι την άγάπη τὸν σύζυγό σας;

Κα ΜΠΡΙΚ: Όταν συλλογιέμαι ότι κάποτε την είχα δωρεάν καί με παρακαλούσε μάλιστα. Ας είναι όμως. Σύμφωνοι.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Καί αυτό έδώ τὸ μουκαλάκι περιέχει ένα ύγρο που έπαναφέρει τὸν έρωτευμένο στην πρώτη του κατάσταση. Καθώς βλέπετε είναι έφοδιασμένο με μία λαστιχένια φούσκα. Αμα την πιέσετε καί ραντίζετε τὸν έρωτευμένο με λίγα σταγονίδια συνέρχεται άμέσως.

Κα ΜΠΡΙΚ: Αυτό δεν πιστεύω να τὸ χρησιμοποιήσω ποτέ.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Κρατήστε το για καλὸ καί για κακό.

Κα ΜΠΡΙΚ: (Προχωρεί για να άποχαρείση τὸν έφευρέτη καί περνάει χωρίς να τὸ θέλῃ μπροστά από τὸ λαμπάκι. Απλώνει άμέσως τὰ χέρια της για να τὸν πιάσῃ λέγοντας). Περιστέρáκι μου, χρυσέ μου, έλα...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Εί σιγά, σιγά. (Διακόπτει τὸ γραμμόφωνο καί ραντίζει την κυρία Μπρίκ με τὸ ύγρο).

Κα ΜΠΡΙΚ: (Συνέρχεται). Με συγχωρείτε κύριε... Δεν ξέρω...

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Σας παρακαλώ. Πιστεύω να πεισθήκατε τώρα...

Κα ΜΠΡΙΚ: Είναι έξοχο. Θα τὸ κρατήσω.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ: Ωρεβουάρ, κυρία μου. (Φεύγει).

Κα ΜΠΡΙΚ: Έλα κύριε Μπρίκ τώρα να ιδούμε αν σε ενδιαφέρει ή όχι. (Ακούγονται βήματα στην σκάλα καί σὲ λίγο μπαίνει ή κ. Μπρίκ. Η κυρία

Μπρίκ: Καί καλά, καί καλά, σε πιστεύω, πήγαίνε.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: (Φεύγοντας). Καί ε-

μως δεν ήταν καί τόσο άσχημα.

Κα ΜΠΡΙΚ: (Φεύγει κι' αυτή δειν προσβεβλημένη. Την ίδια στιγμή άνοίγει ή πόρτα καί μπαίνουν μέσα ο κύριος καί ή κυρία Μπρονέτ).

Κα ΜΠΡΙΚ: (Μόλις αντικρύζει τὸν κύριο Μπρίκ). Παληάνθρωπε, τὸν κύριο Μπρίκ. Απλά να τὸν χτυπήσῃ καί να σου δείξω εγώ να μάθῃς να κλωτσάς. (Όρμάει να τὸν χτυπήσῃ καί τὸν πιάνει από τὸν ώμο. Ο κύριος Μπρίκ, μὲν άγκαλιά έπάνω στον κ. Μπρίκ, χροσέ μου, Μπρίκ.

Κα ΜΠΡΙΚ: Καλά, καλά, σε πιστεύω, πήγαίνε.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: (Φεύγοντας). Καί ε-

πηγαίνει από την άλλη μεριά τὸν γραμμόφωνα καί φωνάζει). Έλα να με φιλήσῃς.

Κος ΜΠΡΙΚ: Να σε φιλήσω; Κύριε έλέησον. Ας είναι. (Περνάει πίσω από τὸ γραμμόφωνο καί της δίνει ένα ψυχρό φιλί).

Κα ΜΠΡΙΚ: (Σηκώνεται καί περνώντας πίσω από τὸ γραμμόφωνο πηγαίνει στην άλλη μεριά τὸν δωματίου).

Έλα μία στιγμή έδώ.

Κος ΜΠΡΙΚ: Αγόρασε γραμμόφωνο;

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: (Μπαίνει μέσα τρομαγμένη). Κυρία, κυρία. Τὸ ψητὸ καίγεται.

Κα ΜΠΡΙΚ: (Τρέχει γρήγορα στην κουζίνα. Την ίδια στιγμή άνοίγει ή πόρτα καί μπαίνει μέσα ή κυρία Μπρονέτ).

Κα ΜΠΡΟΝΕΤ: Καλημέρα σας κύριε Μπρίκ. (Προχωρεί μπροστά από τὸ γραμμόφωνο για να δώσῃ τὸ χέρι της στον κύριο Μπρίκ. Την ίδια στιγμή όμως όρμάει έπάνω στον κύριο Μπρίκ καί τὸν άγκαλιάζει).

Μπρίκ, χρυσέ μου Μπρίκ, πουλάκι μου...

Κος ΜΠΡΙΚ: Τι είν' αυτά κυρία Μπρονέτ; Δεν ντρεπόσατε λιγάκι; Γυναίκα στην ηλικία σας.

Κα ΜΠΡΟΝΕΤ: Έλα, έλα, χρυσέ μου, άγάπη μου, φῶς μου, έλα.

Κος ΜΠΡΙΚ: (Τὴν σπρώχνει με δύναμη). Δεν ντρεπέσαι. Γρήγ καρακάξα.

Εέω από έδώ. Θα τὰ ελπῶ όλα στον άνδρα σου.

Κα ΜΠΡΟΝΕΤ: Μπρίκ Μπρίκ μου, μη με διώχνεις.

Κος ΜΠΡΙΚ: (Τὴν πιάνει καί με τὰ δύο του χέρια, άνοίγει την πόρτα καί της δίνει μία κλωτσιά. Υστερα έπιτίθεται στην έκπληκτική βιολογική πείση που τὴν δνομάζουμε έρωτα, μπορεί να παντρευτῇ σαρώνοντας τὰ μεγάλυτερα έμπόδια. Έν τούτοις όποιο γίλζει πάντα, όταν παντρευτῇ να διατηρήτῃ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ της ελευθερίας που έχει σήμερα. Εύχαριςαως θα δεχθῇ να μοιράσῃ με τὴν γυναίκα του τὸ εβδομαδιατικό του ή τὸ μισθό του τὴν άτομικότητά του όμως ποτέ. Γιατί, όμως να μὴ θέλῃ να κάνῃ κι' αυτή τὴν όποχώρησι; Γιατί είναι ο άρρην, ο ισχυρός, ο άνδρας, ο όποιος θέλει να διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του.

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Κύριε. Τὸ φαγητὸ είναι σὲ τραπέζι. Έλάτε.

Κος ΜΠΡΙΚ: Έοχομαι. (Περνάει μπροστά από τὸ γραμμόφωνο καί τὴν ίδια στιγμή ρίχνεται έπάνω στην Ορτανσία φωνάζοντας). Ορτανσία, γλυκειά μου Ορτανσία. (Τὴν τραβάει πρὸς τὸν ντιβάνι).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: Κύριε. Για όνομα τὸ Θεοῦ. Τί πάθατε; Θα φωνάξω. Έγώ...

Κα ΜΠΡΙΚ: (Τὴν ρίχνει έπάνω στο ντιβάνι καί άρχίζει να τὴν φιλήσῃ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ: (Μπαίνει από την άλλη πόρτα καί μόλις βλέπει τὰ ζευγάρια να φιλιούνται, φωνάζει). Μόνον για μένα που τὸ παράγγειλα, δεν χρησιμεύει σὲ τίποτα τὸ γραμμόφωνο. (Υστερα παίρνει τὸ μουκαλάκι με τὸ αντίδοτο τὸ σπάζει με μανία έπάνω στο πάτωμα καί βγαίνοντας από τὴν άλλη πόρτα, φωνάζει). Καλή διασκέδασι.

Κα ΜΠΡΙΚ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Ένα φλέγον κοινωνικό πρόβλημα

Γιατί ναυαγοῦν οί περισσότεροι γάμοι

φταίνε οί άνδρες!

λέγει ένας άμερικονὸς σοφὸς

Γιατί οί περισσότεροι γάμοι άποτυγχάνουν καί ποιοι είναι οί κυριώτεροι λόγοι διαζυγίου;

Τὸ μεγάλο αυτό κοινωνικό πρόβλημα άπησχόλησε ιδιαιτέρως κατὰ τὰ τελευταία έτη, όποτε καί μεγαλειότερη ήταν ή έκδηλωσίς του, τὸς σοφούς όλου τὸν κόσμου; Κινδυνεύουμε να μείνουμε μιά λέρα χωρίς οίκογένεια!; φωνάζουν από παντού, αλλά λύσις δεν βρίσκειται καμμία.

Μεταξὺ τὸν σοφῶν που έχουν άσχυρή με τὸ ζήτημα είναι καί ο δωρ Ράιτ ο πολὺς καθηγητὴς της ψυχολογίας, στον όποιο άνήκει καί τὸ δημοσιεύμενο κατωτέρω άρθρον.

Γιατί οί περισσότεροι γάμοι άποτυγχάνουν;

Τὸ κακό, φυσικά, όφειλεται σὲ πολλές αίτιες: στην οικονομική δυσπραγία, στις κακές συνήθειες, στην άσυμφωνία τὸν χαρακτήρων, καί στο αλάνιο τρίγωνο. Μόλα ταύτα, έκτός από αυτές τις αίτιες καί τις πολλὰς άλλες, υπάρχουν καί οί καθαρώς ψυχολογικοί λόγοι που άποτελοῦν τὴν βάση κάθε άσυμφωνίας τὸν άνδρὸν, καί τὸς όποιοι άνδρες άν όλοι οί παντρεμένοι μπορούσαν ή εύρισκαν τὸν τρόπο να τις άντιληφθῶν, τότε θ' άπομάκρυναν τὴν δυστυχία της συζυγικής ζωής.

Όταν ένας άνδρας παντρεύεται, τὸ μόνο πράγμα από τὸ όποιο δεν φροντίζει να παραιτηθῇ, είναι ή άτομικότης του. Κεντριζόμενος από αυτή τὴν έκπληκτική βιολογική πείση που τὴν δνομάζουμε έρωτα, μπορεί να παντρευτῇ σαρώνοντας τὰ μεγάλυτερα έμπόδια. Έν τούτοις όποιο γίλζει πάντα, όταν παντρευτῇ να διατηρήτῃ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ της ελευθερίας που έχει σήμερα. Εύχαριςαως θα δεχθῇ να μοιράσῃ με τὴν γυναίκα του τὸ εβδομαδιατικό του ή τὸ μισθό του τὴν άτομικότητά του όμως ποτέ. Γιατί, όμως να μὴ θέλῃ να κάνῃ κι' αυτή τὴν όποχώρησι; Γιατί είναι ο άρρην, ο ισχυρός, ο άνδρας, ο όποιος θέλει να διατηρήσῃ τὰ δικαιώματά του.

Η έξυπνη γυναίκα καταλαβαίνει τὸν σύζυγό της. Γνωρίζει ότι δεν έχει καμμία άπαίτηση στις σκέψεις του ή τις συγκινήσεις του. Δεν επιχειρεῖ να τὸν κατακτήσῃ, άνιθέτως τὸν δίνει τὴν ευκαιρία ν' άναπνεύσῃ τὸν εαυτόν του, να τὸν άφίῃ μόνον του όταν τὸ επιθυμῇ. Ποτέ δεν επιχειρεῖ να άπομακρύνῃ τὴν άτομικότητά του, καί να έπιμένῃ όπως ε-

Η ένστικτώδης, όμως, αὐτὴ τακτική πρέπει να είναι άξίεπαινη, γιατί, όταν ένας άνδρας, άναμιννύει τὴν προσωπικότητά του με τὴν προσωπικότητα μιάς γυναίκας, τότε άποτυγχάνει στην καλλιέργεια καί έφαρμογῇ τὸν ιδεῶν του. Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, χάνει τὸ κυριώτερο άνδρικό ταλέντο — τὴν δημιουργικότητα.

Με τις γυναίκες όμως τὸ πράγμα είναι διαφορετικό. Όλες είναι περισσότερες, άς τὸ πούμε, σοσιαλιστικές. Όταν μιά γυναίκα παντρεύεται, ζητεῖ ένστικτωδῶς να χάσῃ τὴν άτομικότητά της ή να τὴν ένσωματώσῃ — ή λέξις είναι της μόδας — μέσα στην ισχυρότερη άτομικότητα τὸν σύζυγό της. Με τὸν πλάγιο καί εύφυα αυτό τρόπο επιδιώκει να τὸν κατακτήσῃ, άναμιννύοντας τὴν δική της προσωπικότητα με τὴν δική του. Αν τὸν άποκαλύψῃ μικρά μουσικά τὸν παρελθόντος της θα περιμένη να κάμῃ καί αυτός τὸ ίδιο. Φυσικά, οί άνδρες δεν είναι προετοιμασμένοι για μιά τέτοια έξομολόγησις.

Όπωςόδηποτε θα είναι έξυπνότερη ή σύζυγος που δεν θ' άποκαλύψῃ τὰ μικρά μουσικά της, γιατί οί άνδρες θέλουν να πιστεύουν τὸς εαυτούς τους ότι είναι μεγάλοι έραστές καί ότι δεν είναι δυνατόν να ύπῃρξῃ άλλος άνδρας τὸν παρελθόντος, τὸν παρόντος καί τὸν μέλλοντος, ο όποιος καί συγκίνησε περισσότερο τὴν γυναίκα του άπ' ότι τὴν συγκινεῖ αυτός.

Η έξυπνη γυναίκα καταλαβαίνει τὸν σύζυγό της. Γνωρίζει ότι δεν έχει καμμία άπαίτηση στις σκέψεις του ή τις συγκινήσεις του. Δεν επιχειρεῖ να τὸν κατακτήσῃ, άνιθέτως τὸν δίνει τὴν ευκαιρία ν' άναπνεύσῃ τὸν εαυτόν του, να τὸν άφίῃ μόνον του όταν τὸ επιθυμῇ. Ποτέ δεν επιχειρεῖ να άπομακρύνῃ τὴν άτομικότητά του, καί να έπιμένῃ όπως ε-

Τελειώνοντας, νομίζω ότι δεν θάταν άστοχο, πάνω στο ζήτημα της μελέτης τὸν γιατί σπάνια συναντάται ή εύτυχία στο γάμο, ως καί Συνέδριο ακόμα να γίνη από αντιπροσώπους κάθε τόπου, κάθε άναπτυκτικής άξίας κάθε φύλου, τὸ όποιον να διοργανωθῇ με ένα σκοπό: τὴν έκδοσι ενός μανιφέστου στο όποιον να γραφοῦν όλες οί άναγκαίες για τὴν συζυγική εύτυχία οδηγίες καί τὸ όποιον θα μελετοῦν, ύπογεωτῶς, όλοι οί ύποψήφιοι σύζυγοι.

Δωρ ΡΑ-ΙΤ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

Κος ΜΠΡΙΚ: (Προσπαθεί να ξεφύγῃ από τὰ χέρια της κυρίας Μπρονέτ καί βρίσκεται στο γραμμόφωνο. Άνοίγῃ

Κος ΜΠΡΟΝΕΤ: (Τρέχει πρὸς τὰ εκεί φωνάζοντας). Απιστη! Ατιμη. Τώρα, περίμενε. Μπροστά στα μάτια μου. (Τὴν ίδια στιγμή μπαίνει από τὴν άλλη πόρτα ή Ορτανσία καί συναντιέται άκριβῶς μπροστά στο γραμμόφωνο με τὸν κύριο Μπρονέτ).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ καί ΜΠΡΟΝΕΤ: (Πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά τὸν άλλου καί φιλιώνται).

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Γενεβιέβη ντέ Κλίφφεντ και η φίλη της Λόλα Ντέ Φερράς γίνονται αντί-ζητες εξ αίτιας του κόμητος Ρυνσταέλ που παντρεύεται τη Γενεβιέβη. Αργότερα ο κόμης πεθαίνει και δια δευτέραν φοράν η Λόλα παραγκωνίζεται από τη Γενεβιέβη που παντρεύεται τον σέρ 'Αμορόν τον οποίον η Λόλα αγαπά κρυφά.

Η Λόλα όμνυει εκδίκηση και εξαφανίζεται για ένα διάστημα από την Αγγλία. Αργότερα όταν πιά όλοι έχουν σχεδόν ξεχάσει τη Λόλα και μετά τον θάνατον της μητέρας της, επιστρέφει έχοντας στον νούν της ως μόνον σκοπόν της ζωής της την εκδίκησή της. Μια μέρα, λοιπόν, στέλνει ένα γράμμα στον 'Αμορόν ζητώντας του να την παντρευτεί. Από το ραντεβού αυτό ο 'Αμορόν δεν γυρίζει ποτέ ούτε μαθαίνει ποτέ κανείς τί έγινε.

Μετά χρόνια πολλά η κόρη του η Σιμόνη βοηθούμενη από τον Χάρρυ ντέ Φιερνέζ που την αγαπά αποφασίζει να ξεχνήσει το μυστήριο.

Κατορθώνουν ένα θρόνο να συναντήσουν μετά πολλές αναζητήσεις την Λόλα την οποίαν ο Χάρρυ συλλαμβάνει και κλείνει σ' ένα περιπτερο παρακαλώντας την να μιλήσει για το μυστήριο της εξαφανίσεως του 'Αμορόν. Η Λόλα αρνείται.

Η Σιμόνη προσπαθεί να την συγκινήσει και στο τέλος το καταφέρνει. Η Λόλα αρχίζει να διηγείται την ιστορία της εξαφανίσεως του 'Αμορόν... «Ότι ο 'Αμορόν κατά την συνάντησή τους της έδειξε ψυχρότητα και ότι κουβεντιάζοντας ενώ προχωρούσαν χωρίς να ξέρουν και να προσέχουν που πηγαίνουν έφθασαν μπροστά σε μια τοποθεσία της περιοχής στη μαύρη λίμνη, που κατά την παράδοσι «δεν αποδίδει ποτέ τα θύματά της». Εάφνου σε μια στιγμή η Λόλα άκουσε έναν τρομερό θόρυβο και είδε τον 'Αμορόν να χάνεται στο βάθος του βαράθρου. Τά έχασε τότε κι' άρχισε να τρέχει αλλά λιποθύμησε. Όταν κατάλαβε πιά τί είχε συμβεί σκέφθηκε να σπείρει εκεί την εκδίκησή της. Δεν μίλησε ποτέ για τον χαμό του 'Αμορόν. Αμέσως η Σιμόνη στέλνει ένα τηλεγράφημα στην μητέρα της ειδοποιώντας την ότι έβρε το μυστήριο και ετοιμάζεται να πάει με τη Λόλα στο μέρος που χάθηκε ο άτυχος πατέρας της. Η Σιμόνη λέει την απόφασή της αυτή στην κυρία ντέ Φιερνέζ που είναι έξω φρενών όταν τον της Λόλας. «Συνεννοήσου με' αυτήν, απαντά η η, ντέ Φιερνέζ»

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

φρόντισε όμως να μην την ξαναϊδώ τη Λόλα ποτέ μπροστά μου εγώ».

Η Σιμόνη παίρνει νύστερ από αυτό τη Λόλα και πηγαίνουν για να δρουν το μέρος όπου είχε πεθάνει ο πατέρας της. Η Λόλα δεν άρχει να ανακαλύψει το μέρος αυτό, κάτω σ' ένα γκρεμό. Και εκεί επάνω από τον γκρεμό αυτόν η Λόλα ζητά συγγνώμη της Σιμόνης για το κακό που άθελά της και χωρίς διόλου να συνεργήσει στον θάνατο του πατέρα της έκανε σ' αυτόν και την ίδια.

Υστερα από την θλιβερή αυτή εκδρομή, η Λόλα εξαφανίζεται. Η Γενεβιέβη, μετά το έπεισόδιο αυτό, θέλει να πάει η ίδια για να ψάξει και να βρει τα κόμματα του αγαπημένου νεκρού. Η Σιμόνη την πληροφορεί ότι τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἔχει ἤδη ἀναλάβει ὁ Χάρυ. Πραγματικά ο νέος είχε ξεκινήσει από τα γραμμάτια στον τόπο του δυστυχισμένου.

Ο Χάρυ πράγματι κατορθώνει να βρει στο βάραθρο τον σκελετό του Σάρλ 'Αμορόν.

Κατόπιν αυτού ζητά επίσημα πιά το χέρι της Σιμόνης και ο γάμος αποφασίζεται. Ένα πρωί ενώ ο Χάρυ έβγαίνει για τον τακτικό του περίπατο τον σταμάτησε ο μικρός υπηρέτης της κυρά Γκοντράν της διευθυντριάς ενός πανδοχείου όπου έσυχνάζαν οι περαστικοί από το χωριό.

20ον

Το σπίτι της κυρίας Γκοντράν ήταν ξενοδοχείο, μπάρ, εστιατόριο, «Ολ' αυτά μαζί, εν μικρογραφία.

Τί να τον ήθελε όμως ο μικρός υπηρέτης του ξενοδοχείου; Αυτό προσπαθούσε να μαντέψει ο Χάρρυ. «Είπες πως είχες κάτι για μένα;»

—Ναί...
—Και τί είναι αυτό;...
—Νά... 'Ετοῦτο δὼ...
Κι' ο μικρός του έτεινε ένα κομμάτι χαρτί, που το κρατούσε δλη αυτή την ώρα μέσα στη χούφτα του.

—'Ακούστε... έσυνέχισε χαμηλώνοντας τη φωνή του. Δεν πρέπει κανένας να μάθει τί λέει μέσα... 'Ετσι είπε η κυρία που μου τῶδωσε...
Ο Χάρρυ δεν τον επρόσεχε όμως. Είχε ξεδιπλώσει το χαρτί, και διάβασε:

«Κύριε Χάρρυ,
«Είμαι ανάγκη να σας ιδώ. Μόλις λάβετε αυτό το σημείωμα, ελάτε άμεσα στο ξενοδοχείο της κυρίας Γκοντράν και ζητήστε με.Θά ζητήσετε την κυρία Λαβαλιέρ. Αυτό το δνομα έχω δώσει. Δεν πρέπει κανείς όμως να μάθει ότι θα συναντηθούμε, ούτε ότι εδρίσκαμαι εδώ».

«Σας θεωρώ τίμιον άνδρα, και σας εμπιστεύομαι...
«Σας περιμένω.
«Πρόκειται για την εύτυχία σας».

«Λά».

Ο Χάρρυ είχε χλωμιάσει. Έμάντευσε τίνος δνόματος άρχικό ήταν αυτό το Λ. της υπογραφής. Έβγαλε από την τσέπη του μερικά κέρματα και τὰ έδωσε στον μικρό.

Αυτός τὰ έπηρε με γαρά, χαίρε, ησε κι' έκανε να φύγει.

Με μια κίνηση του χεριού του όμως, ο Χάρρυ τον σταμάτησε.

—Καί, δέ μου λές, τον ρώτησε. Ποιος στο έδωσε αυτό το γράμμα; Τὸ χωριατόπουλο τὸν εκύτταξε πονηρά.

—Δὲν γράφει μέσα; έρώτησε.

—Ν' απαντάς σ' αυτό που σε ρωτάν!

—Ε, νά... Μου τῶδωσε αὐτὴ ἡ κυρία που ἦλθε χτές...

—Χθές;

—Μά ναί... Καί φαινόταν πολύ κουρασμένη. Θά είχε κάνει πολύ δρόμο ως πού νάρθη, γιατί τὰ παπούτσι της ήταν κατάσπρα από την σκόνη...

—'Εν τούτοις...

—'Ο μικρός σταμάτησε.

—'Εν τούτοις... 'Αν καί ήταν τόσο κουρασμένη, δὲν εκλεισε μάτι δλη τη νύχτα. 'Εγὼ κοιμάμαι στο άντρεδάκι, κάτω ακριβῶς από τὸ δωμάτιό της. Καί τὴν άκούγα δλη νύχτα νά κάνει βόλτες πάνω — κάτω... Τὰ πρωί, μόλις ξύπνησε, με κῶλεσε, μουδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα, καί μου είπε:

—Νά τὸ πᾶς στὸν κ. Χάρρυ ντέ Φιερνέζ. Πρόσεξε όμως νά τοῦ τὸ δώσης στὰ χέρια του... Μὴν τοῦ τὸ δώσης μέσα στο σπίτι του, γιὰ νά μὴν τύχη καί τὸ ἴδι ἡ κανεὶς καί τὸν έρωτήση. Νά περιμένῃς ἀπ' ἔξω, κι' ἂν τὸν δῇς νά βγαίνει, τότε νά τὸν πλησιάσης καί νά τοῦ τὸ δώσης. ἂν εἶναι μόνος του, φυσικά...
«'Ετσι έκαμα κι' εγὼ. Εἶχα μιά ὥρα πού περιμένα... ως πού σὰς είδα νά βγαίνετε. Σας άφισα, τότε, ν' απομακρυνθῇτε, καί κατόπιν έτρεξα νά σας εύρω...»

—Μπράβο! είπεν ὁ Χάρρυ. Φαίνεται έξυπνο παιδί. Πήγαμε νά πῇ τῇς κυρίας πού σ' έστειλε νά με περιμένῃ. Καί... πρόσεξε! Δὲν θ' άναφέρῃς σέ κανένα τίποτα γιὰ δλ' αὐτὰ...
«'Ενωια σας! Ξέρω εγὼ!... ἂ πῇντρε τὸ χωριατόπουλο καί έφυγε τρέχοντας...

—Παιδί...
—Ναί...
—'Εγὼ... Σας εκάλεσα, γιατί δὲν ἦθελα νά φύγω... δὲν ἦθελα νά εξαφανισθῶ πρὶν φανερώσω ἕνα μεγάλο μυστικό... Καί μόνο σέ σας μπορούσα νά τὸ φανερώσω...
Ο νέος τὴν εκύτταξε με άσστηρητητα.

—Νομίζω, εν τούτοις, είπε, ότι μπορούσατε νά μου πῇτε ότι θέλατε σὴν πρώτη συνάντησή μας...
'Η Λόλα ντέ Φερράς εκούνησε τὸ κεφάλι.

—'Οχι... είπε. Δὲν μπορούσα νά μιλήσω τότε... 'Ήσαν καί ἄλλοι μπροστά... Κυρίως ἐκείνῃ...
Τὰ τελευταία λόγια τὰ είχε πῇ πολύ σιγά.

—'Αναστέναξε βαθεία καί κάθησε

στην πολυθρόνα της.

Είχε ένα ύφος τόσο θλιμμένο, τόσο συντετριμμένο, ὥστε ὁ Χάρρυ τὴν λυπήθηκε.

—'Ετραβηξε μιά καρέκλα κοντά της κι' εκάθησε.

—Σας άκούω... τῇς είπε με σιγανή φωνή. Τί έχετε νά μου πῇτε ἀκόμη;...

—'Η Λόλα ντέ Φερράς δὲν άπῇντρεσε. Εκύτταξε απλάνως εμπρός της, καί φαινόταν θυσημένη σέ πολύ, σέ μεγάλη συλλογή.

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

ΑΝΤΙΖΗΠΕΣ

Πρὸς στιγμήν, σκέφθηκε τὸν Σάρλ 'Αμορόν.

—'Ετσι κι' αὐτὸς είχε λάβει, κάποτε, ἕνα μυστηριῶδες γράμμα. 'Ετσι είχε πάει κι' αὐτὸς ἐκεῖ πού τοῦ ὠρίζαν ραντεβού, χωρίς νά πῇ σέ κανένα τίποτα... Καί δὲν είχε ξαναγυρίσει πιά...

—'Εχαμῶελάσε. Οἱ δυὸ περιπτώσεις δὲν είχαν τίποτα τὸ κοινὸ μεταξὺ τους. 'Ο Σάρλ 'Αμορόν, ἄθελά του βέβαια, είχε δώσει όμως πάντως δικαιώματα σέ μιά γυναίκα νά τὸν θεωρῇ κάπως δικό της... 'Ενῶ αὐτὸς...

—'Ας εἶναι. Σέ λίγο θά διαλυθῇ τὸ μυστήριό!... ἐψιθύρισε, άντικρίζοντας ἀπὸ μακριὰ τὸ μικρὸ σπιτάκι τῇς κυρίας Γκοντράν.

Σέ λίγο έμπαινε σὴν «μεγάλῃ» αἴθουσα τοῦ πανδοχείου. Δὲν βρισκόταν κεῖ μέσα, παρὰ μόνον ἡ ἴδια ἡ διευθύντρια, ἡ κυρία Γκοντράν.

Μόλις τὸν είδε, σηκώθηκε.

—'Α! 'Εσεῖς είσθε, κ. ντέ Φιερνέζ;

—Ναί, άπῇντρεσε ὁ νέος. Θά ἦθελα νά ιδῶ μιά στιγμή τὴν κυρία Λαβαλιέρ...

—Περᾶστε... Σας περιμένει σὸ δωμάτιό της...

Ο Χάρρυ άκολούθησε τὴν κυρία Γκοντράν σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, ά-νέβηκε μιά σκαλίτσα...

Σέ λίγο βρισκόταν σὸ πρῶτο πάτωμα.

—'Εδῶ εἶναι! τοῦ είπεν ἡ κυρία Γκοντράν, δείχνοντάς μιά κλεισμένη πόρτα.

Καί έφυγε.

Ο Χάρρυ προχώρησε ὡς τὴν πόρτα. Τὴν χτύπησε.

—'Εμπρός... άκούστηκε μιά φωνή ἀπὸ μέσα.

Ο νέος άνοιξε τότε τὴν πόρτα, καί μπῆκε σὸ δωμάτιο.

Στὸ βάθος, καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα, τὸν περιέμενε ἡ Λόλα ντέ Φερράς.

Μόλις τὸν είδε, ἡ Λόλα ντέ Φερράς σηκώθηκε.

—Σεῖς!... Σεῖς!... είπεν ὁ νέος.

—Ναί... 'Εγὼ... Σας εκάλεσα, γιατί δὲν ἦθελα νά φύγω... δὲν ἦθελα νά εξαφανισθῶ πρὶν φανερώσω ἕνα μεγάλο μυστικό... Καί μόνο σέ σας μπορούσα νά τὸ φανερώσω...

Ο νέος τὴν εκύτταξε με άσστηρητητα.

—Νομίζω, εν τούτοις, είπε, ότι μπορούσατε νά μου πῇτε ότι θέλατε σὴν πρώτη συνάντησή μας...

—'Η Λόλα ντέ Φερράς εκούνησε τὸ κεφάλι.

—'Οχι... είπε. Δὲν μπορούσα νά μιλήσω τότε... 'Ήσαν καί ἄλλοι μπροστά... Κυρίως ἐκείνῃ...
Τὰ τελευταία λόγια τὰ είχε πῇ πολύ σιγά.

—'Αναστέναξε βαθεία καί κάθησε

στην πολυθρόνα της.

Είχε ένα ύφος τόσο θλιμμένο, τόσο συντετριμμένο, ὥστε ὁ Χάρρυ τὴν λυπήθηκε.

—'Ετραβηξε μιά καρέκλα κοντά της κι' εκάθησε.

—Σας άκούω... τῇς είπε με σιγανή φωνή. Τί έχετε νά μου πῇτε ἀκόμη;...

—'Η Λόλα ντέ Φερράς δὲν άπῇντρεσε. Εκύτταξε απλάνως εμπρός της, καί φαινόταν θυσημένη σέ πολύ, σέ μεγάλη συλλογή.

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

στην πολυθρόνα της.

Είχε ένα ύφος τόσο θλιμμένο, τόσο συντετριμμένο, ὥστε ὁ Χάρρυ τὴν λυπήθηκε.

—'Ετραβηξε μιά καρέκλα κοντά της κι' εκάθησε.

—Σας άκούω... τῇς είπε με σιγανή φωνή. Τί έχετε νά μου πῇτε ἀκόμη;...

—'Η Λόλα ντέ Φερράς δὲν άπῇντρεσε. Εκύτταξε απλάνως εμπρός της, καί φαινόταν θυσημένη σέ πολύ, σέ μεγάλη συλλογή.

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

Τὸ βλέμμα τῇς Λόλας ντέ Φερράς ζωήρεψε άποτόμως. Τὸ πρόσωπό της έπηρε μιάν εκφραση τρόμου.

—'Α, ὅχι! 'Οχι! Γιὰ τὸ Θεό, δ-χι!... ψιθύρισε. Αὐτῇ, πρὸ παντός, δὲ ν π ρ έ π ε ι ν ἂ μ ἂ θ η !... δὲν πρέπει ποτὲ νά μάθῃ!...

Ο Χάρρυ άνησύχησε.

Τί εσήμαιναν τὰ λόγια αὐτὰ τῇς παραδόξης γυναίκας;

—Τί, δὲν πρέπει νά μάθῃ ἡ Σιμόνη; έρώτησε.

—'Αλλά ἡ Λόλα δὲν τοῦ άπῇντρεσε. Τὸ βλέμμα της είχε ξαναγίνει ά-τονο ὥπως πρὶν. Καί, σὰ νά συνέχιζε κάποια σκέψη της, είπε:

—Δὲν θά χρῆσιμευε τότε σέ τίποτα ἡ θυσία μου... ἡ θυσία μου τῶσαν ἐτῶν...

—'Εάν έχετε νά μου πῇτε τίποτα σχετικῶς με τὸν Σάρλ 'Αμορόν, δὲν νομίζετε πὼς θάταν προτιμότερο νά καλούσαμε καί τὴ Σιμόνη;... έρώτησε σιγά ὁ Χάρρυ.

τοῦ πατέρα της... Γι' αὐτὸ θά εξαφανισθῶ τώρα γιὰ πάντα...

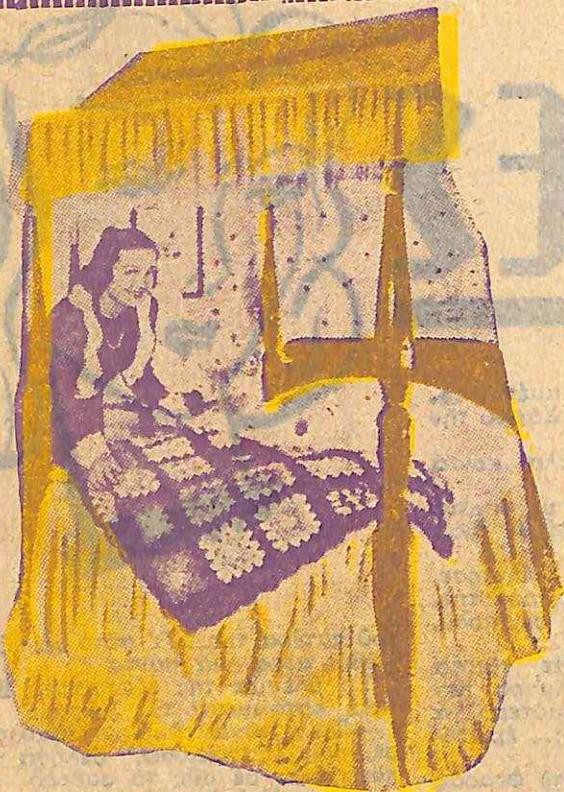
Τὸ βλέμμα της ζωήρεψε. 'Εκύτταξε κατὰμματα τὸν Χάρρυ.

—Πρὶν φύγω, όμως, εξακολουθεῖτε σέ, πρὶν εξαφανισθῶ, θέλησα ν' ἀποκαλύψω σέ σας τὸ φοβερὸ αὐτὸ μυστικό. Καί δταν περάσουν πολλὰ χρόνια... δταν θάχετε γεράσει πλεόν καί οἱ δυὸ σας... δταν θάχετε άποκτήσει ἐγγονάκια, τότε... θά τῇς πῇτε τὴν ἀλήθεια... δλη τὴν ἀλήθεια...

—Θά τῇς πῇ τί, δηλαδή; έρώτησε με αγωνία ὁ Χάρρυ. Τί πρόκειται νά τῇς ἀποκαλύψω;...

—'Αργά, τότε, καί τονίζοντας κάθε λέξη, ἡ Λόλα ντέ Φερράς άπῇντρεσε:

—Θά τῇς ἀποκαλύψετε ότι ἡ πραγματική της μητέρα ἦμουνα ἐγὼ!...

Κυρία μου,
είσδε καλή
νοικοκυρά;

Ένας ασφαλής τρόπος για να
βεβαιωθείτε: απαντήστε στις
παρακάτω ερωτήσεις μας:

ΟΙ αναγνώστριές μας
ας μη βιασθούν να
διαμαρτυρηθούν, δι-
αβάζοντας το πα-
ραπάνω ερώτημά μας. Δεν
είμεθα διόλου υπερβολικοί,
αλλ' ούτε και σκοπεύουμε
να τις κατηγορήσουμε, ό-
λες, συλλήβδην και αθρό-
ως, ότι δεν είναι καλές νοι-
κοκυρές: Όλες οι γυναί-
κες, λίγο - πολύ, έχουν ξυ-
ψωτό μέσα τους, το αίσθη-
μα της νοικοκυρωσύνης
και της τάξεως, γεννιούν-
ται μ' αυτά. Άλλα δεν το ξέ-
χουν όλες σε ίσην μοί-
ραν το μεγάλο αυτό αγα-
θό, και άς φαντάζονται με-
ρικές ότι είναι υποδειγμα-
τα καλής νοικοκυράς. Για
να βεβαιωθούν οι αναγνώ-
στριές μας ότι είναι πραγ-
ματικά αυτό που θέλουν
να είναι, άς ρέξουν μία μα-
τιά στον παραπλευρώς πί-
νακά μας. Θα απαντήσουν
σε κάθε ερώτημα, βάζον-
τας στην στήλη που είναι
άδειο ένα 0 αν απαντήσουν
«όχι», ένα 1 αν απαντή-
σουν «ίσως» και ένα 2 αν
απαντήσουν «ναί». Κατόπιν
ας αθροίσουν τρεις αριθ-
μούς που έγραψαν και αν
βρούν άθροισμα από 0-10,
σημαίνει ότι χρειάζεται να
κάμουν ακόμη αρκετά, για
να είναι το σπιτικό τους
άμεμπτο, αν βρούν από 10
- 20, είναι αρκετά καλές
νοικοκυρές, αν βρούν 20 -
30 είναι καλές νοικοκυρές
και αν βρούν πάνω από 30,
τότε είναι υποδειγματικές
νοικοκυρές.

Φροντίζετε κάθε πράγμα να είναι στη θέση του;.....

Όταν τακτοποιήτε τα πράγματά σας, φροντίζετε να εί-
ναι πιο πρόχειρα τα είδη της καθημερινής χρήσεως;.....

Όταν γδύνεσθε το βράδυ, φροντίζετε να τακτοποιήτε τα
ρουχά σας, αντί να τα πετάτε εδώ κι' εκεί;.....

Όταν βάζετε τα παπούτσια σας στη ντουλάπα, φροντί-
ζετε ώστε να είναι γυαλισμένα;.....

Όταν τακτοποιήτε τα ρούχα του συζύγου σας, προσέχε-
τε ώστε να μη μένουν μέσα λερωμένα μανδήλια;.....

Συνηθίζετε να βάζετε μικρές ετικέτες στα κλειδιά σας,
ώστε να μην τα συγχέετε κατά την χρήση;.....

Καθαρίζετε συχνά μερικά μέρη του σπιτιού που συνήθως πα-
ραμελούνται (τά κάτω από το ντιβάνι, και από το κρεβάτι,
τά πίσω από τις ντουλάπες κτλ.);.....

Αν διαπιστώσετε ότι από κάπου φεύγει το γκάζι ή τρέ-
χει νερό, φροντίζετε ώστε να επικοινωνήσετε άμεσα με την
βλάβη;.....

Επιθεωρείτε συχνά τα ασπρόρουχα, ώστε να αντίληφθη-
τε πια έχουν ανάγκη επιδιορθώσεως;.....

Απαλλάττεσθε συχνά των άχρηστων μπουκαλιών, κουτι-
ων χαρτιών κλπ. ;.....

Είναι πάντοτε άπολύτως τακτοποιημένο το έσωτερικό των
ντουλαπιών και των συρταριών σας;.....

Έχετε πάντοτε στα συρτάρια σας επίκουρικές λάμπες,
σύρμα, και ό,τι άλλο χρειάζεται για μία έπείγουσα και πρό-
χειρη ηλεκτρική έπισκευή ;.....

Το καλοκαίρι, επιθεωρείτε συχνά τα ρούχα που δεν φο-
ρείτε, για να ιδείτε αν είναι πάντα σε καλή κατάσταση;.....

Όταν πηγαίνετε ταξίδι, παίρνετε μαζί σας το συμβόλαιο
της ασφαλιστικής εταιρίας κατά του πυρός;.....

Όταν καπνίζετε σπύτι σας φροντίζετε να μην πέφτη ή
στάχτη στα χαλιά και το παρκέ;.....

Φροντίζετε να λαδώνετε συχνά τους άρμους και τις κλει-
δαριές, ούτως ώστε οι πόρτες σας να μην τρίζουν;.....

Έχετε τακτοποιημένα σ' ένα μέρος όλα τα χαρτιά του
σπιτιού (συμβόλαια, αποδείξεις κτλ. ;).....

Κρατάτε ακριβή κατάλογο των ασπρόρουχων που δίνε-
τε για πλύσιμο ή για σιδέρωμα;.....

ποι αλλά πονηροί,
ικανοποιημένοι με
την λιγοστή απόδο-
ση της άγονης γης
και με μόνη συν-
τροφία τα σκυλιά
και τους ταράν-
δους.

Ο Πούκλι, ο άρ-
χηγός της φυλής,
θέλησε να τιμήσει
τον ξένο του. Για
τόν Όλαφ έφερναν
το άφρόγαλα των
ταράνδων, του έδι-
ναν τη καλύτερη
θέση κοντά σ' τ' η
φωτιά, τις πιο ω-
ραίες γούνες για
κουβέρτες. Άδελ-
φικά μοίραζαν μα-
ζί του τις τρεις πο-
λυτέλειες της ζωής

— Ο άλλος γιατρός είχε έρθει στη
χειμώνα, τότε που ο ήλιος δεν άνα-
τέλλει. Τον δεχθήκαμε εδώ, στο Βα-
σοδάτσι, σαν σωτήρα. Όλοι ήρχον-
το να τον συμβουλευθούν. Έκείνος
όμως θύμωσε όταν του έφεραν ένα
άρρωστο σκυλί, έστω κι' αν ήταν
σκυλί έλκήθρου. Μά δεν ήταν μόνον
αυτό. Τα μικρά παιδιά άρχισαν να
πεθαίνουν το ένα κατόπιν του άλλου.
Έκείνος τους έδωκε να πιούν από
κάτι μικρές μπουτίλλιες που είχε φέ-
ρει μαζί του. Τα παιδιά εξακολούθη-
σαν να πεθαίνουν και οι μητέρες έ-
κλαιγαν. Τότε συγκέντρωσα το συμ-
βούλιο της φυλής και αποφασίσαμε
να στείλουμε να φέρουμε τον Κά-
τσερ.

Στ' όνομα αυτό, ο Πούκλι κόμπια-
σε. Ωστόσο, εξακολούθησε:

— Αυτός γνωρίζει όλα τα μυστικά
του δάσους και των λύκων, και είπε
τί έπρεπε να γίνει: Η χειμερινή σκη-

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗΝ ΧΩΡΑΤΩΝ ΠΑΤΩΝ

Α'

ΝΑΙ, βέβαια, αποκρίθηκα
ο Πούκλι, ή Κι-θέρνης ενδι-
φέρειται καμμία φορά για
τους φτωχούς Λάπωνες, και
τους στέλνει έναν γιατρό. Έτσι
πρό δύο χρόνων ήρθε ένας, πολύ σο-
φός, με μία ωραία άσπρη γενειάδα.
Μιλούσε δυνατά και πολύ γρήγορα
κι' έτσι με δυσκολία τον καταλαβαί-
ναμε.

Κάτι εύθυμο θα θυμήθηκε ο γέρος
άρχηγός της φυλής, γιατί γέλασε με
πονηρία. Μέσα στην εύρύχωρη σκη-
νή από δέρμα ταράνδου, έπακολου-
θησε σιγή, βαρειά όσο ο καπνός που
άνέβαινε από την πυρά. Κάποια γυ-
ναίκα έβλεπε και οι άλλοι γέλασαν.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρη γιατί ο
γιατρός Όλαφ Πέτερσεν ένοιωσε
μια δειλία. Ήταν ή πρώτη φορά
που στενοχωρήθηκε, ανάμεσα στους
«Λάπωνες φίλους» του. Μια νέα και
κάπως θιασμένη φιλία. Όλίγους μή-
νες πρωτίτερα ο Όλαφ είχε πάρει
το δίπλωμά του της Ιατρικής από
το Πανεπιστήμιο του Έλσίνκι. Άλ-
λά ο νεαρός γιατρός ήταν φτωχός,
λά ο νεαρός γιατρός ήταν για μία
δύναμη χρηματικά έφοδια για μία
άξιοπρεπή έγκατάσταση. Πώς να
έρη, λοιπόν, πελατεία; Έτσι δέχθη-
κε πρόθυμα την Ιατρική άποστολή
στους Λάπωνες της Φινλανδίας. Ή-
ταν τότε είκοσι όκτω χρονών, και ή
ιδέα των περιπετειών θά τον ένθου-
σίαζε άν...

Έντούτες, την σκληρή ώρα της
αναχώρεσης, ή «Ινγριδ, ή μνηστή
του δεν είχε κλάψει. Οι γυναίκες της
Φινλανδίας δεν είναι έκδηλως.
Άλλά τα γαλανά μάτια της είχαν
μια έκφραση άπέραντης άπελπισίας,
και με πιγνιτή φωνή του είχε πη:
«Καλή άντάμωση!».

Μήνες είχαν περάσει. Ο Όλαφ δεν
λησμονούσε την Ινγριδ, αυτό όμως
δεν τον έμπόδιζε να άνδιφέρεται
για τους Λάπωνες. Ήρεμοι άνθρω-

των: την ζάχαρη, τον καφέ και τον
καπνό.

Ξανθός, ψηλός, με πολύ γαλανά
μάτια, ο Όλαφ Πέτερσεν ήταν ο τύ-
πος των νεαρών Φινλανδών που εύ-
δοκιμούν έξ ίσου στα σπόρ και στις
σπουδές. Περνούσε ένα κεφάλι όλους

Αυτότελές ρομάντσο
του
Π. Μουλουέν

τους Λάπωνες. Γι' αυτό του φαινόταν
στενόχωρη ή σκηνή αυτή όπου άν-
θρωποι και σκυλιά ζούσαν άδελφι-
κά. Είς ένδειξιν φιλίας, ο Πούκλι του
είχε δώσει ένα τετράγωνο γουένιο
σκούφο όπως φορούν οι Λάπωνες και
οι Λαπωνίδες. Κατά τα άλλα, ο Ό-
λαφ είχε διατηρήσει την Εύρωπαϊκή
ένδυμασία του.

Μολονότι ήταν άνοιξις, έντούτες
οι γυναίκες φορούσαν ακόμα την πα-
ράξενη χειμερινή φορεσιά τους.

Τις πρώτες μέρες, ο Όλαφ εύρισκε
ότι όλοι οι Λάπωνες έμοιαζαν μετα-
ξύ τους. Με τον καιρό, όμως, άρχισε
να τους ξεχωρίζει. Τού έκανε έντυπω-
ση πόσο λεπτά χέρια και πόδια εί-
χαν οι γυναίκες. Ένα πράγμα δεν
κάρθωνε να συνηθισθ: από τού πρωί
ως τού βράδυ, άνδρες και γυναίκες
κάπνιζαν στις μικρές πίπες τους ένα
πολύ δυνατό καπνό.

Τι διαφορά με τα μυρωδάτα, ξυ-
νά σιγαρέττα από τα όποια ή Ιν-
γριδ κάπνιζε ένα ή δύο την ήμέρα.

Έδωξε άμέσως την σκέψη αυτή
για να μη νοσταλγηση. Άλλωστε ή
παράξενη έκείνη σιγή που έπι-
κρατούσε στη σκηνή τον έκαμε να
συνέλθη. Περίεργος, ο Όλαφ έκαμε
μερικές έρωτήσεις. Τότε ο γέρος
Πούκλι είπε:

ή ήταν άσχημα τοποθετημένη, ένο-
χλούσε τους «ούλδρα». Και ο μικρός
αυτός λαός είχε έκδικηθ. Οι σκη-
νές μεταφέρθηκαν ένα μίλιο πιο πέ-
ρα και τα τελευταία παιδιά που ά-
πόμειναν, έζησαν. Τότε, ο γιατρός
θύμωσε, μίλησε άσχημα, και έφυγε.
— Οι Ούλδρα; — Ο μικρός λα-
ός; είπε ο Όλαφ με άπορία.
Σαστισμένη, οι Λάπωνες κυτά-
χτηκαν.

— Πώς; ρώτησε ο Πούκλι, χωρα-
τεύεις σοφά γιατρέ. Έσύ που έχεις
τόσες γνώσεις, δεν ξέρεις...

— Σε θεοβιάω, δεν ξέρω...
Το σοβάρο ύψος του, τους έπεισε
ότι δεν άστειεύοταν. Ο Πούκλι όμως
δεν ήξερε πώς να του εξηγήσει εκεί-
να που και το τελευταίο παιδάκι
γνωρίζει στα μέρη εκείνα. Η Λένα
ήρθε σε βοήθεια του πατέρα της.

— Οι Λάπωνες, είπε, ονομάζουν
Ούλδρα, τον μικρό λαό που ζή
κάτω από την γή. Είναι τόσο μικροί
— όσο ύψος έχει το χέρι μου —, ώστε
σπονίως τους βλέπουν. Ζούν χίλια
χρόνια. Άν δεν τους πειράξετε, οι
ούλδρα είναι καλοί. Άλλοίμονον
δμως σ' εκείνον που θά τους περιπαί-
ξη. Έκδικούνται σκληρά. Σκοτώ-
νουν τα παιδάκια ή ρίχνουν μία κα-
κή σκόνη που κάνει τους ταράνδους
να πεθαίνουν.

Η Λένα μιλούσε τόσο σοβάρα ώ-
στε ο Όλαφ δεν τόλμησε ν' άμφισβη-
τήσει τα λόγια της για να μη δυσά-
ρεσση τους Λάπωνες.

Άπορούσε, όμως, πώς ή Λένα που
ήταν έξυπνη είχε τέτοιες δεισιδαι-
μονίες.

— Έσύ είδες τους Ούλδρα; την
ρώτησε.

— Ίσως... αποκρίθηκε ή νέα με
τασχινιά.

Ο Όλαφ δεν θέλησε να ρωτήσει
περισσότερα. Ήταν ένα αίνιγμα νι-
στών ή μικρή Λένα. Όμορφη δεν
ήταν βέβαια, με την πλακουτσωτή
ρύτη της, αλλά τα μάτια της είχαν
έξαιρετική λάμψη. Συχνά, εκεί που

ΕΙΔΥΛΛΙΟ στήν χώρα τῶν πάγων

γελοῦσε, γινόταν μονομιᾶς μελαγχολική.

Ἐσκυψε γιὰ νὰ χαϊδέψῃ τὸ χονδρὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου σκυλιοῦ της πού ἦταν ξαπλωμένο κοντὰ της καὶ μετὰ τὴν πρόφασιν αὐτὴ εἶπε ἀλλὰ πόσο χαμηλόφωνα ὥστε μόνον ὁ Ὀλᾶφ τὴν ἀκούσει:

— Θὰ πειράξω φαίνεται, δίχως νὰ ποῦ θέλω, κανένα Ὀλᾶφ δὲν, γι' αὐτὸ εἶμαι τόσο δυστυχής.

Ὁ νέος θέλησε νὰ δειξῇ τὴν ἐκπληξή του, ἀλλὰ ἡ Λένα μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ ματιά τὸν ἐμπόδιζε. Τώρα, ὅλοι καὶ εἶχαν νὰ ποῦν γιὰ τοὺς Ὀλᾶφ καὶ γιὰ τὰ κατορθώματά τους. Πῶς παραπλανοῦσαν τοὺς ταξιδιώτες γιὰ νὰ ἀσπείρουθον, πῶς ἐπρεφον τὴν κυρία ἀρκούδα τὸν χειμῶνα καὶ τὴν φιλία τους γιὰ τοὺς παρὰνδρους.

Ὁ Ὀλᾶφ τοὺς ἀκούει καὶ σκεπτόμενος πόσο θὰ διασκέδαζε ἡ Ἰνγριδ ἂν θρῆσκον ἐκεῖ κοντὰ του, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν τὸν ἀφελῆ καὶ πρωτόγονο λαό, μὲ τίς παράξενες προλήψεις του!

Ὁ καπνὸς μέσα στὴ σκηνὴ γινόταν ὁλόενα πῦρ πυκνός. Τὸ μοναδικὸ πᾶσι μὲ τὸν καφέ, περνοῦσε ἀπὸ χερί σὲ χερί. Πολύλογοι καὶ κοινωνικοὶ οἱ Λάπωνες διηγήθηκαν τίς πῦρ καταπληκτικὲς ἱστορίες, ὅταν ξαφνικά, ἡ Λένα σηκώθηκε καὶ βγήκε ἔξω τρέχοντας.

— Ἀπόψε, ἐξήγησε ὁ Πούκλι, ἡ Λένα ἔχει τὴν φύλαξιν τῶν ταρανδῶν. Κάτι θὰ ἀκούσει.

Ὁ Μάρκο, τὸ σκυλὶ πού ἡ νέα χάιδευε πρὸ ὀλίγου, ὀρθώθηκε, γαύγισε καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Οἱ Λάπωνες ἐξακολουθοῦσαν τίς ἀφηγήσεις τους. Ἐλεγον τώρα γιὰ τοὺς δράκους πού κατοικοῦν μέσα στὶς θαλαῖες λίμνες. Ὁ Ὀλᾶφ τοὺς ἀκούει ἀφηρημένος. Εὐρίσκει ὅτι ἡ ἀπουσία τῆς Λένας παρατεινόταν πολὺ.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ καὶ πρὸ ἀγρίου γαύγιμα ἑνὸς σκυλιοῦ, σὴ στιγμὴ, ὅλοι σηκώθηκαν.

— Οἱ λύκοι.

Ὁ Ὀλᾶφ ἦταν ὁ πρῶτος πού ἐσπευσε ἔξω. Ἦταν μιὰ ἥσυχη νύχτα καὶ μυριάδες ἀστέρια φεγγαροβολοῦσαν. Στὸ μανδραμένον ἀνοιχτὸ τοῦ δάσους, τὸ κοπᾶδι τῶν ταρανδῶν—χίλια ζωὰ τουλάχιστον—ἔμεινε ἥρεμα. Ἐπομένως οἱ λύκοι—τὸ φόβητρο τῶν Λαπώνων—δὲν εἶχαν ἐμφανισθῇ.

Μιὰ νέα κραυγὴ, πῦρ δυνατὴ, ἔδωκε τὴν κατεύθυνσιν πού ζητοῦσε ὁ Ὀλᾶφ. Πρῶτος αὐτὸς διέκρινε τὴν Λένα πεσμένη στὸ ἔδαφος καθὼς μάταια προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ. Ἐσπευσε κοντὰ της καὶ τὴν σήκωσε στήν ἀγκαλιά. Ἀνὰ ζύγιζε περισσότερο ἀπ' ἂν παιδί.

— Μιὰ θηλυκὴ ταρανδὸς φώναξε. Ἐπείθετο νὰ ἱδῇ. Καθὼς ἐπέστρεφε τὸ πόδι μου ἐμπλέξε σὲ κάποια ρίζα. Πρῶτος πῦρ πρὸ ἐνός πόδι.

Ὁ Ὀλᾶφ φοβήθηκε κανένα κάταγμα, ὅταν ὁμως ἐπέστρεψε στὴ σκηνή.

νὴ καὶ ἐξετάσε τὸ πόδι, εἶδε ὅτι ἦταν ἓνα ἀπλὸ στραμπούλισμα.

— Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, εἶπε στὸν ἀνήσυχον πατέρα της, καὶ μετὰ κάμψες μέρες θὰ εἶναι ἐντελὼς καλά.

Ὁ γέροντας δὲν ἀπῆντησε, τόσο στενοχωρημένος ἦταν. Τέτοια ἀτυχήματα συμβαίνουν συχνά, ἀλλὰ πάντοτε ὁ μάγος τὰ θεραπεύει. Αὐτὸς ἐξέρει τὰ μαγικά λόγια. Οἱ Ὀλᾶφ τὰ φοβοῦνται, ἐνῶ... Βέβαια ἐκτιμοῦσε πολὺ τὸν Ὀλᾶφ Πέτερσον, ὡς φιλοξενούμενόν του. Ἀλλὰ ὁ ἄλλος γιὰ τὸς μὲ τὰ λευκά γένεια, τοῦ εἶχε ἀφαιρέσει τὴν ἐμπιστοσύνην πού εἶχε στὴν Ἐπιστήμην τῶν Λευκῶν. Γιὰ νὰ μὴ δυσανεχτοῦν ὁμως, τὸν ξένο του, δὲν μίλησε...

Β'

ΜΗ φοβάσαι Λένα, θὰ σοὺ κάνω μασσάζ στὸ πόδι σου, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ ὑποφέρῃς.

— Ἐχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα, ἀποκρίνεται ἡ νέα μὲ χαμόγελο.

Ἀφοῦ ἀφῆρεσε τὸν ἐπίδεσμον ὁ Ὀλᾶφ ἐμάλαξε ἀπαλά τὸ πονεμένο πόδι. Τὸ πρήξιμο λιγότερε πολὺ καὶ σὲ λίγες μέρες, ἡ Λένα θὰ μπορέσῃ νὰ βῇ ἀπὸ τὴν σκηνή, ὅπου μένει πλαγισμένη ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ νεαρὸς γιαιτρός εἶναι εὐχαριστήμενος ἐπειδὴ ἡ γρήγορη αὐτὴ θεραπεία ἀνυψώνει τὸ γόητρό του. Οἱ Λάπωνες ἔρχονται τώρα μ' ἐμπιστοσύνη καὶ τὸν συμβουλευτόνται.

Τρυφερά, σὰν νὰ ἔχη ἓνα παιδάκι ἀπέναντί του, ὁ Ὀλᾶφ περιποιεῖται τὴν νέα. Ποτὲ δὲν ἐνοίωσε τόσο πολὺ τὴν γοητεία τῆς ἀγρίας αὐτῆς χώρας, τώρα μάλιστα πού ἦρθε ἡ ἀνοιξίς. Πῶς νὰ μὴ νοιώθῃ κανεὶς εὐτυχία στὴ σύντομη ἀλλὰ ὠραία αὐτὴ ἀνακωχὴ τοῦ χειμῶνος;

Ἐν τούτοις ἡ Λένα ἀναστενάζει.

— Σὲ πόνεσα, Λένα;

— Ὁχι, ὄχι.

Ὁ γιαιτρός ὁμως βλέπει δάκρυα στὰ μάτια της, μιὰ σύσπαση στὸ νεανικὸ πρόσωπό της.

— Ὑποφέρεις Λένα;

— Δὲν εἶναι τὸ πόδι πού με πονεῖ.

Ἀλλὰ σκέπτομαι ὅτι γρήγορα θὰ ἔχω θεραπευθῇ.

Τὴν παράξενη ἀπάντησις! Ὁ Ὀλᾶφ τὴν παρατηρεῖ ἐρωτηματικά.

Πῶς μπορεῖ ἡ Λένα νὰ μὴν ἀπαντήσῃ στὴν θουδὴ αὐτὴ ἐρώτησι;

Πῶς νὰ μὴ ξελαφρώσῃ τὴν καρδιά της ἀπὸ τὸ βάρος τῆς λύπης πού τὴν πνίγει; Εἶναι τόσο καλός, τόσο πονετικός αὐτὸς ὁ ξένος!

Ξαφνικά, ἡ νέα ξεσπᾷ σὲ λυγμούς καὶ ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, ἐκμυστηρεύεται τὸν καλὸν της.

Πρόκειται νὰ τὴν παντρεύουν προσεγῶς μ' ἓνα ποιμένι ταρανδῶν, μιὰ ἄλλη φυλὴ μὲ κάποιον Τουρί, πῦρ πλούσιον ἀπὸ τὸν πατέρα της. Θὰ γίνῃ πολὺ πλούσια, τὸ μόνον ἀγαθὸ πού λογαριάζεται στὴν Λαπωνία. Καὶ φυσικά, ὁ πατέρας της οὔτε τὴν ρώτησε ἂν τὸν θέλῃ.

Ἡ Λένα, ὁμως, ἀποστρέφεται τὸν Τουρί, παρὰ τὰ πλούσια ποίμνια του. Δὲν θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν γενέτειρά της. Ἐπὶ πλέον...

Ἡ νέα σῶπασε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια της.

Ὁ Ὀλᾶφ ὁμως ἔχει μαντέψει πρὸ

καιροῦ τὸ μυστικὸ της. Χαμαγελά καὶ λέει:

— Ἀγαπᾷς τὸν Ρίστι;

— Πῶς τὸ ξέρεις; ῥωτᾷ ἡ νέα παραξενευμένη.

— Ὁχι, ὁ Ὀλᾶφ δὲν ξέρει τίποτε, ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἰδῇ ὅτι ὁ νεαρὸς κυνηγὸς θαυμάζει τὴν Λένα. Ἐχει ἀντιληφθῇ ἐπίσης ὅτι ὁ θουδὸς αὐτὸς ἐρωτᾷ δὲν ἀρέσει στὸν Πούκλι.

— Τὸν ἀγαπᾷς τὸν Ρίστι;

— Ὁχι, ἡ καρδιά μου δὲν γινώσκει ἀκόμα τὴν ἀγάπην. Ἀλλὰ ξέρω ὅτι ἐκείνου μ' ἀγαπᾷ. Εἶνε φτωχός, κοντὰ του ὁμως ἔχει ἡμουν εὐτυχίας. Εἶναι νέος, γενναῖος, ξέρει ὅλα τὰ μυστικά τοῦ δάσους. Οἱ λύκοι τὸν φοβοῦνται. Δὲν θέλω τὰ ποίμνια καὶ τὰ πλοῦτη ἂν πρόκειται νὰ ζήσω μὲ τὸν γέρο Τουρί. Γι' αὐτὸ λυποῦμαι πού θεραπεύτηκε. Ὁ πατέρας μου θὰ ἐπισπεύσῃ τὸν γάμου μου καὶ ὅλη τὴ ζωὴ μου θὰ κλαίω κρυφά.

Νὰ κλαίῃ, ὄχι ὁμως νὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἡ Λένα δὲν τολμᾷ νὰ φέρῃ ἀντίστασιν στὴ θέλησιν τοῦ πατέρα της. Τὴν ἔλεγε σ' αὐτὴ ἡ Ἰνγριδ, ἡ ἀνεξάρτητη, αὐτὴ πού ἀγωνίζεται γιὰ τὰ δικαιώματά της γυναικάς.

Ἐντελὼς διαφορετικὲς ἰδέες εἶχε σχηματίζει ὁ Ὀλᾶφ γιὰ τὸν ἀμόρφωτο, ἀγριο αὐτὸν λαό. Ἐντούτοις, νὰ πού οἱ Λάπωνες ἔχουν «ψυχικὲς διαθέσεις, αἰσθηματικούς καύμους», ὅπως οἱ Εὐρωπαῖοι. Τὸ βασίλειον τοῦ ἔρωτος ἔφθανε ὡς τὸν πολιτικὸ κύκλο.

Πῶς νὰ παρηγορήσῃ τὴν Λένα, πῶς νὰ τῆς δώσῃ ἐλπίδα; Αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν Ἰνγριδ ἀπὸ τὰ νεανικά χρόνια του, ἀλλὰ ἦταν μιὰ ἥσυχη ἀγάπη, διαφυγὴ σὰν τὸ γαλάζιο νερὸ τῶν λιμνῶν τῆς Φινλανδίας. Ἦσως ἂν εἶχε ὑποφέρει στὴν ἀγάπην, θὰ μπορούσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Λένα.

Ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισία του, ντυπώτοσαν λιγάκι γιὰ τὴν δική του ἡμερίαν.

Ὡστόσο, τόλμησε νὰ πῇ ὅτι ἴσως ὁ Πούκλι πού ἦταν φιλάργυρος ἀλλὰ ἀγαθός, θὰ συγκινοῦνται ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κόρης του... Ἰσως ὁ Τουρί, παρὰ τὰ ἐλαττώματά του, θὰ γινόταν ἓνας καλὸς σύζυγος.

Τὸ θλιμμένο χαμόγελο τῆς Λένας, ἔκανε τὸν Ὀλᾶφ νὰ σῶπασιν ντροπισμένος.

Γ'

ΣΤΗΝ εἰσοδὸ τοῦ δάσους, ὁ Ὀλᾶφ περπατοῦσε δίπλα στὴ Λένα, τῆς ὁποίας τὸ πόδι θεραπεύθηκε.

Ὁ Πέτερσον θυμήθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἄλλους συνοικισμοὺς Λαπώνων.

Τὰ χωριά ἀπέχουν πολὺ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα ὁδηγό. Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ τὰ ποίμνια τῶν ταρανδῶν καὶ συνήθως, οἱ γυναῖκες ὁδηγοῦν τοὺς σπανίους ξένους πού ἐπισκέπτονται τὴν Λαπωνία.

Ὁ Πούκλι δὲν ἔλεγε προσεφάρθῃ, ἀπεναντίας δέχθηκε ἀντίρρησην, ἀπεναντίας εἶναι φίλος πρὸς τὸν Ὀλᾶφ ἀπὸ τὸν ὅτι ἔχει πλήρη ἐμπιστοσύνην του. Τοῦ ἔχει πλήρη ἐμπιστοσύνη καὶ τοῦ εἶναι εὐγνώμων γιὰ τὴν θεραπεία τῆς κόρης του.

Χαρούμενη, ἡ Λένα κουβεντιάζει μαζί του. Γιὰ νὰ τὸν τιμήσῃ, φόρεσε τὴν καλύτερη φορεσιά της, ἓνα λευ-

κὸ χιτῶνα ἀπὸ δέρμα ταρανδῶν καὶ ἓνα σκούφο ἀπὸ κόκκινον μαλλί. Ἡ δερμάτινη ζώνη της εἶναι ποικιλήμενη μὲ κλωστὲς λευκὰς καὶ κίτρινες καὶ μὲ στολίδια ἀσημένια. Ἐκεῖ θρῆσκονται περασμένα τὰ διάφορα ἀπαράτητα σύμβολα τῆς ἐκδρομῆς: τὸ μαχαίρι, ἡ καπνοσάκκουλα καὶ ἓνα ἀκονισμένο, μικρὸ τσεκούρι.

Τὸ πλατὺ, δερμάτινον πανταλόνι της εἶναι καὶ αὐτὸ κεντητὸ μὲ ποικιλόχρωμες κλωστὲς. Στὴ πλάτη της φέρει ἓνα φουσκατὸ ταγάρι πού φαίνεται βαρὺ γιὰ τοὺς λεπτοὺς ὤμους της. Τὸ βάδιμά της εἶναι ἐλαστικὸ καὶ σβέλτο. Στὶς γλουστερὲς κατηφοριές, ὁ Ὀλᾶφ δυσκολεύεται νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Συχνὰ ἔπρεπε νὰ μπαίνουν στὰ ρυάκια ὡς τὰ γόνατά γιὰ νὰ τὰ διαβῶν. Κατόπιν ἔτρεχαν γιὰ νὰ στεγνώσουν. Ἐκείνη τὸν κύκλο τῆς μικρῆς λίμνης, ἐνῶ ἡ Λένα σιωποῦσε, ἀπὸ φόβον μήπως ξυπνήσουν τὸν δράκον τῆς λίμνης.

Προχωροῦσαν ἀργὰ τώρα, ἀνάμεσα στὰς πυκνὰς θάμνους καὶ συχνά, ἡ Λένα ἀναγκάζονταν ν' ἀνοίγῃ δρόμον μὲ τὸ μικρὸ τσεκούρι.

Ἡ πορεία τους ἦταν εὐχάριστη καὶ ὁ Ὀλᾶφ ἀντιλαμβάνονταν πόσο ἡ Λένα ἀποτελοῦσε ἓνα σύνολον μὲ τὴν φύσιν τριγύρω, μὲ τὸ δάσος, τὰ ποταμιά, τὰ διάφορα ἀγρίμια πού τοὺς κυκλοῦσαν ἀφῶς. Κάποτε ἡ Λένα σιωποῦσε, τὸ βλέμμα της γινόταν ἀφηρημένο καὶ ὁ Ὀλᾶφ καταλάβαινε ὅτι συλλογιζόταν τὸν Ρίστι.

Ὅσο προχωροῦσαν τόσο πυκνώνονταν τὰ δένδρα, οἱ θάμνοι, ὡστόσο, τέλος ἔφθασαν σὸ μεγάλο δάσος. Προτοῦ ἀρχίσουν τὸ πῦρ δὲς κὼς μέρος τῆς πορείας των, κάθισαν καὶ ἔφαγαν. Στὸ ταγάρι της, ἡ Λένα εἶχε γαλέτες ἀπὸ σίκαλι, τυρὶ ἀπὸ γάλα τῶν ταρανδῶν καὶ ἓνα κομμάτι καπνιστὸ κρέας.

Ἡ πρὸ ὀλίγου ἀνιγμιατικὴ Λένα, εἶχε γίνῃ πάλι μιὰ εὐθύνῃ, ξέγνοιαστη μικρούλα εὐτυχὴ πού ζοῦσε. Θέλησε νὰ μάθῃ στὸν Ὀλᾶφ ἓνα Λαπωνικὸ τραγοῦδι καὶ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια πού ἐκείνος ἔκανε φάλατσα.

Ἐξακολουθοῦσαν κατόπιν τὸν δρόμον τους ἔσας σὸ μαῦρον, πυκνὸ δάσος. Ἡ διαδρομὴ θὰ διαρκούσε ἀρκετὲς ὥρες, πιθανὸν νὰ θρῆσκονταν στὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθοῦν κάπου ἐκεῖ.

Ὅτε κελάδημα πουλιῶν ἀκουγόταν πᾶσι καὶ οἱ νεοὶ ἔπαυσαν νὰ μιλοῦν. Ὁ οὐρανὸς δὲν διακρινόταν παρὰ σὲ ἀραιὰ διαστήματα, τόσο πυκνὸς ἦταν ὁ θόλος τῶν δένδρων. Κανένα μονοπάτι, κανένα σημεῖο γιὰ νὰ προσανατολισθοῦν. Ὁ Ὀλᾶφ ἦταν κάπως ἀνῆσυχος. Ἦξερε πῶς ἡ Λένα δὲν θὰ χανόταν. Ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ θέλῃ ἐνοίωθε ἓνα κρυφὸ φόβον. Ἀντελήφθη ὅτι σὸ πρόσωπόν της Λένας ὑπῆρχε μιὰ ἐκφρασις ἐντατικῆς προσοχῆς. Κάποια στιγμή, τοῦ φάνηκε ὅτι ἀκούει τριζιμο ξηρῶν κλαδιῶν.

— Ἡ ἀρκούδα; ῥώτησε.

Μὲ μιὰ ἐκφραση τρόμου ἡ νέα φώναξε:

— Ποτὲ μὴ λέτε αὐτὴ τὴν λέξη. Θυμῶνται ὅταν τὴν ὀνομάζουν ἔτσι, ἀντιμετώπιζέτε καὶ οἱ Ὀλᾶφ νὰ μὴ μιλοῦν. Εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ μιλάτε γι' αὐτὴν. Ἐκτός ἂν τῆς δώσετε ὀνόματα τιμητικά: «ἡ βασίλισσα τοῦ δάσους» ἢ κυρὰ μὲ τὴν γούνα.

Ὁ Ὀλᾶφ δὲν πρόλαβε νὰ χαμῆγει

λέξη γιὰ τὴν ξαφνικά, στάθηκε παγωμένος ἀπὸ θρίκη. Ἐκεῖ σὲ εἴκοσι μέτρων ἀπόστασιν ὀρθή στὰ πινὰ πόδινα της μιὰ πελώρια «κυρὰ μὲ τὴν γούνα» τοὺς παρατηροῦσε. Κινούσε ἀπὸ λητὶ καὶ τὰ μπροστινὰ πόδια της καὶ ἔδειχνε τὰ λευκὰ δόντια της.

Νὰ φύγουν; Ἦταν ἀδύνατον. Ἀσφαλῶς τὸ θηρίο θὰ τοὺς κυνηγοῦσε. Νὰ προχωρήσουν; Θὰ τὸ θωροῦσε ἡ ἀρκούδα ὡς πρόκληση.

Ὁ Ὀλᾶφ ντράπηκε ὅταν εἶδε τὴν ψυχραιμία τῆς Λένας. Ἐφαγε στὴν τσέπη του καὶ θώπεκε τὸ περιστροφὸν του, ἀλλὰ αὐτὸ ἔλεγε θραχὴ καθὼς διαβίωναν τὰ ποταμιά. Ἀλλ' ὅμως, κάθε κίνηση μπουρῶσε νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐξέσπασμα τοῦ θηρίου τῆς ἀρκούδας.

— Θύμωσε, ψιθύρισε ἡ Λένα, ἐπειδὴ εἴπαμε τὸ ἀπηγορευμένο ὄνομά της.

Ὡστόσο, ἡ ἐνδοξη κυρὰ δὲν ἐπιτίθεται ποτὲ ἐναντίον τῶν γυναικῶν. Θὰ τὴν πλησιάσω, λοιπόν, καὶ αὐτὴ θὰ φύγῃ.

Ὁ Ὀλᾶφ θέλησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Ἡ Λένα εἶχε προχωρήσει μερικὰ βήματα, μὲ θάρρος καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀρκούδα οὐδέποτε πειράζει τίς γυναῖκες.

Προλήψεις; ἢ ἀλήθεια;

Ἡ ἀρκούδα δίστασε. Δὲν μούγκριζε πᾶσι καὶ εἶχε πέσει στὰ τέσσαρα πόδια της. Δὲν φαίνονταν θυμωμένη. Θὰ ἔφευγε τάχα;

Ὁ Ὀλᾶφ ἀποροῦσε ὅταν μονομιᾶς τὸ θηρίο χύμηξε. Τοῦ φάνηκε τὸ Ὀλᾶφ πῶς τὸ δάσος ὁλόκληρον τροντάχτηκε. Τρομοκρατημένη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεση, ἡ Λένα θάλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Σκόνταψε ὁμως, σ' ἓνα κλῶνο καὶ ἔπεσε. Δίχως νὰ πολυσκεφθῇ, ὁ Ὀλᾶφ τράβηξε τὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι του. Τρελλὸς ἠρωϊσμός!... Ἀλλὰ κινδύνευε ἡ ζωὴ τῆς Λένας.

Ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή, ἡ ἀρκούδα εἶχε περιφρονήσει τὸν δεῦτερον ἐχθρό της.

Μὲ τὴν ἀπότομήν της, ἐπίθεση σάστισε. Ἐγκατέλειπε τὸ πρῶτον θῦμα της, σὸ ὅποιο εἶχε ριθῇ καὶ στράφηκε ἐναντίον τοῦ Ὀλᾶφ. Ὁ νέος ἀπέφυγε τὴν πρώτη ἐπίθεση. Ἐνα χτύπημα μὲ τὰ νύχια της ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὸ κεφάλι.

Ὁ Ὀλᾶφ ὤρμησε γιὰ νὰ ντυπῇ τὸ θηρίο. Ἡ ἀρκούδα κινδύνων μὲ καταπληκτικὴν ἐκκίνησιν καὶ μ' ἓνα χτύπημα ἔσχισε τὸν ἀριστερὸν ὤμοτον τοῦ Ὀλᾶφ. Ἐκείνος ὁμως ἔβρισε σὲ μαχαίρι στὸν ὄμοτον της. Τὸ αἷμα ἐξαγρίωσε τὸ θηρίο. Ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ μαζὶ κύλησαν στὸ ἔδαφος.

Ὁ Ὀλᾶφ φαντάσθηκε πῶς ἦταν

Ὁ Ὀλᾶφ ὤρμησε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ θηρίο.

πᾶσι τὸ τέλος του. Ζαλίστηκε ἀλλὰ σκέφθηκε μὲ διαύγεια: «Ἀς μὲ ξεκάνη τουλάχιστον ἀμέσως.» Στὸ σύντομον ὁμως αὐτὸ διάστημα, ἡ Λένα θὰ πρόφθανε νὰ φύγῃ...

Ὁ Ὀλᾶφ κρατοῦσε ἀκόμα τὸ μαχαίρι του. Τὸ σήκωσε καὶ τὸ βύθισε μὲ δύναμιν στὸ λαίμυρ τοῦ ζώου. Ἐκείνη τὸν ἐσφίξε περισσότερο καὶ τὸ κόκκινον στόμα του ἀνοίξε.

Κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ πνιχτὴ φωνὴ καὶ ὁ Ὀλᾶφ λιποθύμησε.

Δ'

ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ Κάτσερ, ὅτι θὰ θεραπευθῇ;

Ὁ Λάπων μάγος ὀρθώθηκε. Ἦταν πῦρ ψηλὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Λάπωνες πού εἶχαν συγκεντρωθῇ γύρω στὴ στρωμνὴ ἀπὸ γούνας ὅπου ὁ Ὀλᾶφ κοιτόταν ἀναίσθητος.

Ὁ μάγος ἀποκρίθηκε μὲ πεποίθησιν στὴν ἐρώτησιν τοῦ Πούκλι:

— Ἐχασε πολὺ αἷμα, ἀλλὰ οἱ πληγὲς δὲν εἶναι βαθεῖς. Καὶ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι οἱ Ὀλᾶφ οἱ τὸν εὐνοοῦν θὰ θεραπευθῇ. Ἀλλ' ὅμως, ἂν σῶθῃ θὰ τὸ ἀπείλῃ στὴ Λένα μᾶλλον παρὰ σ' ἐμένα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παραδέχτηκε ὁ Πούκλι περήφανος γιὰ τὸ θάρρος τῆς κόρης του.

Ὁ πληγωμένος ἔν τῳ μεταξὺ γόγγυζε:

Ὁ Κάτσερ ἐνεύσε στοὺς ἄλλους νὰ θωπῶν ἔξω. Ἐμῖνε μόνος μὲ τὸν σινιάδελοτό του. Ἦταν ἀλήθεια παρὰ τὴν ἐλπίδα. Ὁ διαπαιδαγωγημένος γιαιτρός νὰ δένεται τίς φωνεῖδες τοῦ μάγου, μὲ τίς ἐμπειρὲς συνταγὰς του, τοῦ φίλου τῶν Ὀλᾶφ δὲν αὐτοῦ τοῦ ὁποῦ ἐπρόκειτο νὰ

Ειδύλλιο στήν χώρα τῶν πάγων

Ἡ Λένα κύτταξε τὸ δῶρο, ἀκουσε τὸν χτύπο τοῦ ρολογιοῦ καὶ ἔφυγε πρέχοντας.

Πῶς, ὅμως, εἶχε ἔρθει ἡ Ἰνγριδ;

Ἀπλούστατα.

Ὁ Κάτσερ, σὰν φρόνιμος ἀνθρώπος, εἶχε ἐρευνήσει ἀμέσως τὸ πορτοφόλι τοῦ πληγωμένου. Ἐκεῖ ὅρθηκε μὴν γράμματα τῆς Ἰνγριδ. Ἐσπευσε ν' ἀντιγράψῃ τὴν διευθυνσὴ τῆς καὶ τὴν ἀνεκοίνωσε στὸν πλησιέστερο δημόσιο ὑπάλληλο, στὸ χωριὸ Φαρώνκι. Ἐκεῖνος τηλεγράφησε στὸ Ἑλσίνκι. Δυστυχῶς, ἡ Ἰνγριδ ἔλειπε σ' ἕνα μικρὸ ταξίδι. Ἐτσι χάθηκαν μερικὲς μέρες. Ἀλλὰ μόλις ἐπέστρεψε, ἡ Ἰνγριδ δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή. Ξεκίνησε μόνη τῆς γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι, εὐκόλο στὴν ἐποχὴ αὐτῆς καλοκαιρίας.

Ἡ Ἰνγριδ δὲν ἦταν ὁμορφὴ ἀπλῶς, ἦταν ἀληθινὴ καλλονή. Μιά ἀγαλματώδης ὁμορφιά. Ψηλὴ, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, εἶχε μάτια θαυμάσια καὶ λεπτὴ καὶ πολὺ ἀσπρὴ ἐπιδερμίδα. Τὸ πρόσωπό τῆς εἶχε μιά ἐκφράση παιδικῆς καλωσύνης.

Ὅταν συλλογίζομαι ὅτι δὲν ἦμουν κοντὰ σου γιὰ νὰ σὲ περιποιηθῶ! εἶπε.

Θὰ ἦταν ἡ δεκάτῃ φορὰ ποὺ ἐπαγαλμάσανε τὴν ἴδια φράση.

Θὰ ζηλεύω αὐτὴ τὴν μικρὴ ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία ν' ἀφοσιωθῇ γιὰ σένα...

Ὁ Ὀλᾶφ χαμογέλασε μὲ τὴν ἀστείαν σκέψιν τῆς. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τοῦ καὶ πρόσθεσε σιγαλά.

Θὰ σὲ πάρω γρήγορα μαζί μου, γιὰ νὰ σὲ κρατήσω παντοτεινὰ κοντὰ μου. Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ἀμέσως. Ἔστω κι' ἂν θελήσῃς νὰ ἐπανέλθῃς στὴν Λαπωνία, θὰ σὲ συνοδεύσω. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ὀλᾶφ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ μιλάει μὲ τόση θέρμη. Ὅπως συνηθίζεται στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἦσαν μνηστευμένοι πρὸ ἑξή χρόνων.

Ναί, ἐξακολούθησε ἡ νέα, ἐμμεθὰ νέου, ἔχεις μιά θέσιν καλὴ, θ' ἀγωνισθῶ στὸ πλεονέκτημα σου. Ἡ ἀγάπη μας θὰ ἐνισχυθῇ μὲ τὴς δυσκολίες ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσουμε μαζί!

Ζ'

Ὀλᾶφ, ἐξήγησέ μου κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐννοῶ καλὰ. Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ Λένα σὲ περιποιήθηκε μὲ ἀφοσίωση.

Ναί!

Ἐντούτοις, ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα, σπανίως τὴν βλέπω. Φαίνεται σὰν νὰ μὲ ἀποφεύγῃ.

Εἶναι δειλὴ, ξέρεις. Τῆς κάνεις ἐντύπωση. Δὲν ἐγείνῃ ἄλλοτε λευκὴ γυναικία. Σοὺ εἶπα ὅτι εἶναι πολὺ λεπτὴ ψυχὴ. Δὲν θέλει νὰ γίνεταί ἐχληρὴ...

— Χμ! ναί, ἴσως. Ἀλλὰ ἐσύ πῶς σκέπτεσαι νὰ τὴν ἀνταμείψῃς γιὰ τὸ θάρρος τῆς; Πρέπει νὰ εὐτυχίσῃ. Τί θὰ μπορούσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ;

— Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸ Ἑλσίνκι.

— Φαντάζεσαι πῶς ἕνα ἀπλὸ ταξίδι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος κάπως στενωχωρημένος.

Τότε, τῆς εἶπε τὴν πρόταση ποὺ εἶχε κάμει στὴ Λένα.

— Ὁχι, εἶπε ἡ Ἰνγριδ, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ἄντι νὰ τὴν εὐχαριστήσουμε θὰ τὴν κάνουμε δυστυχισμένη. Ποτὲ δὲν θὰ συνηθίσῃ ἐντελῶς στὴ νέα ζωὴ τῆς. Θὰ εἶναι σὰν ἐξοριστός. Θὰ νοσταλγῇ διχῶς νὰ τὸ θέλῃ. Εἶναι μάλιστα εἰκοσι χρόνων. Φαντάζεσαι ὅτι στὰ μέρη μας θὰ ὀρῇ ἕνα μνηστήρα; Ἐδῶ εἶναι χαριτωμένη, ἀλλὰ ντυμένη Εὐρωπαϊκὰ θὰ μοιάζῃ μὲ καϊμοῦ στολισμένη. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρέσῃ σὲ κανέναν. Θὰ πλῆξῃ μόνη καὶ θὰ χαλάσῃ ὁ χαρακτήρ τῆς. Ἐνῶ ἡμεῖς θέλουμε τὴν εὐτυχία τῆς.

— Κατ' ἀρχὴν ἔχεις δίκην, εἶπε ὁ Ὀλᾶφ σκεπτικός. ἴσως ὅμως μὲ τὸ ταξίδι αὐτὸ γλυτώσει ἀπὸ ἕνα γάμο τὸν ὁποῖο δὲν θέλει.

— Δηγήσου λοιπόν.

Ὁ Ὀλᾶφ τῆς εἶπε τὴν ἀποστροφή τῆς Λένας γιὰ τὸν Τοῦρι καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ Ρίστι.

— Ὡς καὶ ἐδῶ ἀκόμα, εἶπε ἡ Ἰνγριδ μελαγχολικὰ, ἡ Ἀγάπη σκοτίζεται στὸ συμφέρον. Ἐγὼ ὅμως, θὰ προσπαθῶ νὰ νικήσω τὴν ἀντίσταση τοῦ πατέρα τῆς.

— Ὁ Πούκλι θέλει πλούσιο γαμπρό.

— Ἀγαθὰ ὅμως τὴν κόρη σου;

— Ὁ, ναί!

Τότε, δύο ἔξυπνες γυναῖκες μαζί μπορούν νὰ καταφέρουν ἕναν ἄνδρα, ἔστω καὶ πονηρὸ. Πηγαίνει ἀμέσως νὰ θρῶ τὴν Λένα καὶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί τῆς. Ὅταν μάθῃ τίς προθέσεις μου, θὰ πούσῃ νὰ μ' ἐχθρεύεταί.

— Ἐχεις ἀδικο, εἶναι ἀπλῶς ντροπάλι.

— Ἔστω! Θὰ νικήσω τὴν δειλία τῆς.

Ἦστερ' ἀπὸ κοπιώδη ἀναζήτησι, ἡ Ἰνγριδ ἀνακάλυψε τέλος τῆς Λένας σ' ἕνα μικρὸ σταθμὸ ἀπὸ κλώνους δένδρων ὅπου ἦσαν τὰ νεογέννητα τῶν ταρανδῶν.

— Λένα, εἶπε ἡ Ἰνγριδ, θέλω νὰ σοὺ μιλήσω γιὰ σοβαρὰ ζητήματα. Θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς;

Ἡ Λένα σιωποῦσε. Ἀλλὰ ἡ Ἰνγριδ κάθησε δίπλα τῆς, πήρε τὸ παγωμένο χέρι τῆς νέας μέσα στὰ δικά της χέρια.

— Λένα, ὁ μνηστήρας μου κι' ἐγὼ θέλουμε νὰ σὲ ἀκολουθεῖ εὐτυχισμένη. Καμμιὰ ἀπάντησι.

— Ὁ Ὀλᾶφ μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Ρίστι, μοῦ εἶπε ὅτι εἶναι ἕνας γενναῖος κυνηγὸς κι' ὅτι σ' ἀγαπᾷ.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ Λένα παρατήρησε τὴν Ἰνγριδ τόσο παράξενα ὥστε ἐκείνη σάστισε.

— Ὁ πατέρας σου δὲν θέλει αὐτὸν τὸν γάμο, πρόσθεσε διατακτικὰ, ἂν ὅμως τὸ θελήσουμε ὅλοι μας θὰ νικήσουμε τὴν ἀντίστασίν του. Θέλεις νὰ μὲ θεωρήσῃς ὡς σύμμοχό σου, Λένα;

Μὲ πινητὴ φωνή, ἡ νέα ἀποκρίθηκε:

— Ὁ Ρίστι μοῦ εἶναι ἀδιάφορος πιά. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ φύγῃ μὲ τὸν Ὀλᾶφ Πέτερσον, στὸ Ἑλσίνκι. Ἡ Ἰνγριδ ἔμεινε σαστισμένη. Δὲν

ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ Λένα πρόσεξε:

— Τώρα καταλαβαίνω. Τὸ ὑποψίαστικα ἀλλωστε. Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθες ἐσύ ἐδῶ ἐκεῖνος δὲν θέλει πιά νὰ μὲ πάρῃ μαζί του. Τὸν ἔκαμες ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Ὁ συγκρατημένος θυμὸς τῆς Λένας ξέσπασε ἐξαφνικά:

— Γλυκὰ λόγια! Δῶρα! Γιὰ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπ' αὐτόν!... Νά, τὰ δῶρα σου!...

Καὶ μὲ μιὰ ἀγρία κίνησι, ἀπέσπασε τὸ ρολογάκι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ ποδοπάτησε ὥσπου τὸ τσάκισε. Ἀμέσως κατόπιν ἔφυγε τρέχοντας, ἐνῶ πνιγόταν ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

Η

ΕΝΩ συζητοῦσε μὲ τὸν Ὀλᾶφ, ἡ Ἰνγριδ ἐπαίξε στὰ χέρια τὸ σπασμένο ρολόγι τῆς. Εἶχε διηγηθῇ ὅλη τὴν σκηνὴ στὸν μνηστήρα τῆς καὶ τώρα σκεπτόταν. Τέλος εἶπε:

— Εἶναι φανερό νομίζω: Ἡ Λένα σ' ἀγαπᾷ!

— Εἶναι φρικτὸ, μурμουρίσε ὁ Ὀλᾶφ.

— Ναί, ἡ ἀγνὴ αὐτὴ καρδιά, δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἄλλον. Ἡ Λένα, μὲ τὴν πρωτόγονη ἀγνότητά τῆς ἀφιερῶθηκε ὁλοκληρωτικὰ σ' ἐσένα. Αὐτὴ τὴν στιγμή παίζεται ἡ ζωὴ τῆς, ἡ εὐτυχία τῆς.

— Εἶναι φρικτὸ! ἐπανέλαβε ὁ Ὀλᾶφ μὲ συντριβή. Δὲν μποροῦσα ποτὲ νὰ τὸ φαντασθῶ. Τὴν θεωροῦσα ὡς μιὰ χαριτωμένη παιδούλα ὡς κατὰ φύσιν, αὐτὸ σχεδόν.

— Τὸ πιστεύω. Ἐκείνη ὅμως ἀφωσιώθηκε σ' ἐσένα, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Ἡ θυσία τῆς ζωῆς τῆς ἀγάπης κόμα ἦταν μιὰ ἐνδειξὴ τῆς ἀγάπης τῆς. Σκέψου, τί ἀντιπροσώπευε γι' αὐτήν! Τῆς παρουσιάστικες σὰν ἡμίθεος ὅταν σὲ παρέβαλε μὲ τοὺς ταπεινοὺς συγχωριανούς τῆς.

— Τίποτε στὸ φέρισμό τῆς δὲν μ' ἔκανε νὰ ὑποψιασθῶ...

— Φυσικά, γιατί τὸ αἶσθημά τῆς ἦταν ἀόριστο ἀκόμα μέσα τῆς. Ἡ ζήλεια τῆς ἀποκάλυψε τὴν ἀγάπην τῆς. Μόνο σου τὸ παρατήρησα πόσο ἀλλάξε ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα. Εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι μὲ μισεῖ.

— Ὡ! διεμαρτυρήθη ὁ Ὀλᾶφ, τί θὰ γίνῃ λοιπὸν τώρα;

— Αὐτὸ δὲν μεταβάλλει τὴν ἐδῶ γνωμοσύνη μου γι' αὐτήν. Ἐσπευσε νὰ διορθώσῃ ἡ Ἰνγριδ. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τί ἔκανε γιὰ σένα. Οὔτε τὴν θεωρῶ ὡς ἀντίζηλο, καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἰδῶ εὐτυχισμένη. Δὲν φαντάζομαι ὅμως ὅτι θὰ εὐτυχόυσε κοντὰ σου.

— Δὲν γίνεται καὶ συζήτησις...

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ εἶναι πολὺ ἀδικο ἂν ὁ ἐρχομός σου ἐδῶ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ δυστυχίσῃ ἡ Λένα.

Ἡ Ἰνγριδ μὲ τὴν λογικὴ τῆς, βράσισε τὴν καλύτερη λύση. Βασίστηκε στὴ φρόνησι τοῦ Κάτσερ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὸ πρόβλημα.

Ὁ Κάτσερ δὲν ἦταν μονάχα ὁ γιὰ τὸς τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς. Τὰ κορίτσια τοῦ ζητοῦσαν λόγητῆς. Τὰ κορίτσια, οἱ ἄνδρες φίλτρα γιὰ τὴν ἀγάπην, οἱ ἄνδρες φυλαχτὰ ἐναντίον τῆς ὀραίας ἐαν-

— Δὲν γίνεται καὶ συζήτησις...

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ εἶναι πολὺ ἀδικο ἂν ὁ ἐρχομός σου ἐδῶ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ δυστυχίσῃ ἡ Λένα.

Ἡ Ἰνγριδ μὲ τὴν λογικὴ τῆς, βράσισε τὴν καλύτερη λύση. Βασίστηκε στὴ φρόνησι τοῦ Κάτσερ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὸ πρόβλημα.

Ὁ Κάτσερ δὲν ἦταν μονάχα ὁ γιὰ τὸς τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς. Τὰ κορίτσια τοῦ ζητοῦσαν λόγητῆς. Τὰ κορίτσια, οἱ ἄνδρες φίλτρα γιὰ τὴν ἀγάπην, οἱ ἄνδρες φυλαχτὰ ἐναντίον τῆς ὀραίας ἐαν-

— Δὲν γίνεται καὶ συζήτησις...

— Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ εἶναι πολὺ ἀδικο ἂν ὁ ἐρχομός σου ἐδῶ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ δυστυχίσῃ ἡ Λένα.

Ἡ Ἰνγριδ μὲ τὴν λογικὴ τῆς, βράσισε τὴν καλύτερη λύση. Βασίστηκε στὴ φρόνησι τοῦ Κάτσερ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὸ πρόβλημα.

Ὁ Κάτσερ δὲν ἦταν μονάχα ὁ γιὰ τὸς τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξομότης τῆς φυλῆς. Τὰ κορίτσια τοῦ ζητοῦσαν λόγητῆς. Τὰ κορίτσια, οἱ ἄνδρες φίλτρα γιὰ τὴν ἀγάπην, οἱ ἄνδρες φυλαχτὰ ἐναντίον τῆς ὀραίας ἐαν-

Ειδύλλιο στήν χώρα τῶν πάγων

θῆς κυρίας τὸν συγκίνησε.

— Μὴν ἀνακατεύετε, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη. Ἀφήστε μὲ νὰ κάμω ὅ, τι πρέπει. Καὶ πρὸ πάντων μὴν ἀναφέρετε τὸ ὄνομά μου μπροστὰ στὴ Λένα.

Τὸ ἴδιο θράδου, ὁ μάγος ξεκίνησε γιὰ μιὰ μυστηριώδη ἐκδρομὴ. Δύο μέρες κατόπιν, ἐπέστρεψε καὶ ὤρθη τὴν Λένα.

— Θέλω νὰ σοὺ μιλήσω μόνη, τῆς εἶπε.

Ἡ νέα χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Πρόκειται γιὰ τὸν Ρίστι.

— Μὴ μιλήσῃς γι' αὐτόν. Δὲν μοῦ εἶναι τίποτε, τραύλισε ἡ νέα.

Ὁ Κάτσερ κάγχασε.

— Τόσο τὸ καλύτερο λοιπόν. Θὰ χαρῆς. Οὔτε θὰ σοὺ ξαναμιλήσῃ κανεὶς γι' αὐτόν.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ἡ νέα ἐνώνοντας τὰ χέρια τῆς μὲ ἀγωνία. Θέλω νὰ πῶ ὅτι αὐτὸς δὲν στάθηκε τυχερὸς σὰν τὸν ξανθὸ γιατρό. Ἡ «γρητὰ μὲ τὴν γούνα» τοῦ ἐπετέθη καί...

— Καὶ εἶναι...

Λέν - ὁλημνη νὰ προφέρῃ τὴν φρικτὴ λέξη Ὁ Κάτσερ μόλις πρόφθασε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Ἡ Λένα ἔπαισε λιπόθυμη.

Τὴν ξάπλωσε ἀπαλὰ ἐπάνω στὸ γράσιδι καὶ τῆς ἔβρεξε τοὺς κροτάφους μὲ τὸ παγωμένο νερὸ τοῦ ρυακιοῦ. Τότε, ἡ νέα συνήλθε. Ἀμέσως, ὅμως, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Μὲ φωνὴ παραπονιάρικη σὰν ἀρρώστου παιδιοῦ, ψιθύριζε:

— Ρίστι! Ρίστι!

Ὁ Κάτσερ τὴν λυπήθηκε. Ντράπηκε γιὰ τὴν κωμωδία ποὺ εἶχε παίξει. Ἀλλὰ μήπως δὲν χρειαζόταν; Ἀμέσως τότε μὲ σοβαρὸ τόνο εἶπε:

— Εἶναι πολὺ ἀσχημα, ἀλλὰ ζή. Μονάχα ἕνα θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ τὸν σώσῃ.

— Ἐγὼ φταίω, τραύλισε ἡ νέα ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τῆς.

— Τί ἐννοεῖς;

— Γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ μοῦ ἔδωκε τὸ κεχρίμπαρνεο φυλαχτό του. Βρέθηκε ἀνυπεράσπιστος ἀπέναντι στὴ «κυρὰ τοῦ δάσους» καὶ οἱ ὀσλδρα τὸν ἐγκατέλειψαν... Πρὸς χάριν μου... καὶ χάριν τοῦ ἄλλου...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάτσερ τὴν παρατηροῦσε ἐπίμονα, ἡ Λένα φώναξε μὲ ἐξαφνικὴ ἐλπίδα:

— Ἐσύ ποὺ διατάξεις τοὺς ὀσλδρα, ἐσύ ποὺ γνωρίζεις τὰ μυστικά, ἐσύ ποὺ ἔσωσες τὸν ξένο, θὰ μπορού-

σες...

Εἶχε πέσει γονατιστὴ, ἀπλώνοντας σ' αὐτὸν ἱκετευτικὰ τὰ χέρια τῆς. Ὁ μάγος σιωποῦσε. Τότε, ἡ νέα φώναξε παρακλητικὰ:

— Θὰ σοὺ δώσω ὅ, τι ἔχω. Τὸ γαλάζιο περιδέραιό μου... τὸ τσεκούρι μου. Θέλεις κι' ἄλλο; Τότε θὰ παντρευθῶ μὲ τὸν Τοῦρι καὶ κρυφὰ θὰ

σοὺ δώσω τοὺς πιδ ὀραίους ταρανδούς...

Μίλησε! Ἄν σώσῃς τὸν Ρίστι, θὰ γίνω δούλη σου.

— Ἀλήθεια;

— Πῶς, ἀμφισβᾷς; Ἄν ὁ Ρίστι πεθάνῃ σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου θὰ ἔχω τῶν ψεις.

— Μὰ... λοιπόν... τὸν ἀγαπᾷς;

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ τὸν ἀντίκρουσε. Τὰ λόγια τοῦ Κάτσερ ἦσαν μιὰ ἐξαφνικὴ ἀποκάλυψις μέσα στὴν καρδιά τῆς.

— Καὶ τὸν ἄλλο τὸν ξανθὸ ξένο;

— Τὸν ἀγαπῶ... σὰν ἀδελφό.

Φοβισμένη ἡ νέα χαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου τὸν ε-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Νάσαι κλειστὸς στὴν κἀμαρά σου — μόν' τὸ παράθυρο ἀνοιχτὸ — κι' ἕνα βουβὸ κλάμα πνιχτὸ ν' ἀρχειοφυλάξῃ τὴν καρδιά σου μέσ' στὴν μικρούλα κἀμαρά σου.

Κι' ἔξω νὰ τραγουδᾷ νὰ ψιθυρίζῃ ψιλὴ βροχὴ καὶ μέσ' στὸ παράθυρό νὰ γέρνουνε τοῦ κήπου ἄνθη χλωμά καὶ νὰ σκορποῦν μιὰ πένθιμη εὐωδία μιὰ εὐωδία ποὺ κατὶ σοῦ θυμίζει κι' ἔξω ἡ βροχὴ σιγὰ νὰ ψιθυρίζῃ.

Καὶ καθὼς γύρω ὅλα στενάβουν νὰ σοῦ θυμίζουν ὄνειρα σβυσμένα καὶ κατὶ ἀγάπης ποὺ ἐσθυσαν καὶ πάντα νὰ γέρνουν τὰ χρυσάνθεμα νὰ στάζουν δάκρυ βροχῆς κι' ὅλα νὰ μιλάνε.

Νάσαι κλειστὸς στὴν κἀμαρά σου ὅλα νὰ κλαῖν μαζί μὲ σένα νὰ γέρνουν τὰ χρυσάνθεμα σβυσμένα κι' ἕνα τραγοῦδι πένθιμο ἡ καρδιά σου νὰ λῆν γιὰ ὄνειρα χαμένα.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κι' ἔπειτα πάλι νάσαι μόνος. Οἱ ἄσπροι κρῖνοι καὶ τὰ χρυσάνθεμα γιὰ πάντα νάχουν σβύσει.

— Οὐρ' ἡ εὐωδία τους νάχῃ μείνει... Νάσαι χειμῶνας μὲ φύσησι καὶ ὁρμηθῇ στὴ χώρα, στὴν καρδιά σου καὶ νὰ γίνουν βροχὴ τὰ δάκρυά σου.

Νὰ βρέξῃ πάντα κι' οἱ δεινροστοιχίες νάσαι γυνὴς κι' ἀνέρας νὰ τίς δέρνη καὶ νὰ ὑψώνουν στὸ Θεὸ ἱκεσίες μὲ τὰ γυνὰ κλαδιά τους ποὺ προσμένουν τὴν ἀνοιξὴ ποὺ ὁ χρόνος δὲν τὴν φέρνει κι' ὅλα στὴ θλίψη νὰ διαβαίνουν.

Κι' ἔτσι καθὼς στὴ θλίψη ὅλα διαβαίνουν νὰ τὰ χτυπᾷ καὶ νὰ τὰ δέρνη ὁ χρόνος κι' ἀπελπισμένα νὰ βογγοῦν, νὰ μένουν σβυσμένα, ἀνήμπορα καὶ κάποιος πόνος νὰ σοῦ γεμίξῃ τὴν καρδιά καὶ νάσαι μόνος.

Τὴ λύτρωσή σου νὰ προσμένῃς μέσ' στὸ κλάμμα

καὶ νὰ ὑψώνῃς στὸ Θεὸ ἱκεσίες καὶ τὸν ἀνεῖς οἱ δεινροστοιχίες καὶ τὸν δεινρὸν μὲ τὸ δικὸ σου δάμα νὰ σμίνα καὶ νὰ γίνεταί ἕνα κλάμμα.

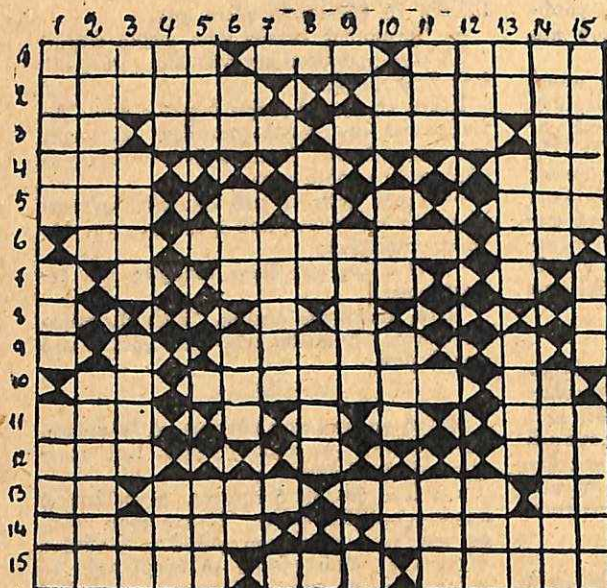
ΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

σώσας ἀπὸ τὸν

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

γανον αίσθησής.— Γυναι-
κείον όνομα και χαϊδευτικό.
(Αποστολές
δls ΓΕΩΡΓΙΑ Α. ΜΗΤΣΟΥ
Θεσσαλονίκη)

ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΔΙΑΡΡΗΞΗ;

Στάς 12 Μαρτίου, έλη-
στεύετο στη Λυών, τό υπό-
κατάστημα μιας μεγάλης πα-
ρισινής τραπέζης. Η άστυ-
νομία συνέλαβε ως υπό-
πτους τέσσερις γνωστούς
κακοποιούς της περιφέρειας:
τόν Ρενάρ, τόν Λεφριζέ, τόν
Λεμπέρν και τόν Λαφουίν.
Στήν ανάκριση, ό καθένας
από τούς τέσσερις έκανε και
από μια διαφορετική κατά-
θεση. Από τās καταθέσεις
δé αυτές ή μία μονάχα είναι
ψεύτικη. Άς δούμε, όμως,
τί κατέθεσαν οι τέσσερις ύ-
ποπτοι:

Ο ΡΕΝΑΡ είπε:

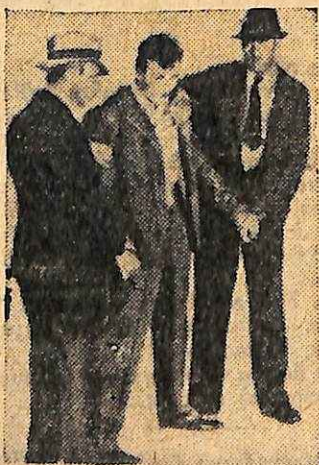
1) Δέν διέσκηξα την τρά-
πεζα. 2) Δέν έχω ούτε καν
βάλει τό πόδι μου σ' αυτήν την Τράπεζα.

3) Δέν ξέρω τίποτε για την διάρρηξη.
4) Ήμουν στην Μασσαλία με τόν Λα-
φουίν, την ημέρα που έγινε ή διάρρηξη.

Ο ΛΕΦΡΙΖΕ είπε:

1) Είμαι άθώος. 2) Στάς 12 Μαρτίου
ήμουν με τόν Λαφουίν. 3) Είναι ή πρώ-
τη φορά, σήμερα, που βλέπω τόν Ρενάρ.
4) Ο Ρενάρ είναι άθώος.

Ο ΛΕΜΠΕΡΝ είπε:
1) Ο Λεφριζέ έκανε την διάρρηξη. 2)
Ο Ρενάρ δέν πήγε ποτέ στην Μασσαλία

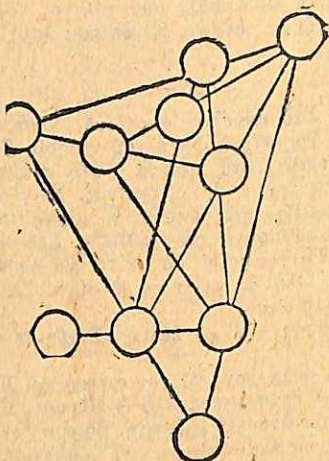
ΚΑΘΕΤΟΣ:

1) Νόμισμα (Τουρκιστί).— Θάλασσα.
—Μέρος του πλοίου. 2) Ήσυχο.—Μιά
των αισθήσεων.— 3) Νότα.— Ήπειρος.
—Τό υπομονητικώτερον των ζώων.—
Πλανήτης. 4) Μονάς θάρους. Υίδς του
Νώε. 5) Άνδρικό όνομα (Έν.).— Άο-
χαία θεά. 6) Διά σου.— Νήσος των Κυ-
κλάδων.— Πρόθεσις.— Άρθρον (πληθ.).
7) Βοήκος. 8) Λιμνή της Άραβίας. "Ο.
χι: μισός. 9) Τήν φορεί ό δεσπότης. 10)
Βυζαντινή νότα.— Πόλις πλησίον του
Χόλλυγγου (τό ήμισυ). Τό ίδιον με τό
2ον του 11 οριζοντίως.— Πρόθεσις. 11)
Μάρμα πούδρας.— Στρατιωτικόν παράγ-
γελμα 12) Τό ίδιον με τό 2ον του 5 ορι-
ζοντίως.— Ναυτικόν παράγγελμα. 13)
Νότα. Πρόστακτική συνηθεσάτου ρήμα-
τος.— Χώρα της Άσίας.— Ν. Ν. 14)
"Όλοι πλάθουσιν.— Οικιακόν πτηνόν
(πληθ.). 15) Νήσος του Αιγαίου.— Όρ-

δι έχετε όλα τα προσόντα να γίνεται έ-
νας καλός ντέντεντιβ.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Τοποθετήστε μέσα στους κύκλους ά-
ριθμούς από 1—10 κατά τέτοιον όμως,
τρόπον, ώστε να έχετε από παντού δηλ.

καθ' όλας τās διευθύνσεις που δείχνουν
οι ίσιες γραμμές τό ίδιο άθροισμα.

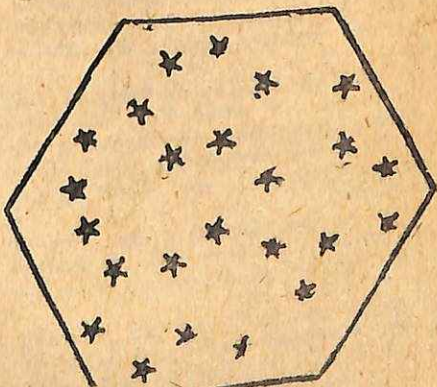
ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΩΤΟΥ

Ο κ. Χ. έπρόκειτο να πάρη τό τραί-
νο για την Λάρισα. Είχε όμως, μόλις
30 λεπτά καιρό για να γευματίση και
να πάγη με τα πόδια εις τόν σταθμό.
Δυστυχώς, όμως, ό κ. Χ. δέν πρόκρινε
τό τραίνο. Τό έχασε για δύο λεπτά.

Αν βάδιζε με διπλάσια ταχύτητα, θα
του έμενε διπλάσιος καιρός για να φάγη
και θαφτανε και στόν σταθμό δύο λεπτά
πρωτού ξεκινήσει τό τραίνο.
Πόσα λεπτά χρειάστηκε ό κ. Χ. για
να γευματίση;

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Μπορείτε να διαιρέσετε τό σχήμα αυτό
σε όκτώ μέρη ίσα και του ίδιου σχήμα-
τος, εις τρόπον ώστε να περιέχη τό κα-
θένα από τα όκτώ αυτά τμήματα τόν έ-
δον αριθμό άστεριών;

3) Ο Ρενάρ πήρε μέρος στην διάρρηξη.
4) Είμαι άθώος.

Τέλος, ό ΛΑΦΟΥΙΝ είπε:
1) Είμαι άθώος. 2) Στάς 12 Μαρτίου
ήμουν στην Μασσαλία με τόν Ρενάρ. 3)
Δέν έχω ιδή ποτέ μου τόν Λεμπέρν 4)
Ο Λεμπέρν είπε ψέματα λέγοντας ότι
ό Λεφριζέ έκανε την διάρρηξη μαζί με
τόν Ρενάρ.

Μπορείτε μέσα σε 5 λεπτά να βρήτε
τόν ένοχο; Άν τό κατορθώσετε, θα πη

Μεταξύμας

ΤΑΚΗΝ ΤΡΑΝΟΥΔΗΝ: Τό πρώτο
τετράστιχο του «Ψυχή μη κλαίς» ανεπι-
τυχές. Τό δεύτερο σχετικά καλύτερο.
Δουλεύετε περισσότερο αυτά που γρά-
φετε. ΕΡΗΜΙΤΗΝ: Η «Μεγαλοβδομά-
δα» ήθελε άρκετό δούλεμα ακόμη για
να γίνει δημοσιεύσιμη. Η «Ρεζεντά»
έγκρίνεται και θα δημοσιευθί με τη
σειρά της. ΜΑΡ. Μπ. Μέτρια τά ποιή-
ματά σας. Σχετικά καλύτεροι οι «Πό-
θοι» αλλά κι αυτοί όχι δημοσιεύσιμοι.
ΣΤΑΘΗΝ ΨΥΛΛΑΝ: Δέν μας Ικανο-
ποίησε τό τελευταίο σας. Έχει μερι-
κές σκηνές καλούτσικες, μα στο τέλος
πρό πάντων τά χαλάει. ΡΟΔΗΝ ΣΚΟΥ-
ΡΑΝ: Έντελώς άτεχνο τό ποιήματά σας.
Παραθέτομε την άρχή του για να τό
δείτε και μόνοι σας.

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Πάνε δέκα μήνες τό πολύ
από τότε μέχρι σήμερα
Φαντασμένος την είχα δι
να περνά στα σύγνεφα.
Τήν περίμενα σάν κυνηγό,
για να βρεθί μπροστά μου
έτσι της μοιάζει σάν λαγός
να τηνερίξω στα νερά μου.
Φύγε πάλι από μπροστά μου
φεύγω χωρίς τέλος στη δουλειά
[μου].

ΝΤΟΛΛΑΥΝ Κ. Καλύτερο από τά τρία

ή «Άνοιξη» κι' αυτή όμως ήθελε ά-
κόμη δούλεμα για να γίνει δημοσιεύ-
σιμη. Υατερόν πρό παντός ό 17ος και
ό τελευταίος (24ος) στίχος. ΑΝΤΩ-
ΝΙΟΝ ΧΑΡΟΥΠΙΑΔΗΝ. Τά σταυρό-
λεξά σας έλήφθησαν και έδόθησαν στόν
άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. ΜΙ-
ΜΗΝ ΦΙΛΟΝ. Η «Θυσία του Ναζω-
ραίου» δέν δίνει την συγκίνηση που ά-
παιτεί τό θέμα. Μάλλον στεγνά και
κοινότοπα γραμμένη έκτός από δύο
τρία σημεία. Την άπορία σας δυστυ-
χώς θα την λύσωμε άργότερα. Πρός τό
παρόν ώρισμένο λόγοι μας έμποδι-
ζουν. ΠΟΛ. ΝΙΚ. ΖΩΓ. Τό «Σάν δνει-
ρο» πολύ κοινό ως θέμα Η «Μορφή»
σου πολύ προσωπικά γραμμένη και
χωρίς γενικώτερο ενδιαφέρον. ΜΠΟΥΜ-
ΠΟΥΛ. Ο διάλογός σας έχει άρκετά
σχολαστικό γράψιμο και χρειάζοταν
περισσότερη χιουμοριστική διάθεση
διά να ήταν δημοσιεύσιμο. ΗΛΙΑΝ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΝ. Συμπαθητικό τό ποι-
ήματά σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο.
Απλοϊκά γραμμένο και σε παλαιά τεχ-
νοτροπία. Μη βιάζεστε. ΜΑΝ. ΜΟΣ.
Μέτρια στιχοπλοκή χωρίς ποιητική άρ-
μονία. Άδούλευτος ακόμη ό στίχος
σας. ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΜΩΡΑΙ-ΙΤΗΝ. Έγ-
κρίνεται ή «Νοσταλγία» και θα δημο-
σιευθί με τη σειρά της. ΛΑΚΗΝ ΠΟ-
ΛΑΚΗΝ. Θα δημοσιεύσωμε τις «Θύ-
μησες» όταν έλθει ή σειρά τους άφού
αφαιρέσωμε δύο-τρεις κοινοτοπίες. Τό
άλλο κατώτερο. Τό γράψιμό σας είναι
άρκετά στρωτό κι' έλπίζομε με μεγα-
λύτερη προσοχή και μελέτη να γράφε-
τε καλύτερα πράγματα. Χ. Χ. ΤΑΝΤΑ.
Δυστυχώς δέν είναι δημοσιεύσιμο τό

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγίων Αναργύρων 33

Τηλέφ. 28517

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νίκαιας 17

Κλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερικού Λίρας 1.10

» Άμερικης Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητός.

ποιήματά σας. Άτεχνο και έντελώς πρω-
τόλειο. Υστερεί προπάντων στο μέτρο.

Λουλάκι εις πανακία

ΝΤΕΣΤΡΕ

Μάρκα «Κάμπλος»

Άπαράμιλλον εις ποιότη-
τα. Γνωστόν άνά την

Υψηλίον. Κάμνει τά λευ-

κά σας σάν τό χιόνι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Άν. Έτ. Εργοστασίον Ντεστρε

ΔΕΛΤΑΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Αι απαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Τ. Ε. Ζ. 'Απελπισμένη Έντα' θ' α. 'Η χρήση του φαρμάκου αυτού σας έρεθισε την επιδερμίδα και σας προξένησε δερματίτιδα. Σταματήστε το. Τρεις της εβδομάδος να βάξετε κτυπημένο ζουράκι: αλγού. Να τα ξεβγάξετε με χλιαρό νερό μετά 10 λεπτά. Να βάξετε δε φρός το παρόν την έξης λουσιόν προ της ύδασης, ως και το πρωί.

Glycerine neutre 40 gr.
Eau de roses 10 »
au de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.

Τα φρύδια σας να τ' αλείφετε με λίγο καθαρό λάδι φαγητού, τις δε δλεφαρίδες ως κάθε βράδυ να τις αλείφετε με την έξης αλοιφή.

Tube dulcis à l'oxyde orange 1 o/o

Μετά 45 ημέρες κούρα ξαναγράψτε μου.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ.

Όποτε μια ρυτίδα, οπτε μια γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μία επιδερμίδα καθαρά βελουτέ, άμυγλος νέας κόρης. Θά έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ' υπάρχει μία επιστημονική έρμηνεία.

Αυτά είναι το μαγικά αποτελέσματα του «Biosel» ή εκπληκτική ανακάλυψις του καθηγητού Dr Stejsalk του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το «Biosel» είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεότητος, απαραίτητον διά κάθε επιδερμίδα βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. 'Η κρέμα Tokalou χρώματος ροζ περιέχει τώρα έξ αυτό. Τρέφει και ξανανιώνει την επιδερμίδα κατά τον ύπνον σας. Θά ξυπνάτε νεότερα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Διά την ήμεραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα Tokalou Τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (μη λιπαρά) διά να κάμπετε την επιδερμίδα σας φρέσκη και καθαρά, να διαλύστε τα μαύρα σας στίγματα και άτελείας. Ξανανιώνετε κατά 10 χρόνια και μέινετε νέα. 'Απαλάνατε από τὸ γαϊώδες χρώμα. Ξαναβρίτε τα φρέσκα σας μάγουλα σφικτά και την λεπτή χάρι της νεότητός σας. Θά εκπλαγείτε από τὰ σχεδόν μαγικά αποτελέσματα των δύο κρεμών Tokalou τροφών διά την επιδερμίδα. 'Εάν όχι, εύχαριστως θά σας επιστρέψωμιν τὰ χρήματά σας.

Μποίρ. Έντα' θ' α. Πολύ εδωρίσως γίνεται δεκτή ή επιθυμία σας. Σας περιμένω.

Απελπισμένη Ζ. 'Αν μόνο για τις έλγες πούχετε στο πρόσωπο είσθε άπελπισμένη σ'ς ύπόσχομαι με μία ή δυό επισκέψεις να γίνετε εύτυχισμένη. 'Αφαιρούνται τελείως ανώδυνα, ριζικά και δίχως ν' αφήσουν ούδ' ίχνος ούλης. Δέχομαι 11—1 και 5½—8. 'Εκτός Κυριακής. 'Όταν μ' επισκεφθήτε θά σας καθοδηγήσω και για την άλλη θεραπεία. 'Αλλως γράψτε μου την διεύθυνσή σας να σας επιστρέψω τὰ σχετικά πιστοποιητικά.

Κόρην του Ψηλορείτη. Την κούρα να την εξακολουθήσετε άκόμα με την διαφορά ότι προ της πούδας να χρησιμοποιήτε την έξης λουσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 40 »
Borax 12 »

Χάρικα που οι συμβουλές μου σας ωφέλησαν τόσο και άπληγάγτε από την τόσο άντισταθτική πάθηση του προσώπου σας. Είμαι πάντα στην διάθεσή σας.

Μαρινέταν 'Αμπελονίτσα. Μου φαίνεται ότι ως τακτική αναγνώστριά μας, θά διαβάσατε ήδη στα λεπτομερή μου άρθρα πώς προλαμβάνονται και πώς αφαιρούνται τα στίγματα του προσώπου. Προ της πούδας να χρησιμοποιήτε την έξης λουσιόν και όχι κρέμες.

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 50 »
Borax 10 »

Δυό φορές την εβδομάδα ν' αλείφετε το πρόσωπο με κτυπημένο άσπράδι αλγού το όποιον ν' αφαιρήτε μετά ¼ της ώρας με βαμβάκι κι άφθονο χλιαρό νερό. 'Ότι θέλετε είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας.

Μικράν άναγνώστρια Ν. Μ. καν. Για την θεραπεία της τόσο εκδήλου καθώς μου γράφετε πλατυποδίας σας υπάρχουν ειδικά πέλματα κατά την μέθοδο του δορος Σχόλ. Μου φαίνεται ότι από αυτά θά βρήτε στο 'Αρεταίον φαρμακείο ή στού Μπακίου ή στού Ρεβελάκη. Σιγά-σιγά και έφόσον μάλιστα είσθε τόσο μικρή θά βελτιωθεί σημαντικώτατα ή πρόγματο ένκευριστική και άντισταθτική αύ-

τή πάθησή σας. 'Η έμμετη αφήγηση της πάθησώς σας ήτανε άκριτα καλή και σας συμβουλεύω να διαβάσετε γιατί έχετε άρκετο ποιητικό ταλέντο. Τὸ ποίημά σας τὸ διεβίβασα στὸν άρχισυντάκτην και ίσως δημοσιευθῇ.

Σόβιαν Κ. Να πλύνεσθε με κρύο νερό. Μετά τὸ πρῶτον πλύσιμο και τὸ βράδυ ποσού κοιμηθῆτε ν' αλείφετε τὸ πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στήν έξης λουσιόν:

Alcool pur camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 80 »

Δυό φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε τὸ άσπράδι αλγού. Καί ν' ακολουθήσετε την τακτική ύγιεινής της επιδερμίδος που έγραφα λεπτομερώς στα άρθρα μου «Ούλές και σημάδια του προσώπου. Μετά 45)θήμερον κούρα ξαναγράψτε μου.

Μπέττε Νταίβις, Πειραιά. Πρωί και βράδυ να πλένεσθε με κρύο φυσικό νερό. Μετά δὲ τὸ πλύσιμο να περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στήν κάτωθι λουσιόν:

Alcool pur camphré 30 gr.
Teinture de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 80 gr

Σαπούνι να μὴ μεταχειρίζεσθε καθόλου, άλλα δυό φορές την εβδομάδα κτυπημένο άσπράδι αλγού, τὸ όποιον ν' αφαιρήτε μετά ¼ με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Προ δὲ της πούδας να μεταχειρίζεσθε την έξης λουσιόν:

Eau de roses 10 gr.
Glycerine 30 »
Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.

Μετά δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου

Ο ειδικός γυναικολόγος

Γιατρός Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ: δέχεται,

Οδός Σταυρονάρα 63α

Τηλ. 54-323

τὰ
μοστούμια
ΤΑΡΡ
ΕΙΣΤΑΙ
ΑΡΙΣΤΑ

Γιὰ τ' άλλο ζήτημα γενικά έμυθαλόχα λουτρά στην θερμοκρασία που συνήθίζεται να τα παίρνετε. Ένα έως δυό την εβδομάδα άκοιν. 'Οσαύτως πονοδράσημα των μηρών με τάλκ. Ια τὰ δάκτυλα αφήστε τα κολλόδια και τ' άλλα άσπεία γιατί γρήγορα θά μ' επισκεφθήτε με έξέμα.

Λιζέττα Κ. Χ. Για τὰ μπμπλινια, μαυραδάκια και τις άκρες έγραφα λεπτομερώς στα τελευταία σχετικά άρθρα μου. 'Όστε συμμορφωθήτε μ' αυτά ενώ γράφω εκεί και αφήστε τις κρέμες και μάλιστα αυτές που μου γράφετε. 'Αν θέλετε κάτι επί συγκεκριμένης περιστάσεως μ' έρωτάτε και θά σας απαντήσω εύχαρίστως.

Δυστυχισμένη έδελφη Τρίπολιν. Αυτά που μου άντιγράφετε δεν είναι συνταγές άλλα τὸ μὲν 'Αμερικάνου Ιατρού είναι τὸ δελτίον της άδελφής σας δηλ. όνομα, διεύθυνσις κ.τ.λ. 'Η άλλη δὲ γράφει τὰ έξης γαλλιστί: 'Ατροφική ρινίτις όχι μεταδόσιμος. 'Εγὼ κατά τὰ γραφόμενα, μὴ φαίνεται ότι πάσχει από όζαινα, ήτις είναι πάθηση δυσίατος μὲν άλλα βελτιούμενη κατόπιν κατ'ήλου θεραπείας.

'Απελπισμένην μικρήν, Έντα' θ' α. Μου φαίνεται μάλλον ότι πρόκειται περί σταφυλοκοκκιάσεως παρά περί κοινής άκμης. 'Όστε περάστε από τὸ Ιατρείο μου Σόλωνος 40 11—1 ή 5½—8 όπου μετ' έξέτασιν θά σας καθοδηγήσω, δι. πρέπει για την ριζικήν Θεραπείαν σας εκ τού άσφαλούς.

Τακτικήν άναγνώστριαν «Έβδομάδος». Ν' αποφύγετε πρὸς τὸ παρόν τὸ σαπούνισμα και να πλένετε τὰ μαλλιά δυό φορές την εβδομάδα με τὸ έξης μίγμα: Να κτυπάτε καλά ένα κοκόνο αλγού σε μία λεκάνη στην όποιαν να ρίχνετε και δυό ποτήρια χλιαρό νερό. 'Όταν άφρίσουν καλά τότε λούζεσθε και μετὰ ξεβγάξετε τὰ μαλλιά μ' άφθονο χλια-

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

Διδασκαλία παρά του ίδιου κ. ΟΡΕ. Καθημερινή εξέτασικης των μαθητριών εις την ραπτικήν.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Υπό την αοστηράν επίβλεψιν της Κας ΟΡΕ. Ζητήσας Κανονισμόν και τας ένυπογράφους εύχαριστήριους δηλώσεις των μέχρι τούδε τελειοποιηθεισών μαθητριών. Έγγραφήτε καθ' οιανδήποτε έποχην.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ:

Περικλέους 44.

Τηλ. 26—391.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

'Αλκιβιάδου 170.

Τηλ. 45—077

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 59)

Και ήρθε. Φαινότανε κουρασμένη. 'Αναυδήσιμη. Την έσφιξα στην άγκαλιά μου.

— Αή, θά καθήσουμε στο ίδιο μέρος, όπως κείνο τὸ βράδυ που σούλεγα Ιστορίες στο μισοκόταδο; Μά ο Θέμης πιά δὲν θά 'ρθῇ.

— Καί γιατί; Ρώτησε με άπορία.

— Δὲν έμαθε τίποτε;

— Όχι.

Τῆς έδωσα τὸ γόμμα του. Τὸ διάβασε με άφάνταστη γρηγοράδα. 'Εμεινε για λίγο άμίλητη.

— Δὲν τὸ φανταζόμουν, εἶπε σε λίγο. Μά γιατί; Τί ήμουνα ἐγὼ γι' αὐτόν; Τί είμαι γὰρ για όλους αὐτούς; Τί ζητοῦν ἀπὸ μένα; Ζῶ μὴ ζωῇ μαρτυρική, χωρίς λυτρωμό. 'Απλῶς τοῦς άνέχομαι. Τοῦς υποφέρω. Είμαι ἕνα παιχνίδι για κάθε ἰδιοτροπία τους. Μὲ θέλουν δική τους. Σιλάβασ τους. Κείνος ο ἡλίθιος τύπος που ή'τανε μαζί μου, δὲν ήθελε νὰ μ' αφήσει νὰ φύγω. 'Ερριξε μπροστά μου διαμάντια, λεφτά. 'Επεσε στὰ πόδια μου. Μὰ τί με νοιάζον ἔμένα όλα αὐτά;... Κάπου μακριά... έχω κι' ἐγὼ ἀφήσει πρόσωπα ἀγαπημένα που ίσως νὰ κλαίνε για μένα... και που κλαίω κι' ἐγὼ για κείνα τις νύχτες... Μὰ ποῦ; Ποιὰ είμαι; 'Απὸ ποῦ ήρθα; τάχατες; Για νὰ πάω ποῦ; Νὰ τί ζητῶ διαρκῶς νὰ μάθω. Καί σας μισῶ όλους, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιὰ είμαι. Γιατί ήρθα σε σενα; Εἶσαι ἴδιος με τὸν ἄλλο... Νοιώθω μὴ ἀπέραντη ἀνία...

— Μείνε κοντά μου, ἀγαπημένη μου. Δὲν θά βρῆς ποτὲ πιά τὸν χαμένο ἐαυτό σου. 'Όλοι έχουμε παραπλανηθῇ πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Κοντά μου ίσως βρῆς τὴ γαλήνη που έχεις χάσει. Μὰ ἂν κάποτε φύγης, νὰ ξέρεις πὼς πίσω σου θ' ἀφήσης ἕνα πτώμα. 'Όλοι σε θέλουμε. Σε ποδοῦμε. Εἶσαι κάτι ἀπὸ τὸν χαμένο ἐαυτό μας. Κάτι ἀπὸ τὸ χαμένο δνείρό μας. Εὐτυχισμένος κείνος που θά σε κρατήσει για πάντα...

'Ακουσπιμένη σὶν ὄμο μου, έχει ἀποκοιμηθῇ. Νάκουσε ἀρα γε τὰ λόγια μου; 'Όστόσο, θάχω πάντα τὸ μετάνιχη μαζί μου.

ΠΕΤΡΟΣ Β. ΚΛΑΔΑΚΗΣ

αρό νερό. Κάθε δὲ βράδυ νὰ κάνετε μὴ ελαφρὰ φριξὶν τὼν ριζῶν με τὸ κάτωθι φάρμακο:

Eau de cologne 100 gr.
Glycerine 15 »
Teint. de cantharides 0,60 cent.
Teint. de jaborandi 50 gr.
Teint. de panama 20 »

Τὰ δὲ φρύδια σας νὰ τὰ περνάτε κάθε βράδυ κατὰ τὴν διεύθυνση τὼν τριχῶν με τὸ έξης φάρμακο:

Glycerine 7 gr.
Alcool de roses 10 »
Eau de roses 10 »
Pilocarpine 2 »

Μετά δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

'Από της 1ης Μαρτίου οι κύκλοι της δημοσιογραφίας, επιστημών, καλλιτεχνίας έπλουτίστησαν διά της ίδρύσεως ενός δικού των γραφείου το όποιον υπό την έπωνυμίαν «Πρακτορείον Πνευματικής Συνεργασίας», θά αναλάβη να τους έξυπηρετῇ, εις ό,τι τὸ χρειασθῶν με τὸς πλέον ειδικούς και ευνόικους δρους. Τί θά είναι, τὸ Πρακτορείον αὐτό; Καί, ἐν πρώτοις διά τὸν ἐπαρχικόν τύπον ἕνας πραγματικός φίλος και συνεργάτης. Εἰς αὐτόν θά καταφεύγῃ ἡ 'Επαρχιακή 'Εφημερίς διά νὰ της προμηθεύσῃ παντείου εἶδους συνεργασίας, ἀπὸ τοῦ κυρίου ἄρθρου μέχρι αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ ρεπορτάζ και τοῦ τηλεγραφήματος διά τὰς ἀνάγκας της ὥστε νὰ παρουσιασθῇ εὐπρόσωπος και νὰ ἀπέχῃ ὀλίγον μόνον ἀπὸ τὴν 'Αθηναϊκήν. Τὸ ἴδιο και διά τὸ περιοδικόν. Οἱ ἐπιστήμονες, οἱ καλλιτέχναι, οἱ διανοούμενοι, οἱ ἄνθρωποι τὼν γραμμάτων, οἱ λογιγραφεῖς γενικά, θά βρίσκουν σ' αὐτό τὸν στοργικόν συμπαράστατή που θά φροντίξῃ δι' ὅλες τὰς ὑποθέσεις; νὰ τοὺς τυπώσῃ τὸ βιβλίον τους, ἢ νὰ τὸ ἐπιμελήσῃ, νὰ μεσολαβήσῃ για τὴν εἰκονογράφησίν του, ἢ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ καλλιτεχνικὸ ἐξώφυλλο, νὰ τοὺς τὸ διαφημίσῃ και νὰ τὸ λανσάρῃ, νὰ τὸ κυκλοφορήσῃ στοὺς εἰδικούς για νὰ τὸ κρῖνουν νὰ παρακολουθήσῃ τὸ τὶ θά γράφῃ, γι' αὐτό και νὰ τοὺς στείλῃ τὰ ἀποδόμματα. Τὸ 'Πρακτορείον Πνευματικῆς Συνεργασίας ἀναπληρῶνει αἰσθητὴ ἄλγισιν και καθίσταται ὁ Σύμβουλος καθενός. Γράψατε ἱπτώντας τὰς ἐγκυλίους του. Γραμματοθυρίδες 320. 'Αθήνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΓΓΕΛΗΝΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κλεισθένους 4 γ. Τηλ. 27.235

PÉTROLE HAHN
Σιαματὰ τὴν πτώ
διν τῶν μαθητῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

"Αρα τον. Δέν μου γράφετε εάν έχει προσηγηθή άλλη πάθησις—έννοείτε τί σας γράφω.—Δέν συντρέχει λόγος να έννευρίζεσθε τόσο, διότι είναι πράγμα που με θεραπεία περνά ανάγκη να δοκιμάσετε συχνότερον τον φυσιολογικόν δρόμον. Κάθε δράδυ προτού κοιμηθήτε, θα παίρνετε μια δόσια από το κάτωθι φάρμακο, μέσα σ' ένα φλυτζάνι τήλιο.

Veronal sodique 0,20 cg.
Luminal merk 0,03 "
Ext. jusquiame 0,02 "
Sulfate de partéine 0,01 "

Δι' ένα cachet No 10.

Γράψτε μου πάλιν εάν θέλετε ιδιαιτέρως απάντηση έσυνολείοντας 50 δραχ.

Μίχον, Πύργον. Για να απαλλαγίτε δια παντός από αυτό που μου γράφετε, πρέπει να αποφασίσετε να κάμντε την μικροεγχείρησιν ή όποια είναι άπλουστάτη. Ουδένα κίνδυνον διατρέχετε. Εάν πάλιν τ' αφήσετε έτσι χωρίς έγχειρησιν το πράγμα μη φοβάσθε, καθόσον δέν είναι τίποτε το σπουδαίον, άρκεί συχνά να πλένεσθε με λίγο νερό θρασμένο, ή λίγο βορικό μέσα και να βάψετε και λίγη σκόνη Δερματόλης.

Ζαννέτ Μ. Ηράκλειον. Καλόν θα είναι να αφήσετε κατά μέρος το θερμόμετρον, διότι ή ιδέα σας μήπως πρόκειται περί σοβαρού πράγματος σας έμβάλλει εις διαφόρους σκέψεις που δέν είνε δυνατόν να ανταποκρίνονται προς την πραγματικότητα. Καταπολεμήσετε την έλονοσίαν, τρώγοντας καλά και αναπνεύρην εγκαταλείπουσα κάθε έγργασίαν σας έπ' όλιγον καιρόν. Διά το αντίθετον όποτελεσμα ποδ ύποπτεύεσθε κάμντε μίαν άκτινολόγησιν του θώρακος, ή όποια είναι βέβαιος ότι δέν θα δείξη τίποτε. Τουτό μόνον θα γίνη δια να καθυσχάσετε. Γράψατέ μου και πάλιν ως και το άποτελεσμα της άκτινογραφίας.

Θ. Θ. Θ. Κατερίνην. Η όλη κατάστασις σας όφείλεται εις την νεύρωσιν της καρδιάς. Γενικώς δέ όλα τα συμπτώματα που μου αναφέρετε όφρηνονται εις νευρασθένειαν ή όποια σας έχει έπιρράσει, δια τουτο πρέπει να λάβετε ύπν-ήψιν σας ότι δέν έχετε να πάψετε τίποτε εάν έπιβλήθητε όλίγον στόν έαυτόν σας. Λόγω της άλλης παθήσεως των πνευμόνων σας ανάγκη να σιτίζεσθε καλά και να αναπαύεσθε περισσότερον, διότι άσφαλώς αυτήν την νευρικήν κατάστασιν την έχει προκαλέσει ή έν λόγω πάθησις.

Π. Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ
Παθολόγος Ιατρός
Αριστοτέλους 39

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ENTERON
Ιατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ειδικευθείς έν Παρισίοις
Εξέτασις δι' άκρίνων Ραϊνγκεν
ΑΛΛΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΟΥ ΒΡΙΑΜΒΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

αμέσως... αλλά τον ήθελε νικητή, και τώρα και πάντα.

Μά το δικαστήριο άργούσε να τελειώση... Τι μακρυά που ήταν ή άναμονή. Τα χαρακτηριστικά της γυναίκας είχαν άλλοιωθή από την προσπάθειά της να συγκρατηθή στη ζωή, ως το τέλος του άγώνος. Θα πέθαινε ήσυχη, εύτυχισμένη σχεδόν άν θριάμβευε.

Και έθριάμβευσε. Χωρίς να ρίξη ούτε μια ματιά στο όποκείμενο που του χρώστουσε τη ζωή, βγήκε από την αίθουσα, άδιάφορος προς τα χειροκροτήματα και τις ζητωκραυγές.

Μηχανικά, έκύτταζε τη θέση «της» απ' όπου του χαμογελούσε θριαμβευτικά άλλες φορές.

Διάφορα χέρια άναζητούσαν το δικό του, το τσόφιλγαν, τοΰδιαν συγχαρητήρια. Άκούμπησε το μπράτσο του στόν ώμο του γραμματέως του, που ήταν συγχρόνως και ένας πιστός του φίλος.

—Την κέρδισα την παρτίδα, έ; και ήταν δύσκολη... Η άρρωστή μου θα χαρή, γιατί είχα όρκισθή, πριν από τη δίκη, να την παντρευτώ όπωσδήποτε τώρα, νικούσα, δέν νικούσα...

Ο νεαρός δικηγόρος έδάγκωσε τα χείλη του. Έστριψε το κεφάλι του για ν' άποφύγη το βλέμμα του μάτρ. Τι να πη; Ένοιωθε πως δέν θάχε ποτέ το κουράγιο να του άναγγείλη εκείνο που τηλεφώνησαν από την κλινική, την ώρα που το κοινό, μέσ' στην αίθουσα του Κακουργιοδικείου, τον χειροκροτούσε, τον άποθέωνε.

ΛΩΡΕΤ ΖΑΚ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΣ
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έκκλιφόρησεν από ήμερών και πωλείται ήδη εις όλα τα καλά βιβλιοπωλεία το τρίτο έργο της γνωστής συγγραφέως Κας Μαρίας Π. Αργυροπούλου, υπό τον τίτλον «Πρόσδος και Συγχρονισμός του Έθνους». Η έξαιρετικά διαφωτιστική αυτή μελέτη εκπαιδευτικού περιεχομένου δέν ενδιαφέρει μόνο την Έλληνική νεολαία, με τα προβλήματα της όποιας άσχολείται, αλλά και όλόκληρη την ελληνική κοινωνία. Στις 80 πυκνοτυπωμένες σελίδες της, ή Κα Αργυροπούλου εξέτάζει με βαθειά παρατηρητικότητα και λεπτομερή ανάλυση σύγχρονα εκπαιδευτικά και άλλα ήθικά και έθνικά ζητήματα, που άφορούν κυριολεκτικά την ίδια την ύπόστασιν του Έθνους. Το σημαντικό περιεχόμενο και το ζωντανό του ύφος καθιστούν το βιβλίο αυτό άπαραίτητο άπολύτως για κάθε βιβλιοθήκη και σύντροφο κάθε φιλανθρωπίστου.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΩΤΑ

Έκκλιφόρησεν από ήμερών ένα καινούργιο βιβλίο ποιημάτων γραμμένο από το γνωστό νέο ποιητή και λογοτέχνη κ. Στέφανον Μπαλέτο υπό τον τίτλον «Βραδυνά Φώτα». Το βιβλίο αυτό διαπνέεται από έναν άδολο λυρισμό και πάλλεται όμοίως όλόκληρον από μια καινούργια

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

ΛΕΥΚΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ο ριζοντικός και καθέτως
1.— Ράκος. 2.— Άθηνά. 3.— Κήτος.
4.— Όνομα. 5.— Σάσας.

— Π —

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑ ΜΠΗ;

Ο κ. Χ. δέν μπόρεσε να μπή στη βίβλα του, γιατί άπλούστατα δέν τον άφησε ό σκύλος, ό όποιος δέν τον ήξερε.

— Π —

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Οι άριθμοί είνε το 6, το 7 και το 8.
Ο άριθμός θα είναι το 30.

— Π —

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΓΡΑΜΜΑ

Είναι και τα τρία του αυτού μεγέθους.

— Π —

ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Τα τετράγωνα είναι φυσικά όκτώ. Άν δέ άφαιρέσετε τα δυό σπέρτα μίς όποι ασήποτε γωνίας, τα τετράγωνα γίνονται έπτά.

— Π —

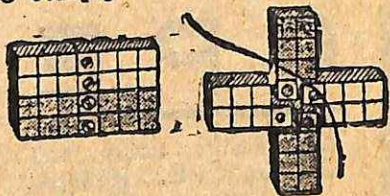
ΤΑ ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ

Τα όμοια χαρτιά είναι το 5ο της πρώτης σειράς και το 2ο της τετάρτης.

— Π —

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο σταυρός θα κοπή ως εξής:

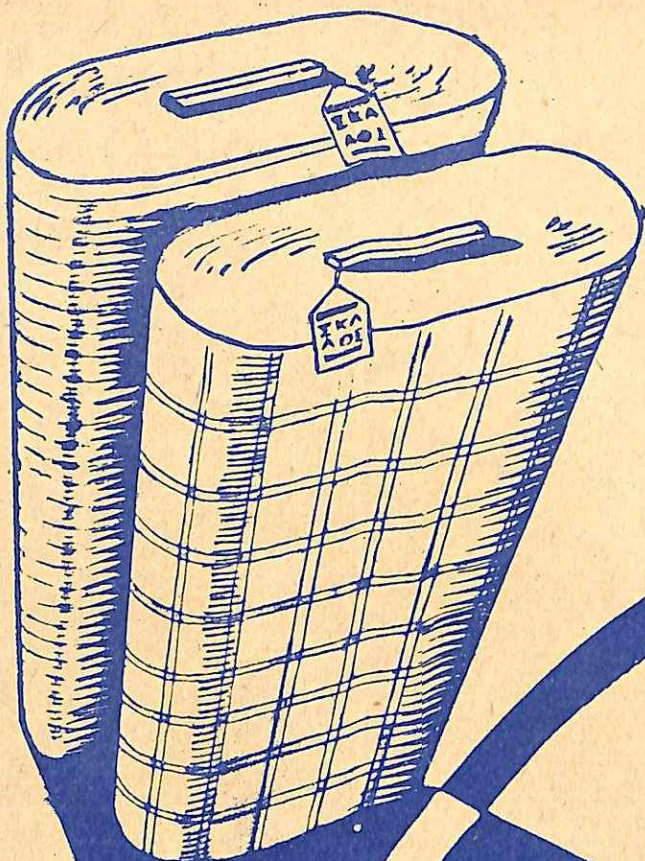
στιχουργική διάθεση άρχιστά έναρμονισμένη με τις σύγχρονες αντίληψεις. Ά-είζει τον κόπο να το διαβάση καθένας που ενδιαφέρεται για την νέα ποίηση πνευσιν, και άλλα λιανά χαρίσματα που το χαρακτηρίζουν. Τα «Βραδυνά Φώτα» είναι με λίγα λόγια ένα νέο βιβλίο άξιόλογο και πρωτότυπη ποιητική έκδήλωσιν και ως τέτοιο πρέπει να μπή σε κάθε βιβλιοθήκη βιβλιοφίλου.

Σ η μ. Κοιτικά σημειώματα για όλα τα άνωτέρω βιβλία, θα γράψη ειδικώς συνεργάτης της «Εβδομάδος» στο προσεχές φύλλο μας.

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΙ

Είναι ό τίτλος του νέου βιβλίου που εκκλιφόρησεν το ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΑΔΟΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ (Άριστέιδου 3) του νέου δια-λεχτού λογοτέχνη Άλέξη Ζήση.

—
Karo

E P M O V 29